Retningslinjer for udgivelse.

Set i lyset af Det Tredie Testamente over for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

»Næstekærlighedens videnskab« eller »talsmanden den hellige ånd« vil således i gennem verdensgenløsningen af i dag blive åbenbaret for menneskene i ord og sætninger.

Hvad er sandhed, kap. 29.

Hovedpointer i skriftet:

§ ´er over for smagsdomme over værket.

Smagsdomme pga. af en lavpsykisk kultur.

Værkets højpsykiske status ifølge Martinus.

Optakt. Begrebet form 2

1. kapitel. Betydninger af at bevare og ændre i formålsparagraffen og hos Rådet. 13

2. kapitel. Inspirationer til forståelsen af værket hos hhv. Martinus og Rådet. 32
Monopolisering 44

3. kapitel. Gavebrev og ophavsretsloven 51

4. kapitel. Standardværk, kildemanuskript og oprindelig tekst 75

5. kapitel. Byrettens dom i 2014. 89
Forklaringer 101

6. kapitel. En afspejling af Sagens kultur vha. formatet på KOSMOS 126

7. kapitel. Det Tredie Testamente; Talsmanden over for Martinus kosmologi 153

Afslutning. Opfordring 172

Optakt.

Begrebet form.

Værdien af en bogs udgave vurderet ved at måle og veje bogens fysiske materielle optræden er et format og kan ikke definere værdien af ”formen” for selv samme bogudgave. Formens værdi eller rettighed er immateriel, da det er kun ved den direkte valgte fysiske form på bogen, ophavsmanden indirekte kan vise sit ”indhold” til beskueren af værket, for et litterært arbejde; indirekte vise sit indhold for læseren. Kun ved den af ophavsmandens eller forfatterens forms immaterielle værdi eller rettighed kan ”indholdet” aflæses og blive det væsentligste fra forfatteren til læseren. Ophavsmandens eller forfatterens valgte form på sin udgave udgør det originale trykte medie til at lave denne forbindelse mellem forfatter og sin bogudgave og dér efter mellem bogudgaven til læseren. Bogens form bliver dermed det eneste altafgørende for, om læseren i sin fortolkning af formen, kan tilegne sig det væsentlige ved formen, nemlig dets indhold.

Det er ikke den fysiske materielle optræden målt og vejet defineret som et ”format”, der gør værket ukrænkeligt eller aflæseligt. Det er med ”formens” immaterielle værdi eller rettighed, der gør en bogudgave ukrænkelig og aflæselig. Form har et lag af fysisk materiale, en ”emballage” eller format, og dette fysiske materiale er en integreret del af formen som redskabet for ophavsmanden eller forfatteren til at kunne tilgængeliggøre og vise sit indhold. Emballagen eller redskabet som sig selv – ”format-” er blot fysisk materiale løsrevet fra dén originale form, som ophavsmanden eller forfatteren har lagt indhold ned eller ind i. Derfor har ”form” en immateriel værdi eller rettighed, og derfor kan ”form” stå uafhængigt selvstændigt som sig selv – modsat både ”format” og ”indhold”, der for begge tos vedkommende IKKE kan stå selvstændigt i en meningsdannende og betydende fysisk manifestation: form-.

En subjektiv læseoplevelse er ikke og kan ikke blive en objektiv målestok for, om hvorvidt ”indholdet” fra ophavsmanden er originalt eller intakt. Derfor er det nonsens at hævde, at kunne ”bevare et indhold.”

Sandhedsværdien af en bogs indhold kan ikke objektivt måles og vejes med læserens egen subjektive læsning eller fortolkning af teksten. En læsers læseoplevelse vil altid ”give mening” eller give en læseoplevelse uagtet om dette ”indhold” er fuldt ud eller overhovedet ikke i overensstemmelse med ophavsmandens hensigt med formen på sit værk. Kun i denne vilje i eller hensigt om at tilgængeliggøre ophavsmandens værk, bevaret i den originale form med en immateriel værdi eller rettighed, ligger der en objektiv eller kollektiv målestok for sandhedsværdien af indholdet.

”Indhold” er ikke målbart eller kan ikke verificeres objektivt uden at være i en form, som indholdet optræder og kan synliggøres og tilgængeliggøres i. Derfor er det absurd at hævde, at ”indholdet” ikke ændres, selvom ”formen” ændres. I denne absurde tankegang om, at form kan ændres uden at have betydning for indholdet, er ”form” reduceret til kun at betyde ”format”, som er det håndgribelige eller bogstavelige fysiske materiale eller redskab, hvorved ”form” med sin immaterielle rettighed kan synliggøre sit usynlige indhold. Kun at benytte ”form” som ”format”, overfladisk isoleret set blot som et redskab benyttet af forfatteren til at vise sit indhold, betyder at begrebet ”form” logisk og nødvendigvis må nedgøres for overhovedet at kunne give mening, - og så ender vi med et falsk, umuligt begreb eller en falsk præmis, hvis ordlyd har ”ydre form” eller ”ydre former.”

Sandhedsværdien af en bogs indhold kan først blive autentisk, når denne sandhedsværdi er i fuld overensstemmelse med ophavsmandens eller forfatterens vilje eller hensigt med bogen, hvor denne vilje eller hensigt KUN KAN vise sig eller synliggøres i formen på bogens originale udgave, dvs. når udgaven er intakt bevaret og efterfølgende gjort tilgængeligt for den interesserede læser. Derefter er værket givet fri –

først derefter kan værket frigives - og enhver læser kan selv påtage sig opgaven med at tilegne sig indholdet.

Bogens udgave er ophavsmandens vilje og hensigt med sit værk, hvilket viser sig som **form**. At lave et snit ned gennem formen og adskille de fysiske redskaber for formen; som et ”format” eller ”ydre former”, udelukker ophavsmandens hensigt og vilje med sit værk. Dermed adskilles nemlig det materielt fysiske format med et ønske om at nå ind til *det væsentlige ”immaterielle indhold”* eller ophavsmandens vilje og hensigt, men denne adskillelse kan kun gøres i en **tænkt handling**, da ”indhold” ikke er selvstændigt og kan udskilles fra en **form** og stå alene, men netop må have en **form** at vise sig i. Dette må være formens immaterielle værdi eller rettighed. Når denne adskillelse foretages konkret, taler vi om at udgive en anden form på udgaven end den originale form, hvilket krænker ophavsmandens egenart med sit værk.

At udføre en smagsdom eller vurdering over den tiltænkte form eller over de originale udgaver, som er de udgaver, der er tro mod ophavsmandens egenart med sit værk, er at fokusere på og fortolke bogstaveligt på værkets emballage og udgive efter dette fokus på emballagen fremfor at have fokus på det væsentlige og eneste formål for indehaverne af den overdragede ophavsret, nemlig at: **Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,**

Martinus. Kosmos 1948.

Menneskeheden og Verdensbilledet

VERDENSGENLØSNINGENS MISSION AF I DAG

Der er knyttet noget psykisk til alt, hvad der overhovedet eksisterer paa det fysiske eller materielle Plan.

(…) Naar en Meddelelse pr. Brev sendes til et eller andet Væsen, vil dette Brev dog indeholde andet end Papir og Blæk. Det vil indeholde "Meddelelsen". Men er den ikke paa det fysiske Plan i sig selv "immateriel"? - Hvis Meddelelsen er affattet i et Sprog, Modtageren ikke forstaar, er Meddelelsen totalt utilgængelig for samme Væsen paa Grund af dens "immaterielle" eller psykiske Natur. En psykisk Foreteelse er altsaa paa det fysiske eller materielle Plan "immateriel". Det er derfor, at saadanne Foreteelser maa kendetegnes ved materielle Ting. En Meddelelse maa saaledes tilknyttes Skrift eller Tale for derigennem at blive tilgængelig for andre Væsener paa det fysiske Omraade. I modsat Fald vilde den jo kun kendes af sit Ophav.

Men ved nærmere Iagttagelse er det ikke blot Skrift og Tale, der er knyttet psykiske Foreteelser til. Naar vi ser et Hus, er dette ogsaa paa en Maade en "Meddelelse" om noget psykisk. Det fortæller os, at det er bygget af Mennesker i den Hensigt at skulle værne imod Klimaets Barskhed etc. Ja, kan der ikke skrives en hel Bog om dette Hus?

- Men hvad er det, der nedskrives i Bogen? - Er det ikke netop noget "immaterielt", noget, der ikke er synligt eller tilgængeligt paa det fysiske Plan for andre end dem, der forstaar det Sprog, i hvilket Bogen er skrevet? - For andre Væsener bliver Bogen kun Tryksværte og Papir. Men selv Tryksværte og Papir sammensat i en Bog fortæller jo ogsaa det normale Kulturmenneske noget "immaterielt", selvom det ikke kan læse den, nemlig dette, at det netop er en Bog. Idet han ser, det er en Bog, ved han, at den indeholder en Meddelelse, en Beskrivelse af et eller andet, selvom han ikke kan læse Bogen.

Kommentarer til teksten i kursiv og med fed.

Korsets tegn. Artikel af Martinus. Kontaktbreve 1943.

De forskellige materielle Foreteelser, som det daglige Liv og selve Naturen i al sin Vælde Udtrykker, kan altsaa sanses eller opfattes paa to forskellige Maader. Hvis vi tænker os en Bog, indeholdende en eller anden logisk Beretning, en Roman, et Eventyr eller en videnskabelig Afhandling, blive skænket til en Person, der hverken kan læse eller skrive, vil hans Udbytte af denne Bog, saafremt ingen andre gør ham bekendt med dens Indhold, kun kunde blive et "Maal-" eller "Vægtfacitter. Han vil kunne bedømme Bogens eventuelle smukke Indbinding, Omslagstegning, Papirets Farve saavel som selve Bogens Format, Tykkelse og Vægt. Andre Facitter vedrørende Bogen vil han i den givne Situation være ganske udelukket fra. Bogens Indhold af Bogstaver er for ham et ganske broget Virvar. Det skønne og værdifulde, litterære Indhold, som disse Bogstaver tilsammen Udtrykker, er han ganske afskaaret fra. Og det er i Princip ganske det samme, der gør sig gældende med den rent materielle Forsker. Han ser paa Livets mange Detailler og Udtryk, men kan slet ikke læse disse. Han ser deres Format, Tykkelse og Vægt, deres Farve og Bevægelse, men hvad de derudover fortæller eller oplyser, er han ligesaa afskaaret fra, som Analfabeten er afskaaret fra Bogens intellektuelle Indhold. Helt anderledes stiller det sig, naar Bogen gives til en Person, der kan læse. Han kan naturligvis ogsaa se Bogens Ydre, dens særlige Indbinding, dens Format og Tykkelse, men disse Foreteelser bliver af underordnet Betydning ved Siden af den Betydning, som Bogens Tekstindhold faar for ham. Han oplever i Kraft af sin Evne til at læse, at Bogen indeholder noget helt andet end blot og bar Bogstaver, ja, at disse i Virkeligheden kun er en Emballage i hvilken Tanker, Ideer eller Forestillinger kan transporteres fra Hjerne til Hjerne.

Den materielle forsker eller naturvidenskabsmand læser kun naturen materielt, men kan ikke aflæse indholdet - hvad naturen der ud over fortæller om, nemlig Guddommen - bag de fysiske bevægelser. Uden det fysiske materiale ville der dog intet være at aflæse. Indhold skal have et udtryk for at kunne vise sig, men indholdet er ikke bogstavelig talt lig med det fysiske udtryk eller format. Indholdet er immaterielt tilstede i formen eller udtrykket.

Nuvel. Indholdet er fuldstændig afhængigt af (især for en bogudgave teksten i) formen. Denne form vil for en analfabet blive det eneste sansbare, mens form for en læser bliver mediet til at tilgå det væsentligste, nemlig indholdet. Nuvel. For en læser anerkender man formens betydning for at kunne blive tilgængeliggjort indholdet af bogen – som er i formen. Ved IKKE at anerkende ***formen fra ophavsmanden*** *som det primære i ens læsning af denne form, opfatter læseren sin egen subjektive overførsel, fortolkning af indholdet som det primære. Dette kan ALDRIG blive en målestok for bogudgavens immaterielle rettighed, som netop skal beskyttes for at kunne tilgængeligøre sit indhold.*

Hvordan virker læserens egen overførsel af indholdet eller læserens oplevelse, fortolkning? Den er subjektiv, men fuldstændig afhængig af lige præcis dén objektive synlige form, som ophavsmanden har lagt det usynlige indhold ind i:

Hvad er da Tanker, Ideer eller Forestillinger? - Disse nævnte Foreteelser er alle uden Undtagelse udgørende større eller mindre Partier af et "levende Væsen”s Oplevelse af "Livet". En Bog er saaledes i Kraft af sit Indhold af Bogstaver, Ord og Sætninger en Emballage, fyldt med et Brudstykke af Forfatterens "Liv". Hvad er da dette "Liv"? - Ja, som De her forstaar, udgør "Livet" altsaa noget, som ikke er fysisk, noget som ikke kan tages med Hænderne, noget som ikke kan høres eller føles uden igennem en for Sanserne tilgængelig Iklædning. En Bog udgør saaledes i Kraft af sit Tekstindhold en saadan Iklædning. For den, der kan læse, udgør en Bog altsaa et Slags Batteri fyldt med noget usynligt, som han kan overføre til sin egen Oplevelse. Denne Overføring sker i Kraft af hans Læsning af Bogen. Under Læsningen gaar der saaledes "noget" fra Bogen og over i Læserens Bevidsthed. Men naar der ved Læsningen overføres "noget" til Læserens

Bevidsthed, maa denne Bevidsthed blive mere eller mindre "opladet". Og det er jo netop det, der sker. Naar Læseren i det hele taget har givet sig til at læse, er det jo udelukkende fordi, han netop føler Trang til denne Opladning. Men det er ikke ligemeget, hvilken Bog han læser. Det er ikke alle Bøger, der har lige netop det Indhold, der kan være en Tilfredsstillelse eller Mættelse paa den særlige Hunger, han nærer. Nogle Bøger indeholder saaledes kun noget, hans Bevidsthed allerede i Forvejen er fyldt med. Saadanne Bøger har derfor ikke hans Interesse. Men Bøger, der kan give ham Svar paa nogle for ham særlige brændende eller aktuelle Problemer eller være en Tilfredsstillelse for hans Trang til Underholdning, vil i høj Grad være Kilder for hans Livs Fundering og Vedligeholdelse. Bøger er saaledes ikke blot Papir og Bogstaver, men er udgørende "Batterier" fyldte med "noget", som er mere eller mindre eftertragtet og livsvigtig "Næring" for Læsernes Liv.

Hver Gang læseren studerer en Bog, overfører han altsaa til sin Bevidsthed noget, der er usynligt, noget, der ikke er fysisk og derfor heller ikke direkte kan sanses med fysiske Sanser. Dette "noget" er intet mindre end "nyt Liv". Dette "nye Liv" er altsaa "paafyldt ”Batteriet" eller Bogen af dens Ophav og er saaledes noget af det samme Væsens eget "Liv". "Liv" er saaledes noget, der kan overføres fra et levende Væsen og opsummeres i en fysisk Foreteelse, hvorfra det atter kan overføres til et levende Væsen. Det har noget tilfælles med Elektriciteten. Denne er ogsaa noget usynligt, der kan overføres til en fysisk Foreteelse (Akkumulatorbatteriet) og herfra igen føres videre. Men medens Akkumulatorbatteriet kan udtømmes, kan "Livsbatteriet", hvilket altsaa i dette Tilfælde vil sige en Bog, ikke udtømmes. En Bogs Indhold kan overføres til Hundreder og atter Hundreder af Læseres Bevidsthed, uden at Bogen udtømmes eller bliver "tom". Saalænge den ikke er slidt op, og dens Tekst er tydelig, vil det "Liv", dens Tekst indeholder, stadigt straale fra dens Blade og Linier. "Livet" bliver saaledes her synligt som noget "immaterielt", der kan indkapsles i en fysisk Foreteelse og herfra i ubegrænset Maalestok tildeles levende Væsener, alt eftersom de kan "læse", hvilket altsaa vil sige: har Forstand paa den Forbindelse, der er mellem nævnte fysiske Foreteelse og "Livet". Og vi er her i Virkeligheden stedet overfor Grundprincippet i ethvert levende Væsens Oplevelse af "Livet. "Hvad er denne Oplevelse i sit Princip andet end en Evne til at kunne "læse"? - Naar to Væsener "taler" til hinanden, er det saa ikke ogsaa her en Læsning, der foregaar. Her er Teksten blot formet saaledes, at den kan "læses" med øret. Men ligesom Bogstaver er noget mere end Bogstaver, og Tale er noget mere end Lyde, saaledes er alt, hvad der eksisterer i Naturen, noget mere end det, det ser ud til at være. Lige som Tale og Skrift er materielle Foreteelser, der hver især udgør et Befordringsmiddel til overføring af Tanker, Forestillinger, Bevidsthed eller Liv, saaledes udgør hver eneste Detaille i Naturens store Sceneri ogsaa en materiel Foreteelse, ved hvilken Tanker, Forestillinger, Aand og Liv kan overføres fra et Væsen til et andet, nemlig fra Guddommen til Gudesønnen. Alle Detailler og Foreteelser i Naturen, i det daglige Liver saaledes identiske med "Bogstaver", "Ord" og "Sætninger", igennem hvilke Guddommen fortæller sit Liv, overfører sin Aand, sin Bevidsthed paa Sønnen, saaledes at denne tilsidst kan blive Eet med Faderen eller Guddommen selv.

Sammenhængen i denne tekst er en analyse af naturvidenskabens mangler: At læse fysisk eller materielt på tværs / vandret af korset i stedet for på langs / lodret, det sidste er åndsvidenskabeligt læsning eller åndsforskning.

Ligesom den, der endnu ikke kan læse, ikke kan tilegne sig en Bogs Indhold af Aand eller Liv, men derimod kun kan tilegne sig en Viden om dens Format, Indbinding og Papirkvalitet, altsaa Maal- og Vægtfacitter, saaledes kan Gudesønnen heller ikke, saalænge han ikke kan "læse" Naturens "Bogstaver", tilegne sig andet end disse "Bogstaver"s Format og Udseende i deres Vægt og stofmæssige Kvalitet, hvilket ogsaa her vil sige Maal- og Vægtfacitter. Den materielle Forsker, der endnu sværger til Maal- og Vægtfacitter som det eneste absolut eksisterende og benægter enhver Form for udødelig Aand, Bevidsthed eller Liv, kan saaledes endnu

slet ikke "læse" i selve Naturens store Bog. Han beskæftiger sig altsaa endnu kun med samme Bogs materielle Ydre og stofmæssige Kvalitet, dens Indbinding o. s. v. Og det var jo denne Beskæftigelse eller rent materielle Forskning, der kan symboliseres ved den ene Streg i Krydset eller Korset.

At blive åndsforsker er præcis at tillægge formen – som også er lig med idéen – den afgørende betydning for at kunne nå ind til det væsentlige og usynlige indhold "i" eller "bag formen", indholdet, som netop kun form kan besidde. "Indhold" kan ikke vise sig selv som sig selv frit svævende uden at være "i" eller "bag" en form. Kun dén form, som er besluttet ved en udgave redigeret af ophavsmanden selv, kan overføre det usynlige indhold. Indholdet af værket Det Tredie Testamente fra ophavsmanden Martinus, og i den sammenhæng værket indgår i værende Talsmanden, den Hellige ånd, betyder, at GUDDOMMEN er det fundamentale for værket, hvilket er indholdet, der skal overføres.

Men som De her forstaar, vil man saaledes aldrig komme til selve det Liv eller det "Noget", der er Guds Bevidsthed, Tanker og Forestillinger eller det "litterære Noget", der altid er usynligt til Stede bag enhver Form for Tekst, bag enhver Form for materielle Foreteelser, det "Noget", der er Forfatterens eller Skaberens Bevidsthed, Aand eller Liv. For at komme til de Tanker, Planer og Forestillinger, den Aand eller det Liv, der usynligt er til Stede bag enhver af Naturens Detailler eller Foreteelser, maa Sandhedssøgeren indstille sin Forskning eller Søgning paa andre Facitter end de, der udgør Analysen af Naturens store Bogs Maal og Vægt, dens papir- eller stofmæssige Kvalitet. Han maa blive "Aandsforsker". (…)

Kommentarer, der ikke tilhører den nedenstående tekst er sat i kursiv samt med fed i teksten:

UBVA.DK

Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde (UBVA) er et stående udvalg under hovedorganisationen Akademikerne. Vi varetager de danske akademikeres interesser i spørgsmål om ophavsret og andre former for intellektuelle ejendomsrettigheder.

(…) Ligeså indlysende det er, at den materielle ejendomsret til den færdige stol må tilkomme snedkerens arbejdsgiver, ligeså vanskeligt er det at overskue, hvem der skal have **retten til at udnytte det idégrundlag**, der ligger i at fabrikere stole på en bestemt måde. At der er denne vanskelighed, skyldes nogle grundlæggende forskelle mellem den materielle ejendomsret og de immaterielle rettigheder (immaterialrettighederne). Ejendomsret angår altid noget materielt. Denne håndgribelighed er ensbetydende med, at ejerforholdene sjældent volder problemer. Ejendomsretten følger med tingen, når vi køber og sælger noget, eller når formueværdier går i arv m.v. **Retten til noget immaterielt består derimod kun i den udstrækning, der er hjemmel i de immaterialretlige love til at forbyde visse handlinger, der kan anskues som udnyttelse af idéer m.v.**

De **immaterielle rettigheder** dækker altså idéer, eller med et moderne udtryk information. Information kan fremtræde som metoder, teknologiske produkter, **tekster og ordkombinationer**, tal og tabeller m.v.

Ophavsretten vedrørende de immaterielle rettigheder angår retten til at udnytte ophavsmandens idégrundlag og kan forbyde visse handlinger, der kan anskues som udnyttelse af idéer. Idéer er information i en form som tekster og ordkombinationer, som de immaterielle rettigheder dækker.

Ejendomsret til information kan ikke hævdes uden videre. En stor del af menneskelig omgang udfolder sig som information, som man i så fald måtte overveje at knytte rettigheder til. Skulle al information beskyttes, med den virkning at man f.eks. måtte spørge, før man genfortalte noget, nogen havde sagt, ville menneskelig omgang blive ulidelig. **Der må derfor gælde et almindeligt udgangspunkt om, at information er fri, og at kun særlig beskyttelsesværdig information beskyttes.**

Nemlig ja. Indholdet er frit, men kun ***særlig beskyttelsesværdig information*** *beskyttes, hvilket er formuleret i love af 1982 §3, stk. 1 samt ophavsretsloven §3, stk. 1 -3, hvor førsteudgaver fra værket Det Tredie Testamente må falde ind under idéer eller information som* **tekster og ordkombinationer**, *der dækkes af de immaterielle rettigheder i ophavsretslovens paragraf.*

"INDHOLDET: "Informationen eller idéen – de kosmiske analyser- er sat fri, mens udgaven, hvor med idéen viser sig i sin form har en beskyttelsesværdi, dvs. er lig med en særlig beskyttelsesværdig information: Dette er KUN førsteudgaver eller redigerede førsteudgaver ***AF*** *ophavsmanden* ***selv*** *til* ***sit*** *færdige litterære arbejde, som det forelægger fra Martinus´ side.*

Et andet problem ved at "eje" information har at gøre med den måde, hvorpå information skifter hænder. En ting befinder sig altid et givet sted. Den forlader A's rådighed, når A overdrager den til B. Derimod overføres information ved kopiering: Når A informerer B om noget, forlader informationen ikke dermed A's bevidsthed. Efter overgivelsen befinder informationen sig både hos A og B. Der er med andre ord sket en kopiering. *("Batteriopladning").* Det forhold, at information overdrages ved at blive kopieret, betyder, at særligt værdifulde idéer kan være mange penge værd.

(Kommerciel interesse). De kan nemlig overgives et uendeligt antal gange uden at forlade overdrageren. Men samtidigt betyder kopieringsaspektet, at det kan være ganske kompliceret at overskue en transaktion, hvorved idéer overføres. Hvad er det egentlig, man vil overføre? Hvordan og hvornår skal 3 der betales? Og hvilke frihedsgrader skal overdrageren have efter overdragelsen? Disse vanskelige, men centrale, spørgsmål reguleres i immaterialretten.

Mentalt at kopiere værket Det Tredie Testamente som litterære arbejder er i høj grad det væsentligste formål for formen eller udgaven, nemlig til udgivelse for interesserede eller for almenheden.

At udgive værket fysisk tilfalder indehaverne af den overdragede ophavsret – med de dertil tilhørende kommercielle interesser – ***SÅLÆNGE*** *og under betingelse af, at den fysiske udgave af værket IKKE bliver krænket, hvor den fysiske udgave er forstået 1) ud fra ophavsmandens egenart med sit værk, der hænger sammen med 2) værkets "***særlige beskyttelsesværdige information".** *Denne særlige beskyttelsesværdige idé eller information er ikke "indholdet", men* ***FORMEN*** *eller idéen som tekster og ordkombinationer, hvori indholdet optræder:*

Førsteudgaver eller redigerede førsteudgaver ***AF*** *ophavsmanden* ***SELV*** *til* ***SIT*** *færdige litterære arbejde, som det forelægger fra sin side.*

Kommentarer, der ikke tilhører den nedenstående tekst er sat i kursiv samt med fed i teksten:

https://dan.mainstreetartisans.com/4345814-content-and-form-of-literary-work-description-theory

"Indhold og form for litterært arbejde: beskrivelse, teori - Litteratur – 2020"

(…) Kategorien af indhold af et litterært værk er uundgåeligt forbundet med kategorien form. Og formen forstås som et færdigt arbejde; som en separat verden, beskrevet af vellykkede udtryk. (…) Helt siden Aristoteles "Poetik" blev forfatterens form og indhold tænkt som en uadskillelig dialektisk konceptuel enhed. (…) Bogens form kan ikke eksistere uden indhold, og forfatterens tanker kan ikke formidles til læseren, medmindre forfatteren bestemmer for dem noget slags materielt grundlag. (...) Ordet "form" kom fra det græske sprog og betyder - udseendet af noget, et billede. *(Idé).* Kategorien af form er uundgåeligt

forbundet med et sæt rent fysiske aspekter af en materiel karakter. Og indholdet er forbundet med begrebet essensen eller indholdet af et bestemt billede.

(...) er det ordforråd, som forfatteren bruger. Det er, hvad ophavsretten gælder for. Det vil sige, ingen andre har ret til at skrive de samme ord på samme måde som denne berømte forfatter. Men indholdet kan mere eller mindre kopieres.

OM "INDHOLD" LIGE FØR: (…) "Og indholdet er forbundet med begrebet essensen eller indholdet af et bestemt billede". (...) Ifølge ophavsretten: læseren, der har fået overdraget ophavsretten over værket, har kun ret til at skrive de samme ord på samme måde som denne berømte forfatter. Men indholdet kan mere eller mindre kopieres: Essensen kan formidles: Fortolkes.

(…) Så indholdet af et litterært værk (…) *(kan læseren fortolke)* men læseren kan fortolke den på sin egen måde. Tværtimod tolker to forskellige mennesker en historie på to måder. Da hver kommer fra hans erfaring.

Ifølge ophavsretten: Skal og KAN læseren, der har fået overdraget ophavsretten over værket, mere eller mindre og på sin egen måde fortolke formen af udgivelsen af værket, dvs. ændre på formen?? NEJ!

Form betyder det samme som idé, og begge begreber kan ikke skilles ad i indre eller ydre former, men modsat "idé" så har "form" også en materiel side, dog betyder "form" altid noget immaterielt. Ellers ville betydningen være ren materielt, nemlig format.

Kommentarer, der ikke tilhører den nedenstående tekst er sat i kursiv samt med fed i teksten:

https://litteraturensveje.systime.dk/

<u>På Systime udvikler vi undervisningsmaterialer til hele den danske undervisningssektor.</u>

Litteratur bliver til i mødet med læseren (…) Litteratur er som alle andre kunstarter dybest set et forsøg på fortolkning af tilværelsen, (…) Som kunstværk bliver litteraturen i eminent grad til i mødet med læseren. En bog er ikke i sig selv nogen prangende genstand, den er som æstetisk form kun beskeden og uanseelig – firkantet og som regel ganske kedelig at se til. (…) Et litterært værk er altså et kunstværk, der er totalt afhængigt af sin kommunikation med læseren, for en bog kan ikke dominere rummet på samme måde som musik eller billedkunst.

Men en bog er også et kunstværk, der i kraft af denne lavmælte kommunikation og denne indadvendte måde at fungere på kan have indflydelse af enorme dimensioner. (…) så er litteraturens kommunikative kerne (…): dialog mellem værk og læser (…) at det litterære værk først bliver til i mødet med læseren, at det først skabes som litteratur i fortolkningen, i det lys og det perspektiv, læseren kaster over den tekst, som forfatteren har skabt.

"det litterære værk først bliver til i mødet med læseren, at det først skabes som litteratur i fortolkningen, i det lys og det perspektiv, læseren kaster over den tekst, som forfatteren har skabt" - *af sin fortolkning af tilværelsen, forfatterens fortolkningen er lig med det litterære arbejde, som det forelægger fra forfatterens side, nemlig: <u>FORMEN</u> på værket.*

Hvordan kan Det Tredie Testamente, – Kristi genkomst – være et <u>litterært værk</u>, der bliver til i mødet med læseren, når værket allerede ER FORTOLKET af udgiverne af værket, som IKKE er forfatteren, der har skabt værket?

Hvordan kan dette møde reelt finde sted, når mødet, dvs. "indholdet", ikke blot skal være en fortolkning af en andens – indehaverne af den overdragede ophavsrets – fortolkning af ophavsmandens originale, oprindelige værk? Dette er det litterære arbejdes, værket Det Tredie Testamente, vilkår og foreløbige skæbne efter overdragelsen af ophavsretten til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, nemlig dette, at ved at ændre på formen af værket, er værket blevet en fortolkning af indehaverne af ophavsretten - for så igen at skulle blive fortolket af læseren i en form, der ikke er fra ophavsmanden.

Kristi genkomst har dermed ikke foreløbigt og kan dermed ikke foreløbigt finde sted i sin fysiske form, som er det færdige og afsluttede og fuldendte værk Det Tredie Testamente. Tredie med i. Først når Kristi genkomst indtræffer som værket Det Tredie Testamente, som det forelægger efter ophavsmandens side, bliver der meget lave for Sagen. Ikke før.

Påstand: Forsynet har endnu ikke frigivet værket Det Tredie Testamente til offentligheden, dvs. Forsynet holder værket tilbage fra at blive kendt i uoriginale former ud fra en forfejlet opfattelse af værkets status.

Det Tredie Testamente.

Livets Bog (LB) er hovedværket i det samlede værk Det Tredie Testamente af Martinus. Livets Bog bind I - VII udkom i tidsrummet fra 1932 – 1960. I 1948 vedtog Folketinget en retskrivningsreform, hvor bl.a. retskrivningen gik fra at stave ord med i til j, f.eks. fra tredie til tredje – eller "det med små bogstaver"-. Livets Bog bind V – VII udkom efter 1948, alligevel fortsatte Martinus at udgive de sidste 3 bind af LB efter gammel retskrivning, hvilket var en fuldt ud bevidst beslutning villet af Martinus.

Påstand: I 1975 besluttede Martinus, at hovedværket Livets Bog også skulle bære hovedtitlen: "Det Tredie Testamente". Hele det samlede værk havde ifølge Martinus ***status*** som "Det Tredie Testamente", men det samlede udgivne værk var ikke udnævnt til at bære denne fælles *hovedtitel* endnu. Dette var foreløbigt kun i 1975 forbeholdt Livets Bog og en introduktionsbog, som Martinus skrev på i årtiet.

Beslutningen om en fælles hovedtitel gældende for hele værket kom i 1979, hvor Martinus udnævner hele det samlede værk til at skulle bære hovedtitlen "Det Tredie Testamente", hvorfor alle andre titler fra værket også skal bære i nye udgaver denne fælles hovedtitel for fremtiden eller for eftertiden.

Hovedværket er Livets Bog skrevet efter gammel retskrivning i en bevidst beslutning af Martinus. Hovedtitlen Det Tredie Testamente blev stavet af Martinus i 1981 efter gammel retskrivning i en form som før retskrivningsreformen fra 1948.

Påstand: Martinus ville, at den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente til det samlede værk skulle være i overensstemmelse med hovedværket Livets Bog skrevet efter gammel retskrivning. **Hovedværket Livets Bog skulle danne grundlaget for FORMEN på den fælles hovedtitel på det samlede værk**, mens andre dele af værket, f.eks. Det evige Verdensbillede skrevet med den ny retskrivning efter reformen i 1948, IKKE skulle danne grundlaget for formen på den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente. (I så fald kunne hovedtitlen have j i Tredie, hvad titlen som bekendt ikke havde i 1981 villet af Martinus).

I følge fotos af Martinus med en prototype af udgaven på introduktionsbogen, som senere kom til at danne grundlaget for prototypen på udgaven til selve værket Det Tredie Testamente, samt talrige råds- og torsdagsmødereferater var Martinus udtrykkelige ønske eller retningslinjer for værkets udgivelse følgende:

Det Tredie Testamente i formen med Stjernesymbolet påtrykt i guld på hårdt, hvidt bind. Hovedværket Livets Bog i hårdt, hvidt bind som det bærende for de andre binds udseende: "Småbøger" kunne evt. udgives i flere farver eller også gerne i hvidt bind.

Omkring det hårde, hvide bind med guldstjernen et smudsomslag af papir med to farverige symboler (nr. 23 og nr. 19) på hhv. for- og bagside af smudsomslaget.

Udover formuleringer af love for Martinus åndsvidenskabelige Institut gennem tiden danner især rådsreferater grundlaget for loven for Martinus åndsvidenskabelige Institut i 1982. Her har Rådet taget bestemmelser af Martinus til efterretning og ført dem ind i lovene, herunder §3, stk.1, hvor formen på værket bliver defineret, der dermed samtidig definerer Martinus åndsvidenskabelige Instituts formål, nemlig at bevare værket uændret - OG udgive eller publicere præcis denne form på udgaver, der forelå fra Martinus op til 1981.
– Hvorfor ellers bevare værket i stk. 1 under formålsparagraffen, hvis dette ikke samtidig betyder at udgive dette værk i sin bevarede uændret form, som det forelægger fra (eller er tiltænkt af) Martinus?

- **1) Loven for Martinus åndsvidenskabelige Institut, 1982:**

§ 3 Formål - Stk. 1

I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

Oplyse om disse værker, og

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.

En del af denne bevarede uændret form fra Martinus' side er lig med den tiltænkte form af Martinus og er dokumenteret ved fotos.

Fotos i 1978 af Martinus med prototypen på udgaven af introduktionsbogen med titlen "Det Tredie Testamente", der aldrig blev skrevet færdigt, men dannede grundlaget for en del af formen eller udgaven på det samlede værk Det Tredie Testamente, den form eller udgave tiltænkt af Martinus.

Bemærk, at formen eller udgaven tiltænkt introduktionsbogen er i hårdt bind inden under et smudsomslag. Vi taler om et smudsomslag, der i sin natur logisk må være af et løst omslag af papir til at tage "smudset" fra selve bogens faste indbinding.

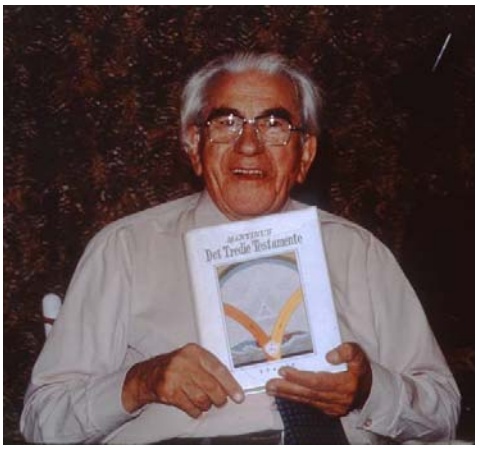

Martinus i **1978**. Tredie med i. Efter gammel retskrivning gældende FØR **1948**.

Fotos af en autentisk, oprindelig, ægte form eller udgave altid i hardback, hardcover, stift bind af Livets Bog redigeret og godkendt af Martinus før et smudsomslag kom på tale i 1970'erne:

Stjernesymbolet: Hovedsymbolet for Livets Bog og for Sagen. Forsidesymbol.

Martinus går over i marts 1981 og i november 1981 - 8 måneder efter Martinus´ bortgang!! - udgives for første gang et bind, (Livets Bog I), med hovedtitlen ”Det Tredie Testamente”, Tredie med i, som for fremtiden skal stå øverst på samtlige bøger af Martinus.
En form tiltænkt af Martinus, men udgaven er i **paperback!!** med hhv. symbol nr. 23 og nr. 19 på hhv. for- og bagside som selve indbindingen og **uden** Stjernesymbolet i guld påtrykt på et hvidt, stift bind:

Tred**je** Ændrede former Tredie

Indehaverne af ophavsrettens ulovlige fortolkning af værket:

Ingen udgaver ud fra én fast oprindelig form

Tred**je** Ændrede former Tredie

Kan og skal indehaverne af ophavsrettens forståelse af ”nutidens krav” overtrumfe førsteudgavens form, samt kan og skal indehaverne af ophavsrettens forståelse af førsteudgavens form overtrumfe førsteudgavens form besluttet og redigeret af ophavsmanden? Nej:

Det Tredie Testamente, både i titel og for nogle førsteudgaver eller senere udgaver i tekst redigeret og besluttet og færdiggjort af ophavsmanden Martinus:

Tredie med i

Kapitel 1

Betydninger af at bevare og ændre i formålsparagraffen og hos Rådet.

Paperback uden Stjernesymbolet i guld påtrykt på forsiden var direkte i modstrid mod den af Martinus tiltænkte form eller udgave set i lyset af

1) formen eller udgaven af prototypen på introduktionsbogen "Det Tredie Testamente" – grundlaget for værkets form eller udgave: Et smudsomslag med symbol nr. 23 på forsiden og symbol nr. 19 på bagsiden. Vigtigt: titlen Det Tredie Testamente, hvor Tredie er stavet med i, f.eks. på foto fra 1978.

og

2) (1981 – 1932 (LB I udkommer) = 49)
   <u>49 års</u> tradition for stift bind. Ved paperbackudgaven: En total, fuldstændig og komplet negligering af 49 års forståelse af værkets form eller udgave villet af Martinus. En negligering af Martinus vilje og formålsparagraf 3, stk. 1 til fordel for ens – Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts-egen forståelse og bestemmelse.

Martinus åndsvidenskabelige Instituts Love af 1982 bliver udformet på baggrund af tidligere udformninger af love for Martinus åndsvidenskabelige Institut samt Martinus' mundtlige direktiver i referat et halvt til et års tid efter udgaven i paperback fra november 1981, - som jo beviseligt er i direkte modstrid med Martinus' vilje med formen eller udgaven af værket.
Konklusionen må være, at formålsparagraffen §3, stk. 1 (love af 1982) allerede fra dag ét (d.9. marts 1981 – dagen efter Martinus' bortgang) i Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut ikke bliver efterlevet (udgaven i paperback i november 1981) enten ud fra manglende vilje eller ud fra manglende evne på trods af den indskrevne formulering i formålsparagraffen i love af 1982.

Derfor rejser sig to spørgsmål sig angående §3, stk.1 i love af 1982, nemlig

1) hvad Martinus mon kunne have tænkt med en ordlyd som "bevare" og "uændret", hvis vi forudsætter, at disse to ord kommer fra Martinus selv under <u>formålsparagraffen</u>,

2) hvad Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut mon kunne have tænkt og tænker med en ordlyd som "bevare" og "uændret" under <u>formålsparagraffen</u>.

Mine kommentarer i kursiv og sat med fed i forbindelse med citater af Martinus, der er i større skrifttype.

@ 1) Martinus åndsvidenskabelige Institut fik love udformet i 1956 og i 1966, før nye love blev færdigudformet i 1982 efter Martinus direktiver.
Alle love efter 1982 er love, der er ændret ikke efter Martinus´ direktiver.
Der skal kun ses ganske kort på disse tre love (fra 1956, 1966 og 1982) for Martinus åndsvidenskabelige Institut i forhold til ordlydene "bevare" og "uændret" under formålsparagraffen med henblik på at forstå formålsparagraffen i love af 1982, der blev udformet i tidsrummet før eller lige efter tidspunktet for udgivelsen af udgaven fra november 1981.

(Stjernesymbolet i stiliseret form på forsiden)
MARTINUS ÅNDSVIDENSKABELIGE INSTITUT Love ved oprettelsen 1. januar 1956.

(…) § 4.
Institutionen skal i hele sin virksomhed og med alle de til dens rådighed stående midler udelukkende tjene det almennyttige formål at fremme den frie åndsvidenskabelige forskning og at udbrede kendskabet til dens resultater til gavn for åndeligt interesserede mennesker i alle lande. Institutionen skal i første række arbejde for sit formål på følgende måde:

Ved at tilvejebringe de ydre betingelser for, **at Martinus** kan fuldføre formuleringen af sine åndsvidenskabelige analyser og beskrivelsen af sin verdensopfattelse. (…)

Denne måde til at opfylde formålet er videreført i sætningen i loven 1982:

§ 3 Formål

Stk. 1 (…) Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side, - *dvs., at sammenhængen i formen af udgaverne tilvejebragt og publiceret eller udgivet under Martinus´ levetid skal være én til én bevaret uændret, som de forelægger fra hans side i sin fuldførte formulering, dvs. oprindelig udgave, af sine åndsvidenskabelige analyser. For fremtiden til publicering eller udgivelse efter Martinus´ bortgang. Hvilken anden reference kunne gælde for andet end præcis disse arbejder af Martinus i lovene af 1982? F.eks. ændrede former af disse fuldførte arbejder eller udgaver af Martinus kan der vel logisk ikke være tale om?!*

Ved at udgive eller ved at give støtte til udgivelse af Martinus og andre forfatteres åndsvidenskabelige bøger, skrifter og foredrag på alle landes sprog.

At udgive Martinus bøger figurerer under formålsparagraffen i 1954. At give støtte til andre forfatteres bøger, skrifter og foredrag figurerer også, hvilket er helt modsat og taget ud i Lovene af 1982.

Dette understreger kun vigtigheden af, at formålet med Martinus åndsvidenskabelige Instituts love fra 1981 / 1982 udelukkende kun er at udgive den uændrede og bevarede form af værket som det var tiltænkt og forelå af Martinus i de allerede redigerede og tidligere publicerede udgaver.

(Stiliseret Stjernesymbol på forsiden)

MARTINUS
ÅNDSVIDENSKABELIGE
INSTITUT

LOVE 9. maj 1966

2. Formål
2. 1 Institutionen skal i hele sin virksomhed og med alle de til dens rådighed stående midler udelukkende tjene det almennyttige formål at fremme den frie åndsvidenskabelige forskning og at udbrede kendskabet til dens resultater til gavn for åndeligt interesserede mennesker i alle lande.

3. Udøvelse

Institutionen skal i første række arbejde for sit formål på følgende måde: 3.1 Ved at tilvejebringe de ydre betingelser for, at forfatteren Martinus Thomsen, kaldet Martinus, kan fuldføre formuleringen af sine åndsvidenskabelige analyser og beskrivelsen af sin verdensopfattelse. (…)

3.3 Ved at udgive eller ved at give støtte til udgivelse af Martinus og andre forfatteres åndsvidenskabelige bøger, skrifter og foredrag på alle sprog.

Institutionen skal tilvejebringe de ydre betingelser, dvs. forsørge Martinus, for at Martinus kan udføre "det indre" væsentligste, nemlig at fuldføre formuleringen af sine åndsvidenskabelige analyser.

"Institutionen" (Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut) har bl.a. at gøre med materielle anliggender, mens Martinus har at gøre med de åndelige anliggender i kraft af, at det er ham, der kun kan fuldføre sine arbejder. Snittet mellem "det ydre" og dermed også et "indre" må skæres ned mellem Institutionen og så værket – eller mellem vores udelukkende lavpsykiske tilstand og så værkets udelukkende højpsykiske tilstand eller fuldførte form. Snittet må ikke skæres ned gennem selve værket i såkaldte "ydre former."

Ordet "fuldføre" tydeliggør, at Martinus´ arbejder skal fuldføres eller færdiggøres af Martinus selv, hvor fuldføre også betyder at "tilgængeliggøre" for interesserede, dvs. publicering:

Sammenhængen i formen af udgaverne tilvejebragt og publiceret eller udgivet under Martinus´ levetid skal være én til én bevaret uændret, som de forelægger fra hans side for fremtiden til publicering eller udgivelse efter Martinus´ bortgang. Dette er hensigten og formålet i love af 1982, der er en videreførelse af betragtningen på værkets udgaver under Martinus´ redigering i de to ældre love af 1956 og 1966. For hvilken anden reference kunne gælde for andet end præcis disse originale arbejder af Martinus i lovene af 1982? Et ufærdigt og ufuldstændigt manuskript som et ark i en skrivemaskine kan der vel logisk ikke være tale om?! Ej heller nyudgivelser i ændrede former af de oprindelige originale udgaver!

Ordet "lavpsykisk" går igen en del gange, og er brugt til at betegne den kosmisk bevidstløse tilstand vi jordmennesker besidder. Dette er et vilkår, og kosmisk bevidstløshed er en fuldstændig præcis beskrivelse af os jordmennesker indtil videre. Ordet "lavpsykisk" er ikke ment som et skældsord, men brugt til at gøre opmærksom på vores egen begrænsning, når vi har at gøre med det højpsykiske og kosmiske værk, som vi har fået givet. At være bevidst over ens begrænsning er første skridt væk fra selv samme begrænsning.

- ***En vigtig sidebemærkning****. En stor ændring fra lovene i 1956 til lovene i 1966 er, at Erik Gerner Larsson blev udskrevet i lovene af 1966, hvor det fremgår under §5 i lovene af 1956:*

Institutionens første bestyrelse består af: l. Martinus 2. Sekretær Erik Gerner Larsson 3. Kontorchef Eigil Hansen.
Institutionens første præsident og vice-præsident er henholdsvis Martinus og Erik Gerner Larsson. Martinus er institutionens præsident, så længe han lever. Gerner Larsson er vice-præsident og - efter Martinus død - institutionens præsident, så længe han lever.

Denne struktur i ledelse er meget, meget ulig den kultur eller ånd, der hersker for bestemmelserne for alle de efterfølgende love for ledelse. En antagelse kunne være, at det Erik Gerner Larssons aftryk vi ser her og langt mindre Martinus´ egen bestemmelse. Man kan derfor have sine spekulationer på og undren over, hvorfor Martinus gik med til denne formulering.

*Dog er der en slags efterklang i formuleringen af sætningen: "*Gerner Larsson er vice-præsident og - efter Martinus død - institutionens præsident, så længe han lever" *i den af Martinus' bestemmelse om, at de første rådsmedlemmer efter Martinus bortgang kan sidde på ubestemt tid uden at være underlagt rotationsprincippet, meeeeen dette kun*
med respekt for det højpsykiske: med det formål at starte al det nye, nemlig, kort sagt, Kristusbevidsthedens fortsættelse ved i FORM at udgive det oprindelige værk redigeret AF Martinus og i INDHOLD at holde al undervisning ren i betryggende form: dvs. på betryggende vis eller måde,

og ikke forstået lavpsykisk som en tronfølgelov = på livstid, hvilket f.eks. er Willy Kujipers forståelse eller som en apostolsk succession = Martinus' vilje er Rådets vilje, hvilket f.eks. er Ole Thorvaldsens forståelse.

Lovene af 1966 har i §5 følgende ordlyd, hvor vi begynder at høre en formulering hen imod Rådets sammensætning i lovene af 1982:

5. Ledelse
5. 1 Institutionen ledes af en bestyrelse bestående af mindst 5 myndige, vederhæftige og uberygtede mænd eller kvinder.
5. 2 Bestyrelsen vælger blandt sine medlemmer en præsident.
5. 3 Hvis antallet af bestyrelsesmedlemmer ved afgang bliver mindre end 5, skal bestyrelsen supplere sig med nye medlemmer i stedet for de fratrådte, således at antallet er mindst 5.
5. 4 Hvervet som bestyrelsesmedlem er ulønnet.

- *Sidebemærkningen er afsluttet. –*

Den allervigtigste ændring i love af 1982 i forhold til love af 1966 og 1956 er ændringen i formålsparagraffen, hvor formålet som før nævnt udelukkende nu drejer sig om Martinus´ eget værk og ingen andres.

(Stiliseret Stjernesymbol på forsiden)

Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982

§ 3 Formål Stk. 1

I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

Oplyse om disse værker, og

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.

Med hensyn til ordlydene "bevare" og "uændret" til udgivelse under formålsparagraffen findes der forskellige udsagn af Martinus i referater til at belyse, hvad Martinus mon skulle mene med disse to ord. Alt i kursiv i parentes er mine indsatte kommentarer. Med større skrifttype er citater af Martinus.

"BEVARE."

Rådsreferat. D. 5 august 1975.

Martinus. (…) Vore rettigheder må vi jo bevare. Det kan vi ikke lade andre begynde og ... Men den måde de dyrker det på ... Hvis de bruger vore bøger og kalder det ved vore navne, og de bruger vore analyser ..., det har de ikke lov til at ændre på. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

Martinus. (…) Vore rettigheder må vi jo bevare. Det kan vi ikke lade andre begynde og …

"Vore rettigheder" er Martinus´ egen magt over værket, der i sin fysiske form eller færdige udgave skal stå fuldstændig fast, derfor må vi jo bevare "vore rettigheder".

- > begynde på og … at – Dette kunne være tankegangen, som ikke bliver udtalt: Martinus´ rettighed over sit værk må vi (jeg - Martinus) jo bevare. Det kan vi ikke lade andre begynde "å"- i udtale på et bånd lyder "og" og "at" ens - = at … Det kan vi ikke lade andre begynde at … få overtaget på / magt over.

Værket skal stå ukrænkeligt. - Bevaret for eftertiden eller fremtiden, som det forelægger fra Martinus´ side. Desværre så blev "andre" præcis dem, som var omkring Martinus, nemlig dem, der fik overdraget disse rettigheder og IKKE efterlevede og efterlever: Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er

Den fysiske manifestation, det fysiske værk: "Vore rettigheder" skal bevares eller fastholdes over de oprindelige, autentiske udgaver eller publiceringer -det fysiske værk- af Martinus og kun udgaver redigeret af Martinus, som med sikkerhed er førsteudgaver. Disse kan vi ikke lade andre begynde at ændre på, derfor skal vi bevare vores rettigheder.

Rettighed over "FORMEN" på værket: "må vi bevare". "Der kan vi ikke lade andre begynde og / at" –> få magt over. – Bevare eller fastholde rettigheder over "INDHOLD" er en absurd tanke, dette er censur, derfor næste sætning ->

Martinus... Men den måde de dyrker det på ...

Om indholdet, "dyrker", som er en forståelse ud fra formen eller værket, som skal bevares eller fastholdes ved "vor rettighed"– men dét står frit for at forstå, at fortolke. At "dyrke" = "Indhold".

*Men der er en betingelse for dyrkningen / **indholdet**, som ligger i **brugen af formen**, værket:*

… Hvis de bruger vore bøger og kalder det ved vore navne, og de bruger vore analyser ...,

Er betingelsen, at

… det har de ikke lov til at ændre på. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

Dermed må der ingen ændringer i formen i udgivelser være i oversættelser, som må trykkes, som de er = "de"= de danske bøger eller originaler. Trykkes ud fra den danske form eller udgave -, men altså blot oversat. Bøgerne er altså oversat – dvs. ændret – til et andet sprog fra den danske original, men skal trykkes – udgives – uændret efter den oprindelige danske form eller udgave, som med garanti er førsteudgaver.

Oversættelser skal ske ud fra den danske form eller prototype, hvor f.eks. titlen på hovedværket Livets Bog som bekendt også i oversættelser skulle bevares.

Så derfor: Vore rettigheder må vi bevare for at sætte en betingelse for dyrkningen af værket, som i sin form ligger fuldstændig fast. Alt er frit i dyrkningen af de kosmiske analyser og principper, som er lig med citatet ”Hvis de bruger vore bøger og kalder det ved vore navne, og de bruger vore analyser”*, men betingelsen for dyrkningen er, at ingen må ændre i de kosmiske analyser – i FORMEN, som er lig med udgivelser:*

”Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er” …

Formen er fast. Formen på bøgerne skal trykkes, som ”de er”, hvilket er lig med betydningen af ”bevaret” og ”uændret”, som de forelægger af Martinus. Derfor fastholde, dvs. bevare rettigheden til at have magt over originalen eller formen.

*Når formen én gang er bevaret, behøver den ikke også at være i ”betryggende form”, hvilket er en ”dobbeltkonfekt.” ”Betryggende **form**” går KUN på UNDERVISNING, dvs. indholdet af værket skal ske på en tryg **måde**: Rent.*

Martinus. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

Aage: Men her er det ikke noget problem, for det svenske institut er jo helt loyalt.
Martinus. Ja, der er slet ikke noget. Og det skulle man tro, at de aldrig vil blive, fordi når det er en kærlighedssag. Så det er jo kun de mennesker, der er kommet noget op i humanitet, der går med til den slags.
I strukturen, som vi laver, må vi lave en erklæring om, hvordan vi ser på de der ting. Ikke sandt. Det bliver meget vigtigt. Således at vi altid kan protestere i al fald. Hvis det er skrigende imod det, vi har bestemt. (…)
Martinus: Ja, ja. Det må vi også præcisere. For vi kan jo ikke ligge og rode ... så kan vi måske ligge og rode i retssager hele tiden. Og det kan denne sag jo ikke være med til. Nej denne sag eller denne videnskab er jo givet til alle mennesker. Det er ligesom luft og vand. Det er til alle mennesker. Jeg har fået det, at jeg skal lave det og udgive det. For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje. Men dette her må være helt frit. Jeg har ingen patent på, at jeg kan bestemme, at han må ikke læse, og han må ikke læse mine analyser. Sådan kan det jo ikke være. De har lov at læse alle sammen. Vil de gå sammen med andre og læse, så må de også have lov til det. Vi kan ikke begynde at opsætte love, for så får vi et værre rod med, at de har overtrådt det og det. Nej, vi laver ingen love. Vi skal bare sørge for, at bøgerne bliver trykt, - og oversat til de forskellige sprog, og sørge for at vi har centret, og at vi har en skole, så vi kan undervise. Det er jo ikke nok, at vi har bøgerne. Vi skal have en læreanstalt ved Klint. Det er dét, jeg regner med, er det første vi skal begynde på.

En kærlighedssag skal kunne protestere, hvis det er skrigende imod det, vi = Martinus - har bestemt, - som f.eks. at ændre i formen på værket.

Protesten kan og skal dog aldrig udmønte sig i retssager, for Sagen er en kærlighedssag.

Samtidigt med dette er det nødvendigt, at ”Vore rettigheder må vi bevare” *… får at sikre, at* ”Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er”… og ”Vi skal bare sørge for, at bøgerne bliver trykt”,

… trykkes, som de er, fordi Martinus ”har fået det, at jeg skal lave det og udgive det. For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje.

*Martinus har fået den opgave af Forsynet, at han skal lave det, værket Det Tredie Testamente, – og MARTINUS SKAL UDGIVE DET eller BEVARE RETTIGHEDEN for det, værket, nu og for fremtiden for udgivelse. Det er efter Martinus´ entydige og fuldstændige vilje med sin FORM på værket = den fysiske manifestation, der med en rettighed skal sikres eller bevares – til UDGIVLESE, fordi: ”*For den vej skal det jo gå”. *Martinus skal udgive det, værket, hvilket resulterer i publicering, til udgivelse, til manifestation, men:*

”For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje”.

Værkets FORM er en fast og fysisk manifestation, mens luften og lyset går jo ad andre veje. Lyset og luften manifesterer sig bevægeligt i fortsat ændrede former modsat værket, der i sin form står fast.

*Tilfælles med luften og lyset og vandet har værket dog dette, at ”*Det er ligesom luft og vand. Det er til alle mennesker. Jeg har fået det, at jeg skal lave det og udgive det. For den vej skal det jo gå. Luften og lyset går jo ad andre veje”.

Værket i sin fysiske manifestation eller originale form skal være frit tilgængeligt i sit <u>indhold</u>, da værket er den fysiske manifestation eller form af Guddommens bevidsthed her på vores klode. Ligesom naturen er Guddommens egen bevidsthed og et aflæseligt alfabet, således er værket Det Tredie Testamente Guddommens egen bevidsthed og aflæselige alfabet.

Værket Det Tredie Testamente er derfor i sin <u>brug eller læsning</u> frit og til alle mennesker, ligesom luft, lys og vand. – Og derfor ingen ”medlemskab” eller ”love” i Sagen, da alle er naturlige og fødte medlemmer i Guddommens egen bevidsthed –

Der er ingen medlemskab, hvilket gælder såvel som i brugen af den fysiske manifestation eller form ”naturen” såvel som i brugen af den fysiske manifestation eller form ”Det Tredie Testamente, men naturen og værket går i deres former ad andre veje, nemlig flydende gældende for naturen og fast gældende for værket.

Værkets INDHOLD er læsningen AF FORMEN, som ligger FAST. Derfor kan værkets INDHOLD også være frit:

Luften og lyset går jo ad andre veje. Men dette her må være helt frit. Jeg har ingen patent på, at jeg kan bestemme, at han må ikke læse, og han må ikke læse mine analyser. Sådan kan det jo ikke være. De har lov at læse alle sammen. Vil de gå sammen med andre og læse, så må de også have lov til det. Vi kan ikke begynde at opsætte love, for så får vi et værre rod med, at de har overtrådt det og det. Nej, vi laver ingen love.

Ingen love i kærlighedssagen betyder hverken retssager eller lovløshed over for FORMEN på værket, for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut skal bare helt og aldeles og udelukkende sørge for udgivelser efter Martinus´ vilje:

”Nej, vi laver ingen love. Vi skal bare sørge for, at bøgerne bliver trykt, - og oversat til de forskellige sprog”, *= FORM*

”og sørge for at vi har centret, og at vi har en skole, så vi kan undervise” (…) *= INDHOLD*

INDHOLD: Undervisning på betryggende måde eller på betryggende vis – Undervisning på hvilket grundlag? Ved bare at sørge for, at bøgerne bliver trykt. Hvilke bøger tænker Martinus på? Bøger, der kun er ud fra Martinus´ egne bevarede og beskyttede originale (evt. af ham redigerede) førsteudgaver, arbejder eller værk.

Rådsreferat. D.9. november 1976.
(…) Martinus. Så - vi skal ikke danne forening eller sekt. Vi må lade alle mennesker have deres frie vilje. Vi skal stå helt fri. Det, vi kan gøre, er, at vi skal undervise i analyserne - danne skole, højskole. Sagen skal først og fremmest have ansvar for skrifterne, Livets Bog, - at de bliver bevaret.

Indhold:
Så - vi skal ikke danne forening eller sekt. Vi må lade alle mennesker have deres frie vilje. Vi skal stå helt fri. Det, vi kan gøre, er, at vi skal undervise i analyserne - danne skole, højskole.

Form:
Sagen *("Sagen" her forstået som Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut)* skal først og fremmest have ansvar for skrifterne, Livets Bog, - at de bliver bevaret.

Rådsreferat. D. 22. maj 1979

(…)

Martinus. Vi må regne med, at vi godt kan få meget travlt. (…) Ja, og så begynder folk at tale om det, - de begynder at citere noget af det, jeg har skrevet. Men når først det kommer ud, så bliver der rigtig noget (…) Vi skal bevare manuskripterne til Livets Bog og til de andre bøger. Arkitekten var så flink, at han lavede denne box.

"Ja, og så begynder folk at tale om det, - de begynder at citere noget af det, jeg har skrevet. Men når først det kommer ud, så bliver der rigtig noget…" *Så bliver der rigtig noget at lave. Der bliver meget arbejde at gøre, når først "det" = værket kommer ud = bliver eftertragtet.*

OG derfor bliver det vigtigt at

"Vi skal bevare manuskripterne til Livets Bog og til de andre bøger".

BEVARE OPRINDELSEN TIL FORMEN PÅ UDGIVELSERNE. Formen er de allerede ***publicerede*** *oprindelige udgaver villet af Martinus, men denne form har jo sin oprindelse i de maskinskrevne papirark = manuskripterne. Det er IKKE en oprindelig førsteudgave eller anden autentisk udgave villet i sin form og redigeret af Martinus, som skal bevares eller opbevares i en box gemt væk, nej, det er manuskripterne til disse udgaver, som skal bevares i en box, lavet af en arkitekt til Martinus åndsvidenskabelige Institut, hvis formål §3, stk. 1 i love af 1982 kun er at udgive værket, som det uændret og bevaret foreligger fra Martinus side.*

Når værket bliver populært, bliver der meget at lave, og derfor er det vigtigt at sikre oprindelsen til værkets form, formen som er det udgivne eller publiceret værk. Formen er kun det værk, som er redigeret eller godkendt af Martinus' egen person, hvis rettigheder må bevares. Form ligger fast, og Martinus´ vilje med sin form på værket ligger fast f.eks. ifølge §3, stk. 1 i love af 1982.

Manuskriptet skal bevares eller opbevares i en box.

”U/ÆNDRET”

Rådsreferat. D. 22. januar 1974.

Ib: I de nuværende statutter står der, at formålsparagraffen kan ikke indskrænkes. Så den er for evigt låst fast på, at den kan ikke indskrænkes.

Martinus: Nej, det kan den jo ikke. Det, det er beregnet til, det kan jo ikke laves om - at man siger: Nåh ja, pyt med det … Det gælder ikke mere. Det kan man ikke lave. Det er da i al fald ikke mit ønske. Heller ikke forsynets, - så det bliver ikke … (…)

Ib: Men man må kunne forudse på nuværende tidspunkt, at det kan være nyttigt på noget tidspunkt at indskrænke instituttets formålsparagraf.

Martinus: Nej. Dem må man ikke røre.

Det er hverken Martinus´ ønske eller Forsynets ønske, at formålsparagraffen bestemt af Martinus skal ændres, ændres betyder = laves om, på baggrund af en holdning om ”Nåh ja, pyt med det.”

At formålsparagraffen gældende i 1974 rent faktisk blev en slags ”indskrænket” i forhold til lovene af 1982 må være fuldtonet efter Martinus vilje, da denne formålsparagraf præcist understregede vigtigheden af værket og bestemt ikke ud fra en holdning ”Nåh ja, pyt med det.”

Rådreferat. D. 7. september 1976.

(…)

Martinus: Ja, og tingene er kommet intuitivt. De er ikke fra denne verden. De er absolut oplevet i tidligere tilværelser, hvor jeg har studeret tingene, og derfor er det færdigt, når det kommer intuitivt, meget af det. Og meget må jeg lave om til en bedre forståelse. Men naturligvis, når det er grove stavefejl. Det er sket, når jeg har skrevet rent.

Grethe: Saxe har ringet og foreslået, at der var noget, der skulle rettes i 4. kapitel i Livets Bog I. Priserne, der var nævnt, svarede slet ikke til det, der er gældende. Men Else sagde, at det ikke måtte rettes. Det er vedtaget, at der må intet rettes i bøgerne. Så skulle man blive ved med at rette det, når priserne ændres.

Martinus: Nej, det skal vi ikke rette.

Dengang man indførte det med små bogstaver, da var jeg midt i skrivningen af Livets Bog, og så kunne jeg ikke begynde at skrive med småt.

OK. Vi tager den lige engang igen for arveprins Kuijper og skrankepave Thorvaldsen, hvilket er lig med kulturen i Rådet, kulturen på Martinus åndsvidenskabelige Institut SAMT kulturen i undervisningen på Klint.

Form og idé er to ord for én og samme ”ting”, ”foreteelse”: Form eller idé er fuldendt og fuldkommen færdigt.

”derfor er det færdigt, når det kommer intuitivt, meget af det”.

1) De kosmiske analyser og principper i deres form eller idé er færdige, når de kommer <u>til</u> Martinus.

2) <u>Udgaven</u> af de kosmiske analyser eller principper i deres form eller idé er færdige, når de kommer <u>fra</u> Martinus eller udgaven er <u>af</u> Martinus.

3) Udgivelsen af de kosmiske analyser eller principper i deres oprindelige (første)udgaver redigeret AF Martinus er en form eller idé, som er færdig, - mens jordmennesker endnu er ufærdige.

*Udgaven eller manifestationen af Det Tredie Testamente er "Kristi genkomst" i sin fysiske **form** eller manifestation, mens brugen af udgaven eller dyrkningen af værket er **indhold** som kan og vil vejlede jordmennesket i løbet af X antal genfødsler hen imod at blive færdige og fuldkomne mennesker "skabt i Guds billede efter Guds lignelse," - dette bliver den selvoplevede "Kristi genkomst" i fysisk form. Dette sidste er også kaldet for "**det totale**."*

<u>Påstand:</u>

***<u>Forudsætningen</u>** <u>for følgende er, at **formen** på værket Det Tredie Testamente er **intakt**, bevaret og uændret, da kun denne form er den fysiske manifestation af "Kristi genkomst" eller er "Talsmanden, den Helligånd", da kun denne form er i overensstemmelse med Forsynets vilje:</u>*

<u>FORM: Værket publiceret i udgaver bevaret, som de forelægger fra Martinus tilgængeliggør og muliggør en teoretisk eller mental dyrkning af værket. Dette er fortolkning, subjektive indtryk, der giver et subjektivt eller privat indhold af formen. Objektiv er form og subjektiv er læsning. Dette er A. viden.</u>

<u>INDHOLD: Ikke kun læsning eller fortolkning, men også efterlevelse af fortolkning, er indhold i praksis eller i væremåde: Udvikling. Dette er B. viden.</u>

<u>DET TOTALE: Efter X antal genfødsler ved vejledning i praksis vil det ufærdige jordmennesker blive en færdig og fuldkommen manifestation: "Skabt i Guds billede efter Guds lignelse". Dette er en fysisk form eller idé i en organisme. Dette bliver den selvoplevede "Kristi genkomst". Det totale. Dette er C. viden. Automatisk talent for næstekærlighed, alkærlighed.</u>"

"derfor er det færdigt, når det kommer intuitivt, meget af det".

Hvilket lidt er så ikke færdigt og fuldkomment i sin form eller idé? – Svar: Kun grove stavefejl!

Og meget må jeg lave om til en bedre forståelse. Men naturligvis, når det er grove stavefejl. Det er sket, når jeg har skrevet rent.

At Martinus har lavet den færdige intuitive form eller idé om til en bedre forståelse – til os jordmennesker-gør hverken den intuitive idé / form eller den fysiske færdige førsteudgave eller form mindre fuldendt eller færdig. Den kosmiske bevidsthed er indskrevet i en nedtransformeret form, der ligger fast og fuldendt i de udgaver, der kom under Martinus´ levetid, udgaver, som Martinus´ fra manuskriptark til udgivelse ALTID var MEGET omhyggelig med og omstændig ved.

Det kunne tænkes, at når Martinus har lavet meget om, er det dels sket ved at skulle nedtransformere de kosmiske analyser, så de bliver begribelige på vores tilværelsesplan, og dels er sket i selve formuleringen af disse nedtransformerede analyser for at gøre dem for os forståelige som tekst. Dette er <u>ikke</u> det samme som at foretage en fysisk ændring i den færdige form eller førsteudgave. Kun ved grove stavefejl kan den "fysiske form" ændres -, hvilket IKKE er det samme som at ændre på f.eks. retskrivning eller typografien:

"Men naturligvis, når det er grove stavefejl. Det er sket, når jeg har skrevet rent".

Er der ellers noget der skal rettes i formen ifølge Martinus?

”Martinus: Nej, det skal vi ikke rette.

Dengang man indførte det med små bogstaver, da var jeg midt i skrivningen af Livets Bog, og så kunne jeg ikke begynde at skrive med småt.”

Martinus: Nej, det skal vi ikke rette.

Dengang man indførte det med små bogstaver, da var jeg midt i skrivningen af Livets Bog, og så kunne jeg ikke begynde at skrive med småt.

Javel.

En gentagelse fra ”Optakt”:

Det Tredie Testamente.

Livets Bog (LB) er hovedværket i det samlede værk Det Tredie Testamente af Martinus. Livets Bog bind I - VII udkom i tidsrummet fra 1932 – 1960. I 1948 vedtog Folketinget en retskrivningsreform, hvor bl.a. retskrivningen gik fra at stave ord med i til j, f.eks. fra tredie til tredje – eller ”det med små bogstaver”. Livets Bog bind V – VII udkom efter 1948, alligevel fortsatte Martinus at udgive de sidste 3 bind af LB efter gammel retskrivning, hvilket var en fuldt ud bevidst beslutning villet af Martinus.

Påstand:

I 1975 besluttede Martinus, at hovedværket Livets Bog også skulle bære hovedtitlen: ”Det Tredie Testamente”. Hele det samlede værk havde ifølge Martinus ***status*** som ”Det Tredie Testamente”, men det samlede udgivne værk var ikke udnævnt til at bære denne fælles *hovedtitel* endnu. Dette var foreløbigt kun i 1975 forbeholdt Livets Bog og en introduktionsbog, som Martinus skrev på i årtiet.

Beslutningen om en fælles hovedtitel gældende for hele værket kom i 1979, hvor Martinus udnævner hele det samlede værk til at skulle bære hovedtitlen ”Det Tredie Testamente”, hvorfor alle andre titler fra værket også skal bære i nye udgaver denne fælles hovedtitel for fremtiden eller for eftertiden.

Hovedværket er Livets Bog skrevet efter gammel retskrivning i en bevidst beslutning af Martinus. Hovedtitlen Det Tredie Testamente blev stavet af Martinus i 1981 efter gammel retskrivning i en form som før retskrivningsreformen fra 1948.

Påstand: Martinus ville, at den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente til det samlede værk skulle være i overensstemmelse med hovedværket Livets Bog skrevet efter gammel retskrivning. **Hovedværket Livets Bog skulle danne grundlaget for FORMEN på den fælles hovedtitel på det samlede værk**, mens andre dele af værket, f.eks. Det evige Verdensbillede skrevet med den ny retskrivning efter reformen i 1948, IKKE skulle danne grundlaget for formen på den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente. (I så fald kunne hovedtitlen have j i Tredie, hvad titlen som bekendt ikke havde i 1981 villet af Martinus).

Foto af teksten i førsteudgaven af Livets Bog I, hvis retskrivning og typografi blev videreført til og med LB VII:

FORTALE

1. Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — 4. Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — 6. Det eneste Fornødne. — 7. Livets Bog et Resultat af Pligtfølelse. — 8. Hensigten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste Saliggørende". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets Billedgalleri. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk Kærlighedsevne. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandheden. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. Livets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". — 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at opleve Livet som Guddommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til Livets Bog og Kærnen i samme Bog. Livets Bog som et Defensorat for alle Væsener. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. Jeg gennemgaar en aandelig Proces, faar „kosmisk Bevidsthed". — 21. Min kosmiske Sansehorisont. — 22. Min Ubelæsthed, primitive Skoleundervisning og Uberørthed af aandelige Sekter og Trosretninger og Værdien heraf. Det udløsende Moment for min Mission og Fremtræden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder „Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der ytrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af vore Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Oplevelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne

Martinus åndsvidenskabelige Instituts Love af 1982 bliver udformet på baggrund af tidligere udformninger af love for Martinus åndsvidenskabelige Institut samt Martinus mundtlige direktiver i referat et halvt til et års tid efter udgaven i paperback fra november 1981, - paperbacken som jo beviseligt er i direkte modstrid med Martinus vilje med formen eller udgaven af værket.
Konklusionen må være, at formålsparagraffen §3, stk. 1 (love af 1982) allerede fra dag ét (d.9. marts 1981 – dagen efter Martinus bortgang) i Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut ikke bliver efterlevet (udgaven i paperback i november 1981) enten ud fra manglende vilje eller ud fra manglende evne på trods af den indskrevne formulering i formålsparagraffen i love af 1982.

Derfor rejser sig to spørgsmål sig angående §3, stk.1 i love af 1982, nemlig

1) hvad Martinus mon kunne have tænkt med en ordlyd som ”bevare” og ”uændret”, hvis vi forudsætter, at disse to ord kommer fra Martinus selv under formålsparagraffen,

2) hvad **Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut** mon kunne have tænkt og tænker med en ordlyd som ”bevare” og ”uændret” under formålsparagraffen.

Vi skal nu se på
@ 2)
Til Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982 findes et forord fra Rådet med en følgende sætning: ”De ændrede love er her aftrykt i fuld udstrækning - i indramning. De er desuden forsynet med en række kommentarer, som Instituttets råd har udarbejdet på grundlag af de førte drøftelser.”
Det er disse kommentarer fra Rådet til formålsparagraffen vi skal se på.

MEGET VIGTIGT: Rådets kommentarer ER IKKE lig med MARTINUS´ egne kommentarer! Denne lavpsykiske sammenblanding af, hvad der rent faktisk er Martinus hensigt og vilje og så Rådets vilje, er sket lige fra begyndelsen efter Martinus´ bortgang ved udgivelsen af Love af 1982 og fortsat i f.eks. ”Forklaringer” i Byretsdommen 2014 til d.d.

Min kommentar i kursiv. Fremhævelser med fed.
§ 3 Formål

Rådets kommentar: Denne paragraf er ændret fuldstændigt. - Og en tidligere paragraf med overskriften »Udøvelse«, som var en uddybning af formålsparagraffen, er udgået. Tidligere var hovedformålet »at fremme den frie åndsvidenskabelige forskning og udbrede kendskabet til dens resultater«. Dette er nu ændret, så **det er en forpligtelse for Instituttet udelukkende at beskæftige sig med Martinus' eget arbejde.** Visse tidligere aktiviteter er derfor faldet væk, f.eks. udgivelse af andre forfatteres værker. Umiddelbart kan man måske mene, at dette er ensidigt, men i virkeligheden er det udtryk for det modsatte. **- Når blot denne forpligtelse findes et eneste sted på jorden, kan alle andre være fuldstændig frit stillet.**

"det er en forpligtelse for Instituttet udelukkende at beskæftige sig med Martinus' eget arbejde".

A) *Allerførst: Hvad er fællestitlen på værket eller arbejdet?*
B) *Dernæst: Hvad er Martinus eget værk eller arbejde?*
C) *Derefter: Hvad betyder "at beskæftige sig med" værket eller arbejdet, når det drejer sig om Martinus åndsvidenskabelige Institut?*
D) *Til sidst: Hvad betyder "forpligtelse"?*

SVAR:

A) *Det Tredie Testamente.* ***Tredie stavet med i.***
B) *Med garanti førsteudgaver i sin form eller idé.*
C) *1) At udgive denne form eller idé. 2) At undervise ud fra fællestitlen* ***Det Tredie Testamente.***
D) *Forpligtelse har intet at gøre med at sige: "Nåh ja, pyt med det."*
Forpligtelse er at sige: "Ske ikke min, men Din vilje".

Forpligtelse på beskæftigelse er udelukkende at være vogtere af det færdige værk, Martinus' eget arbejde, (form) og kun derved blive garanten for udgaven samt at være undervisere (indhold) på grundlag af ***Det Tredie Testamente. Tredie med i.***

(Rådsreferat:
Ib: I de nuværende statutter står der, at formålsparagraffen kan ikke indskrænkes. Så den er for evigt låst fast på, at den kan ikke indskrænkes.
Martinus: Nej, det kan den jo ikke. Det, det er beregnet til, det kan jo ikke laves om - at man siger: Nåh ja, pyt med det … Det gælder ikke mere. Det kan man ikke lave. Det er da i al fald ikke mit ønske. Heller ikke forsynets, - så det bliver ikke …).

- Når blot denne forpligtelse findes et eneste sted på jorden, kan alle andre være fuldstændig frit stillet.

Når denne forpligtelse ***beviseligt*** *IKKE finder sted et eneste sted på jorden, kan alle andre ikke være fuldstændig frit stillet. Så har kærlighedssagen en pligt til at protestere. Dette er en kærlig og venlig samt nødvendig handling over for Sagen og værket Det Tredie Testamente, mens andre parterer godt kan føle sig forurettet over dette: Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint.*

Rådets kommentar til §3, formålsparagraffen.

Stk. 1 I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Rådets kommentar:
Instituttet kan kun bruge **sine midler til de formål**, der er angivet i de efterfølgende tre afsnit. At formålet er almennyttigt betyder, som før nævnt, at det uden forbehold er rettet mod almenheden, mod enhver interesseret.

Spørgsmål: Er Martinus åndsvidenskabelige Institut berettiget til at bruge sine midler til at føre en retssag ud fra love af 1982, der er efter Martinus direktiver - §3. stk.1- angivet i de efterfølgende tre afsnit, som er med større skrifttyper? Døm selv.

1. afsnit.

Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side,

Rådets kommentar: Værkerne skal bevares uændret, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er Martinus egne værker, og hvad der ikke er.

Spørgsmål: *Er værkerne **bevaret uændret** i udgaver, som skal være lig med Martinus **egne** værker fuldført af ham selv?*
Eller spurgt anderledes: Er Martinus egne værker lig med og præcis og udelukkende den færdige form, værkerne blev udgivet under i Martinus´ levetid?
Enten et ja eller nej. For ellers vil der herske tvivl om, hvad der faktisk er Martinus' egne værker, og hvad der ikke er.

2. afsnit

Oplyse om disse værker, og

Rådets kommentar: Fra Instituttets side skal der foretages et **oplysningsarbejde** for at udbrede kendskabet til **Martinus' værker.** Det skal for en stor del ske gennem KOSMOS, som i fremtiden skal redigeres som et internationalt tidsskrift og udgives på så mange sprog som muligt. Det skal desuden ske, ved at Instituttet udgiver eller medvirker til udgivelse af oplysningsmateriale - på så mange sprog som muligt.

*Spørgsmål: Hvad er værkets titel? Det er ikke **"Martinus' værker"***

Spørgsmål: Hvad oplyses der så om, hvis det ikke er om Det Tredie Testamente? Et enkelt kig på martinus.dk viser alt: "Martinus kosmologi" eller se den næste kommentar fra Rådet.

*Form er med garanti lig med førsteudgaven. Indhold er lig med **oplysningsarbejde,** undervisning.*

3. afsnit

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.

Dette afsnit handler især om tilgængeliggørelse herunder bl.a. undervisning, formidling.

Udfordring: Tag dit glas, min ven! Fyld det op med din foretrukne væske. Vælg NU før du læser Rådets kommentar neden under, om du vil bunde og skåle for: ENTEN ved ordlyden "Det Tredie Testamente" ELLER ved ordlyden "Martinus' kosmologi".

Den, der føler sig skuffet over skålen efter læsningen, er vinderen.

Rådets kommentar: Instituttet skal sørge for udgivelse af værkerne - dog så vidt muligt på fremmede forlags eget initiativ. **Det skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet.** Der skal sørges for oversættelse af værkerne til så mange sprog som muligt- dog fortrinsvis på oversætteres eget initiativ. **Det skal ske i betryggende form, ved at få oversat i så detaljeret overensstemmelse med originalen som muligt og i korrekt sprog.** Instituttets undervisning vil hovedsagelig komme til at foregå i Klint, hvor der efterhånden vil blive opbygget en helårsskole. **- Det skal ske i betryggende form, ved at der så samvittighedsfuldt som muligt kun undervises i og ud fra Martinus' kosmologi.** Der kan fra Instituttet udsendes gæsteforedragsholdere eller gæsteforelæsere, hvor der er særligt behov. Ud over undervisning på eller direkte ud fra Instituttet foregår undervisning i **Martinus' kosmologi** på interesseredes eget helt frie initiativ.

Spørgsmål: "Det (udgivelser) skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet".

Hvordan er den sætning overhovedet logisk mulig til at kunne give mening?
Form ligger fast og er derfor altid i sin natur i "en betryggende form", mens indhold netop IKKE ligger fast og indhold kan IKKE sikres eller "bevares".
*Kun ved at bevare formen uændret, som værket foreligger fra Martinus' egne udgaver, kan indholdet også garanteres. "Disse værker" i formuleringen i formålsparagraffen er selvfølgelig en reference til sætningen før om at Bevare Martinus' samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, hvor "disse" i den næste sætning Oplyse om **disse** værker, samt den næste sætning og Gøre **disse** værker tilgængelige for interesserede, udelukkende er i reference til værkets form defineret eller bestemt som sagt i den første del af sætningen Bevare Martinus' samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side,*

Denne definition eller bestemmelse behøver slet ikke yderligere at defineres eller bestemmes som i en "betryggende form". Dette er dobbeltkonfekt, som ikke findes i en yderst præcis, kortfattet og koncis tekst i en formulering af en formålsparagraf. Disse værker er indlysende i en "betrygget form" alt efter som sætningen Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, er overholdt, efterfulgt og respekteret – kort sagt i en forpligtigelse på at vogte over værket. Dog skal værket jo ikke blot vogtes over, men publiceres.

Denne sætning i formålsparagraffen lyder:

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, - og et komma,
herunder ved publicering, - og et komma,
oversættelse og, - og et komma,
undervisning i betryggende form. – og et punktum.

De oprindelige arbejder eller værker af Martinus, som de foreligger uændret fra hans side skal gøres tilgængelige ved:

- *Publicering eller udgivelse, Det er disse arbejder, der kun skal udgives, altså med garanti for ægtheden; førsteudgaven. Vi taler de danske udgaver, da næster ord viser, hvordan tilgængeligheden også skal foretages, nemlig ved*
- *Oversættelse,*

Disse to ovenfor nævnte punkter har at gøre med FORM, den fysiske manifestation af værket, som skal være tilgængeligt for interesserede. Formen ligger fast. Dernæst kommer et ord, som viser INDHOLD, nemlig

- *Undervisning. Her kan det give mening at benytte et udsagn som "betryggende form", da indhold, her som undervisning, netop ikke ligger fast og derfor ikke kan garanteres eller beskyttes.*

I formålsparagraffen er udsagnet "betryggende form" KUN brugt i forbindelse med undervisning (indhold), IKKE i forbindelse med værket og værkets publicering (form).

Rådets kommentar: **"Det (udgivelser) skal ske i betryggende form, ved at der ikke foretages ændringer i indholdet"** *er rent galimatias.*

Det er denne galimatias, som fra dag et (d.9. marts 1981) har været og fortsat hersker i kulturen i Rådet, på Martinus åndsvidenskabelige Institut samt i undervisningen på Klint. Der har på intet tidspunkt hverken været en vilje eller en evne til at læse og forstå formålsparagraffen, og den dermed forpligtigelse (ikke rettighed, den havde Martinus) til at publicere værket med fællestitlen Det Tredie Testamente, Tredie med i, samt at undervise ud fra disse arbejder i en betryggende form, hvilket vil sige at formidle og stå ved fællestitlen på det samlede værk på skrift og i tale.

Rådets kommentar: **Det (oversættelser) skal ske i betryggende form, ved at få oversat i så detaljeret overensstemmelse med originalen som muligt og i korrekt sprog.**

"Betryggende form" er nonsens at benytte i forbindelse med det fysiske værk. Enten er den oprindelige form intakt, enten er idéen intakt – eller også er formen eller idéen det ikke. Mht. oversættelser har oversætteren IKKE skabt et nyt værk, men kan få rettighed til sin oversættelse, ikke til værket.
I rådsreferat om oversatte udgivelser skal bøgerne trykkes, som de, bøgerne er i deres originale form – de er bare oversat:
Martinus. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

Rådets kommentar: - **Det** (undervisning) **skal ske i betryggende form, ved at der så samvittighedsfuldt som muligt kun undervises i og ud fra Martinus kosmologi.**
Martinus: Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er,
Det er kun i forbindelse med "undervisning", at "betryggende form" anvendes i formålsparagraffen og ikke i forbindelse med værkets publicering ej heller for oversættelser. Det er kun i Rådets hoved, at "betryggende form" anvendes både i forbindelse med værket og samtidig gældende for undervisning.

Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut og undervisningen på Klint har INTET at skulle gøre med formen på værket, som med garanti er de oprindelige førsteudgaver. For de danske udgaver gælder det, at de ikke skal oversættes, derfor

Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - Vi skal bare sørge for, at bøgerne bliver trykt,

Der har på intet tidspunkt hverken været en vilje eller en evne til at læse og forstå formålsparagraffen, og den dermed forpligtelse (ikke rettighed, den havde Martinus) til at publicere værket med fællestitlen Det Tredie Testamente, Tredie med i, samt at undervise ud fra disse arbejder i en betryggende form, hvilket vil sige at formidle og stå ved fællestitlen på det samlede værk på skrift og i tale.

Overdragelsen af ophavsrettighederne til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut betyder kun en forpligtelse på at opfylde formålet med og publicerer i overensstemmelse med loven af 1982 og også i overensstemmelse med loven for ophavsret, derom senere.

Nu skal 3, stk. 1 gennemgås én gang til:

Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982

§ 3 Formål

Stk. 1

I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side, ***FORM***

Oplyse om disse værker, og ***INDHOLD.***

"Disse værker" er KUN i en reference til det just ovenstående sætningsled, hvor disse værker allerede én gang for alle er blevet bestemt og defineret som at: "Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side".

Oplysningen om indholdet af disse værker skal ske ud fra FORMEN på værket, der er bevaret uændret.

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, ***FORM og INDHOLD.***

"Disse værker" er KUN i en reference til det ovenstående sætningsled, hvor disse værker allerede én gang for alle er blevet bestemt og defineret som at: "Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side"

Hvordan skal disse allerede bestemte og definerede værker gøres tilgængelige for interesserede?

- "Almenheden" i Loven om ophavsret §3, stk.1-3, §75 -

herunder ved publicering, ***FORM*** ***- Disse værker skal publiceres -***

oversættelse, ***FORM*** ***- Disse værker skal oversættes -***

og undervisning i betryggende form. ***INDHOLD.*** ***-Ren undervisning om disse værker-***

-Ren = på betryggende måde-

"Form" i sætningen "betryggende form" drejer sig KUN om UNDERVISNINGEN, og betyder her "måde":

Undervisningen skal foregå på en betryggende måde ud fra DISSE VÆRKER, der allerede én gang for alle er blevet bestemt og defineret i det øvre sætningsled som er ved at:

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

Hvad findes der så i hovedet på Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint?

Rådets kommentar til Love af 1982: - *kun undervises i og ud fra Martinus kosmologi - undervisning i Martinus kosmologi -*

Det var Martinus magtpåliggende at holde undervisningen rent, dvs. ikke at blande undervisning og oplysning om sine værker med andre strømninger, der måtte herske her på kloden.

Al undervisning skal foregå på en betryggende måde eller i betryggende ”form”, således, at værkets særstatus og egen suverænitet tydeligt og entydigt står frem. Dette gøres f.eks. ved at tilegne sig og står ved og stå frem med fællestitlen **Det Tredie Testamente**

i tale: Undervisning – efter denne én gang for alle bestemte form på værkerne -
og
på skrift: Tredie med i.

Ifølge formålsparagraffen skal alle midler gå til at opfylde disse tre afsnit i formålsparagraffen:

Stk. 1
I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til dens rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

1. afsnit.

Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side,

2. afsnit

Oplyse om disse værker, og

3. afsnit

Gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form.
Her står i disse tre afsnit intet nævnt om at føre retssag ved en såkaldt krænkelse af ophavsretten.

På Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts hjemmeside under menuen ”Støt Sagen” findes en undermenu ”Det går pengene til”.

NB. Sagen består ikke kun af loyale støtter til ovenstående instanser, der præcis er det modsatte af garantien for værkets ægthed, men Sagen består så sandelig også af loyale støtter til en udgave med henblik på udgivelser af Det Tredie Testamente **bevaret** i sin originale, oprindelige form, Tredie med i.

Da der intet står om at bruge midler til at føre retssag i formålsparagraffen, kan det være en af grundene til, at denne post ikke er nævnt i teksten i menuen:

Hvad går pengene til?

En væsentlig del af økonomien på Martinus Institut er baseret på pengegaver. Vi er taknemlige for alle støttebeløb – store som små. Her kan du se, hvordan vi bruger pengene.

De gaver, vi får fra vores støtter, er en bærende del af grundlaget for hele arbejdet på Martinus Institut. De sikrer, at vi år efter år kan videreføre alle aktiviteter både på Instituttet på Frederiksberg og på Martinus Center Klint.

Pengene gør det muligt for os at oplyse og undervise, oversætte og udgive bøger og andet materiale på flere sprog, sikre originalværkernes opbevaring både fysisk og digitalt samt sørge for vedligeholdelse og fornyelse af bygninger og inventar. – martinus.dk -

Bemærk, det at skulle bevare den originale førsteudgave er karakteriseret eller defineret som **opbevaring** af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut. Der kan ikke menes ”originalmanuskripterne” – for så ville der jo netop stå ” – manuskripter” og ikke – værker.

Hvilket logisk nok må medføre, at alle andre udgivelser af værket IKKE er de originale. …

Når det ikke kun udelukkende er den originale førsteudgaves form redigeret af Martinus, der udgives fysisk og digitalt, og som der ikke kun udelukkende undervises ud fra, er formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Institut IKKE opfyldt mht. tilgængelighed eller bevaring med henblik på publicering.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har siden overdragelsen af ophavsretten krænket og krænker værket og opfylder ikke denne lov om ophavsret, §3, stk. 1-3 samt § 75, og hvad endnu værre er, krænket og fortsat krænker værket ved ikke at opfylde formålsparagraffen for selv samme Råd og Institut.

Ved ikke at opfylde formålsparagraffen §3, stk. 1, taler vi ikke ”blot” om juridiske ulovligheder, men om at gå op imod Talsmanden, den Helligånd: Værket i sin ”jordiske” fysiske form, der er lig med Martinus´ vilje og hensigt med sit arbejde, som også er lig med og under styring af Forsynets overordnede vilje, som er lig med, i en åndelig kosmisk form, Guddommens vilje. Guddommens vilje viser sig bl.a. som kosmiske udstrålinger i impulser. Værket er sammenføjet med den ny verdensimpuls. Der om senere.

Det er Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, der krænker værket uagtet medhold i Byretten. Der om senere.

Foto Martinus.

Kapitel 2

Inspirationer til forståelsen af værket hos hhv. Martinus og Rådet. Monopolisering.

Påstand:
Rådets manglende vilje og evne til at sætte sig ud over sin egen manglende forståelse af værkets betydning samt en for stor forståelse for sin egen, har haft og har konsekvenser for værkets udgivelse.

Martinus åndsvidenskabelige instituts konsekvenser af deres retningslinjer for udgivelse er derfor fra november 1981 til d.d. HVERKEN

1) FUGL: Farvestrålende paperback med symbol nr. 23 og nr. 19 uden stjernesymbolet på hårdt, hvidt bind, men Tredie stavet med i, f.eks. udgivelser fra november 1981.
   ELLER
2) FISK: Hårdt, hvidt bind med stjernesymbol med smudsomslag med nr. 23 og nr. 19, men Tredie stavet med j – Tredje –, f.eks. med udgivelsen af førsteudgaven i 2019.

Form = Teori. Idé. Egenart.
Indhold = Udvikling. Fortolkning. Undervisning.
Det totale = Kristi genkomst i læseren eller åndsforskeren selv. Alkærlighed.

Det totale:
Artikelserie "Fortolkning af Livets Bog" af Martinus i Kosmos 1933. Diagram eller symbol over Livets Bog.
"Denne det levende væsens identitet med Guddommen (…) er det centrale eller kernepunktet i Livets Bog."

Form. Indhold. Det totale:
Rådsreferat d. 10. februar 1976.
Martinus: "Ja, Livets Bog er det, der er det fundamentale i Kristi genkomst. Ja, altså teoretisk. Det totale, det er jo det, menneskene skal udvikles til, - det er jo kærligheden".

Form:
Rådsreferat d. 20. september 1977.
Martinus: "Altså, Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt".

Påstand:

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har på INTET tidspunkt efter Martinus bortgang d. 8. marts 1981 forholdt sig til Martinus' hensigt med værket og vilje med udgaven på værkets form og dermed til Martinus' vilje med *udgivelsen* af værket (*form*), men kun taget udgangspunkt og endt i ens egen forståelse af og vilje med værket.
Der har på intet tidspunkt været en vilje, måske også en manglende evne, til at læse og forstå formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982, som er en enkel og en præcis formulering af formen på værket:

- **1) Loven for Martinus åndsvidenskabelige Institut, 1982:**

§ 3 Formål, Stk. 1 (…) Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

Kulturen efter Martinus bortgang har sat sin egen forståelse (indhold) af værket højere end Martinus´ vilje (form) med værket. Martinus´ vilje var, at "Livets Bog er Kristi Genkomst. Rent ud sagt", hvilket Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut direkte modsiger på skrift – f.eks. Rådets advokat og i tale – f.eks. i Byretten 2014.

Hvorfor lyder det under **formålsparagraffen**, stk. 1: "**Bevare** Martinus værker **uændret**, som de forelægger fra hans side", - hvis de ikke skal **udgives** som sådan? Hvilket andet formål eller forpligtelse har Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut ellers??

Sagen har på den ene side at gøre med en lavpsykisk kultur af os læsere af værket, der på hver vores måde efter bedste evne forstår og fortolker (indhold), og på den anden side har vi fået et værk af Martinus, som er en højpsykisk manifestation (form).

Når det ikke er det højpsykiske fra Martinus' vilje med værket Det Tredie Testamente i sin form, som er lig med hårdt, hvidt bind med Stjernesymbolet påtrykt med et smudsomslag af papir SAMT Tredie stavet med i-, der er det bærende for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Instituts retningslinjer for værkets udgivelse, hvad har så været og er det bærende for inspirationen for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut?

Vi må se på, hvor inspirationen kan komme fra, når inspirationen tydeligvis og beviseligt ikke er hentet loyalt fra Martinus udtrykte vilje, skrevne love og værkets form i sig selv: Det oprindelige originale værk.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har eller har haft på deres hjemmeside:

Fra sent efterår 2020:	Hovedtitel "Udgivelse og bevaring" Undertitel "Værkets ydre former" Tekst
I tidligt efterår 2020:	Hovedtitel "Retningslinjer for værkets udgivelse" Undertitel "Værkets ydre form" Tekst

Teksten er næsten identisk under de to forskellige titler. Vi skal se lidt på disse to titler og tekster. Martinus åndsvidenskabelige Instituts hjemmeside har i løbet af efteråret 2020 skiftet udseende.

Udover al fremhævelser i farver er næsten al kursiv i teksten hentet fra nedenstående hjemmeside også min fremhævelse.

På www.martinus.dk findes følgende december 2020: - *Bemærk* ***ordlyd, metode*** og ***hensigt. -***

Allerførst: Det er en fuldstændig absurd selvmodsigelse at påstå i to hovedtitler at kunne udgive værket både som "BEVARING" og samtidigt påstå, at værket besidder YDRE FORMER.

Udgivelse og bevaring

(...) ***Værkets ydre former***

På Instituttet forbereder vi også løbende *nye præsentationsformer* af *Det Tredje Testamente*. ***Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst***, og desuden vil ***det trykte medie*** blive suppleret af e-bøger og andre former for digitale læsemuligheder. Instituttet udgav i 2010 sin første lydbog, *Livets Bog 1*, som er et eksempel på ***en ny og anderledes måde*** at tilegne sig Martinus' analyser på. Siden er også bind 2 blevet indtalt. Vi tilstræber generelt at benytte tidens nye medier – og ønsker at det skal være hurtigt og nemt at få adgang til både læsning og søgning i litteraturen, uanset hvor man befinder sig.

På www.martinus.dk fra september 2020 fandtes følgende, hvor nedenstående titel **ikke** længere findes på hjemmesiden, mens ordlyden er næsten den samme som i det ovenstående tekststykke:

Titel: Retningslinjer for værkets udgivelse

Retningslinjer for *værkets udgivelse.*

Værkets ydre form

Instituttet forbereder løbende nye præsentationsformer af *Det Tredje Testamente*. Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst, og desuden vil det trykte medie blive suppleret af e-bøger og andre former for digitale læse-muligheder. Instituttet har i 2010 udgivet den første lydbog (Livets Bog, bind 1), som også er en ny og anderledes måde at tilegne sig Martinus' analyser på. Det er Instituttets ønske, at det skal være hurtigt og nemt at få adgang til både læsning og søgning i litteraturen, uanset hvor man befinder sig.

Den samme ovenstående tekst afskrevet med ord i kursiv: - Værket; Bogudgaven= det trykte medie -

Bemærk ***ordlyd, metode*** og ***hensigt.***

Værkets ydre form

Instituttet forbereder løbende ***nye præsentationsformer*** af *Det Tredje Testamente.* ***Værket skal leve op til nutidens krav til layout og tekst***, og desuden vil *det trykte medie* blive suppleret af e-bøger og andre former for digitale læse-muligheder. Instituttet har i 2010 udgivet den første lydbog (Livets Bog, bind 1), som også er en ***ny og anderledes måde*** at tilegne sig Martinius´ analyser på. Det er Instituttets ønske, at det skal være hurtigt og nemt at få adgang til både læsning og søgning i litteraturen, uanset hvor man befinder sig.

Vigtigt:

Sammenhold denne ovenstående ***ordlyd, metode*** og ***hensigt*** vedrørende ændringer i formen på værket med følgende hentet fra:

https://www.martinus.dk/da/onlinebibliotek/kosmos/kosmos/1968/kos1968-26-295.php

I Kosmos nr. 26 december 1968 var der en information fra en redaktion på Kosmos angående et nyt format på Kosmos. Den fulde artikel kan hentes og læses på ovenstående link.

NYT FRA INSTITUTTET

KOSMOS

Når De næste gang åbner kuverten med K O S M O S , er der bl. a. sket det, at ***formatet er blevet ændret.*** (...)
Der må tænkes og arbejdes i nøje overensstemmelse med analyserne og ***tidens nye krav*** til ***informations- og oplysningsvirksomhed.*** Vi må finde frem til de rigtige og effektive fremgangsmåder. (...).
En forside med et stort billede må anses for at være et virkeligt aktiv set fra et ***informationssynspunkt,*** men samtidig nødvendiggør dette et nyt og *mere* ***moderne "hoved"*** på denne ***forside***, (...)
Vi håber og regner også med, at disse ting vil betyde en ***kærkommen fornyelse*** for alle hidtidige abonnenter og læsere.

Sammenhold den fra Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts ovenstående ***ordlyd, metode*** og ***hensigt*** vedrørende ændringer i formen på værket Det Tredie Testamente sammen med ovenstående ordlyd og hensigt med ændring af formatet til et nyt format for Kosmos 1969 med følgende hentet fra:

https://www.martinus.dk/da/onlinebibliotek/kosmos/kosmos/1985/kos1985-02-026.php

I Kosmos 1985 var der en information fra en redaktion på Kosmos angående et nyt format på Kosmos. Den fulde artikel kan hentes og læses på ovenstående link.

KOSMOS' NYE ANSIGT
(...) Fremover vil Kosmos' ***ansigt*** mod verden være det *samme symbol,* som smykker Martinus' eget værk. (...)
Vi kan håbe på, at Kosmos med sit ***nye ansigt*** *med hensyn til* ***det ydre opfylder de krav,*** man må stille til et tidsskrift, der ønsker at optræde på ***verdensscenen.***
Tanken med denne ***layout-idé*** er, (...)
Kosmos har fået et ***nyt udseende,*** men arbejdet med at udvikle ***indholdet går videre.***

Påstand:

ORDLYD, metode og hensigt **fra retningslinjer for udgivelse af *værket* Det Tredie Testamente fra Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er en videreførelse af en erfaringsnær lavpsykisk kultur hentet fra redaktionerne på Kosmos gennem tiden. Ordlyden i de forskellige tekststykker er påfaldende ens.**

For bladet Kosmos vedkommende skelnes der mellem "et format" / "ansigt" / "hoved" og et indhold, hvilket er videreført i Martinus åndsvidenskabelige Instituts forståelse for udgivelse af værket Det Tredie Testamente ved brugen af den falske præmis "ydre former", der svarer til opfattelsen af et "format."

Påstand:

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har på INTET tidspunkt efter Martinus' bortgang d. 8. marts 1981 forholdt sig til Martinus' vilje med værket, men kun taget udgangspunkt og endt i ens egen vilje med værket ud fra f.eks. en kultur omkring udgivelser af Kosmos. **Her kommer inspirationen til retningslinjer for værkets udgivelse og ikke fra de af Martinus bestemte love for Martinus åndsvidenskabelig Institut.**

Derfor har der på intet tidspunkt været en vilje, måske også en manglende evne, til at læse og forstå formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982, som er en enkel og en præcis formulering af udgivelsens form på værket. For hvorfor under **formålsparagraffen** bevare et værk uændret, hvis det ikke skal **udgives** som sådan?

For bladets Kosmos er formatet bladets "ansigt", udseende, forside eller bladhoved, mens det for retningslinjer for værkets udgivelse hedder " ydre form" som "layout og tekst". Her er sket et skred i forståelsen af, hvad et format og en form betyder.

Ordet **"format"** betyder bl.a.: 1) en genstands fysiske størrelse eller udstrækning og 2) højde og bredde af en bog, et stykke papir, et fotografi el.lign.

Ordet **"form"** betyder bl.a.: **FILOSOFI** indbegrebet af tings egenskaber eller karakter (ifølge visse filosofiske retninger) Se også IDÉ. Ord i nærheden: – Begreb. Forestilling. Betydningsindhold: - betydning, mening, væsen, ånd, **form,**

"Format" definerer en bogs kvantitative egenskaber såsom højde og bredde, mens "form" definerer en bogs kvalitative egenskaber såsom egenskaber, karakter og idé eller immaterielle natur eller rettighed. Formen viser sig gennem et format, mens et format ikke kan have en form: Idéen vises eller skabes i det fysiske, mens det fysiske ikke kan vise eller skabe en idé eller form.

Idéen eller formen med "Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt" findes kun med garanti i førsteudgaven redigeret af Martinus. Kort sagt, derfor formen på fællestitlen på værket "Tredie med i" i en overensstemmelse med formen på hovedværket Livets bog skrevet efter gammel retskrivning i perioden 1932 – 1960 imens retskrivningsreformen skete i 1948.

Livets bog V-VII blev skrevet EFTER retskrivningsreformen i 1948. Efter 1981 skulle formen på Livets Bog bevares til udgivelse for fremtiden ifølge Martinus. Hvorfor denne form på Livets Bog I – VII af Martinus? Et bud ses i linket:
https://www.martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2018-03-03-aendring-layout.html

Et bud på et fysisk indtryk til ikke en kosmisk "inspiration" for Martinus til formen på Livets Bog mht. **typografien**, ikke blot retskrivningen – men også retskrivning –, som Martinus var meget påpasselig med. Se et senere rådsreferat.

Fordi Martinus skiftede til ny retskrivning efter retskrivningsreformen i 1948 for andre af sine bind (eks. DEV I – III), betyder det ikke, at han var lige glad med typografien til hovedværket Livets Bog, der udkom i tidsrummet mellem 1932 - 1960. Dette kan man ikke udlede eller konkludere, som Rådet gør i Byretten i 2014. Man kan heller ikke sige, som Rådet gjorde det i Byretten i 2014, at Martinus ikke nåede at genudgive hele sit værk til ny retskrivning: "Ved genudgivelse af værket opdateres teksten til ny retskrivning i de bøger, Martinus ikke selv nåede at genudgive med ny retskrivning (Livets Bog, Logik og flere småbøger)".

At hævde dette fra Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts side er i bedste fald en misforståelse med Martinus´ hensigt med typografien i Livets Bog. Dette har aldrig været en opgave for Rådet eller Martinus åndsvidenskabelige Institut ifølge Martinus (f.eks. §3, stk.1). At ændre typografien i Livets Bog I – VII står slet ikke i Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts magt. Denne magt har disse to instanser ikke fået ved overdragelsen af ophavsretten, - og dermed har de heller ikke denne opgave. Disse to instanser kunne passende begynde at læse og forstå §3, stk. 1 for love af 1982, der nøjagtig bestemmer formålet for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

Bibelen i en udgave fra 1898 Retskrivningsreform i 1948 **Førsteudgaven af Livets Bog (I) 1932 - 1960**

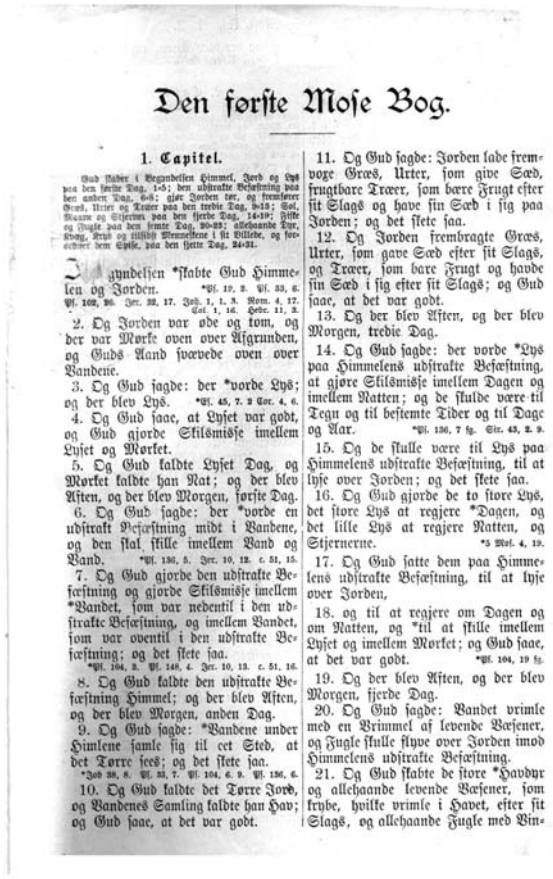

Den første Mose Bog.

1. Capitel.

Gud skaber i Begyndelsen Himmel, Jord og Lys paa den første Dag, 1-5; den udstrakte Befæstning paa den anden Dag, 6-8; gjør Jorden tør, og fremfører Græs, Urter og Træer paa den tredie Dag, 9-13; Sol, Maane og Stjerner paa den fjerde Dag, 14-19; Fiske og Fugle paa den femte Dag, 20-23; allehaande Dyr, Kvæg, Krøb og tillisth Menneskene i sit Billede, og forordner dem Føde, paa den sjette Dag, 24-31.

I Begyndelsen *skabte Gud Himmelen og Jorden. *Sl. 19, 2. Sl. 33, 6. Sl. 102, 26. Jer. 32, 17. Joh. 1, 1. 3. Rom. 4, 17. Col. 1, 16. Hebr. 11, 3.

2. Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene.

3. Og Gud sagde: der *vorde Lys; og der blev Lys. *Sl. 45, 7. 2 Cor. 4, 6.

4. Og Gud saae, at Lyset var godt, og Gud gjorde Skilsmisse imellem Lyset og Mørket.

5. Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat; og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag.

6. Og Gud sagde: der *vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den skal skille imellem Vand og Vand. *Sl. 136, 5. Jer. 10, 12. c. 51, 15.

7. Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning og gjorde Skilsmisse imellem *Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning, og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte Befæstning; og det skete saa. *Sl. 104, 3. Sl. 148, 4. Jer. 10, 13. c. 51, 16.

8. Og Gud kaldte den udstrakte Befæstning Himmel; og der blev Aften, og der blev Morgen, anden Dag.

9. Og Gud sagde: *Vandene under Himlene samle sig til et Sted, at det Tørre sees; og det skete saa. *Job 38, 8. Sl. 33, 7. Sl. 104, 6. 9. Sl. 136, 6.

10. Og Gud kaldte det Tørre Jord, og Vandenes Samling kaldte han Hav; og Gud saae, at det var godt.

11. Og Gud sagde: Jorden lade fremvoxe Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags og have sin Sæd i sig paa Jorden; og det skete saa.

12. Og Jorden frembragte Græs, Urter, som gave Sæd efter sit Slags, og Træer, som bare Frugt og havde sin Sæd i sig efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.

13. Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredie Dag.

14. Og Gud sagde: der vorde *Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, at gjøre Skilsmisse imellem Dagen og imellem Natten; og de skulde være til Tegn og til bestemte Tider og til Dage og Aar. *Sl. 136, 7 fg. Sir. 43, 2. 9.

15. Og de skulle være til Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden; og det skete saa.

16. Og Gud gjorde de to store Lys, det store Lys at regjere *Dagen, og det lille Lys at regjere Natten, og Stjernerne. *5 Mos. 4, 19.

17. Og Gud satte dem paa Himmelens udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden,

18. og til at regjere om Dagen og om Natten, og *til at skille imellem Lyset og imellem Mørket; og Gud saae, at det var godt. *Sl. 104, 19 fg.

19. Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag.

20. Og Gud sagde: Vandet vrimle med en Vrimmel af levende Væsener, og Fugle skulle flyve over Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstning.

21. Og Gud skabte de store *Havdyr og allehaande levende Væsener, som krybe, hvilke vrimle i Havet, efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vin-

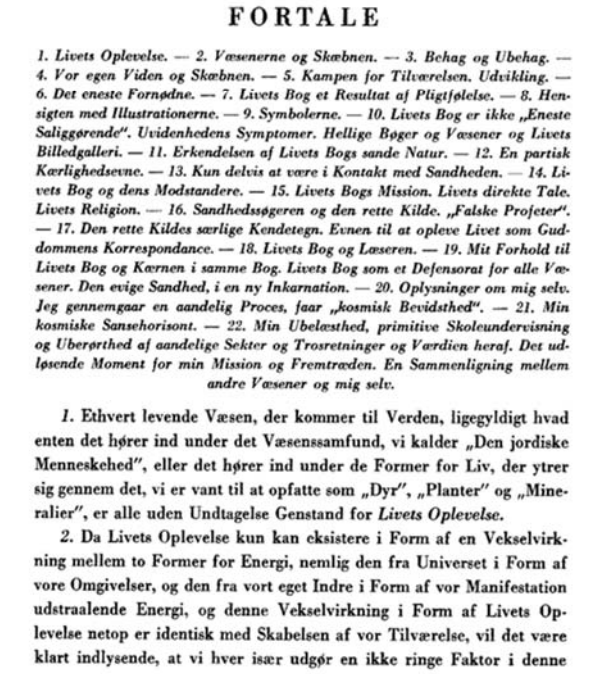

FORTALE

1. Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — 4. Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — 6. Det eneste Fornødne. — 7. Livets Bog et Resultat af Pligtfølelse. — 8. Hensigten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste Saliggørende". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets Billedgalleri. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk Kærlighedsevne. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandheden. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. Livets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". — 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at opleve Livet som Guddommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til Livets Bog og Kærnen i samme Bog. Livets Bog som et Defensorat for alle Væsener. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. Jeg gennemgaar en aandelig Proces, faar „kosmisk Bevidsthed". — 21. Min kosmiske Sansehorisont. — 22. Min Ubelæsthed, primitive Skoleundervisning og Uberørthed af aandelige Sekter og Trosretninger og Værdien heraf. Det udløsende Moment for min Mission og Fremtræden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder „Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der ytrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af vore Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Oplevelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne

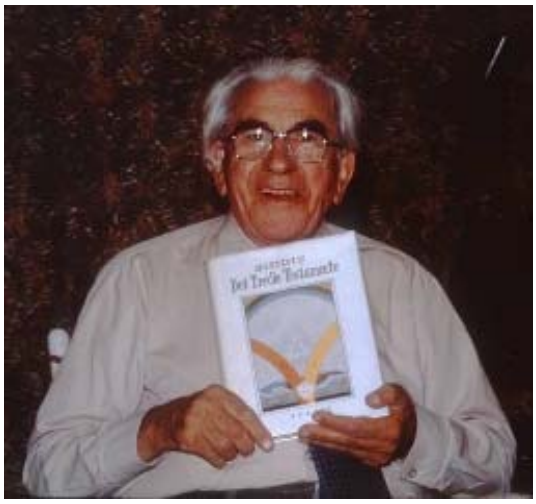

Eksempler nedenfor på Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts udgivelser. Bemærk, at titlen har både Tredie med i og med j, og den sidste form er fortsat i trykningen af førsteudgaven fra 2019. Alene af den grund er denne udgave falsk og er ikke autentisk i sin form villet af Martinus.

Tredie med j **Tredie med i**

Fortale

1. Ethvert levende væsen, der kommer til verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det væsenssamfund, vi kalder "den jordiske menneskehed", eller det hører ind under de former for liv, der ytrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som "dyr", "planter" og "mineraler", er alle uden undtagelse genstand for *livets oplevelse*.

Livets oplevelse

2. Da livets oplevelse kun kan eksistere i form af en vekselvirkning mellem to former for energi, nemlig den fra universet i form af vore omgivelser, og den fra vort eget indre i form af vor manifestation udstrålende energi, og denne vekselvirkning i form af livets oplevelse netop er identisk med skabelsen af vor tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe faktor i denne *skabelsen af vor skæbne*, i særdeleshed fordi vi indenfor et vist område netop er i besiddelse af en såkaldt *"fri vilje"*.

Væsenerne og skæbnen

3. Dette vil igen sige det samme som, at ethvert væsen er stillet overfor et ocean af kræfter, hvis samlede manifestation under begrebet *"naturen"*, i form af elementerne, i form af stof eller materie, i form af tankeklimaer, og i særdeleshed i form af *medvæsener*, er i stand til at påvirke det under en skala af højst forskellige former for manifestation, der strækker sig fra de mest frygtelige former for *ubehag* til de mest vidunderlige og strålende former for *behag*. Denne gigantiske kraftorganisation kan altså ligeså let påvirke individet rædselsfuldt og frygteligt, som den kan påvirke det behageligt eller lykkeligt, og er således en i lige grad medvirkende faktor i såvel skabelsen af en lykkelig som ulykkelig skæbne for individet.

Behag og ubehag

7

<u>Ændret typografi samt retskrivning.</u>

Igen et eksempel på formen på en af Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts udgaver. Et udtryk for en tradition og kultur af "Martinus Kosmologi", men dette er ikke en bevarende tradition af Martinus´ vilje med værket. Derfor skal stykoverskrifter ej heller skrives ind ved hvert tekststykke, men forblive som i LB I øverst for hvert kapitel og for LB II – VII bagerst i bindet som i førsteudgaven. Derfor skal nummereringen af hvert kapitel følge førsteudgaven. Formen til udgivelse af Livets Bog med denne undertitel skal ikke oversættes til andre sprogs udgaver ifølge Martinus´ vilje. Formen på Livets Bogs udgave ligger fast og indehaveren af den overdragede ophavsret skal: **Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side.**

Interessant er det, når en oversætter pointerer at ville følge formen i den danske udgave (førsteudgaven eller et andet oplag under redigering AF Martinus) ud over at nævne sproget som et middel til oversættelsen. Der kan spekuleres i, om oversætteren har fået at vide fra Danmark i 1974, at formen på Livets Bog eller originalen er vigtig at følge for at få en autorisation til oversættelsen med henblik på udgivelse. I hvert fald er der fra oversætterens side fokus på form herunder sprogets "stil":
Rådsreferat. D. 27. august 1974
(…) *(Et brev læses op fra en tjekkisk oversætter)*

H. (…) Altså vil jeg være i det mindste Deres anerkendte oversætter, og dertil behøver jeg at for det litterære akademi *(i det daværende Tjekkoslovakiet)* forelægge Deres bevilling *(fra Martinus åndsvidenskabelige Institut)*:

1) Oversættelse er bevilget til tjekkisk sprog for Josef Vasek
2) Nødvendig at beholde stilen og særlig præcis indholdet.
3) Egennavne og specielle betegnelser kan være overført til tjekkisk udtryksmåde eller i original med forklaring.

4) Også vil bevare form, kapitler, punkter osv.

5) Deres andre betingelser.

Jeg har endnu nogle notitser og spørgsmål, men det vil jeg skrive til Peter Zacho eller senere. Med mange tak og kærlige hilsener, Deres hengivne Josef Vasek.

H: Det sidste har jeg ikke hørt før, - det sidste, at hvis man giver ham tilladelse *(i Tjekkoslovakiet af det litterære akademi)* og samtidig stiller som betingelse, at det skal være i nøje overensstemmelse med originalen …

Martinus: Det er da mærkeligt, at de mennesker dernede har interesse af det.

T: Nej, han har interesse i at få sådan en autorisation herfra. Så kan han gå til akademiet dernede og få en påtegning, så har han overfor myndighederne en dokumentation … (…)

At Martinus har brugt en gammel udgave af Bibelen som en del af grundlaget for formen på Livets Bog er selvfølgelig en påstand eller tese. Denne teses rigtighed står og falder ikke med det helt grundlæggende, at førsteudgavens form er villet af Martinus til udgivelse, og at det er denne form i stift bind, som §3, stk. 1, Love af 1982 henviser til alene af den grund, at dette var den eneste udgave som forelå på det tidspunkt

- udover fra Martinus en bestemmelse om eller principbeslutning af, at fællestitlen Tredie med i samt et smudsomslag af papir skulle være en del af formen for eftertiden. -

En anden tese er, at Martinus kunne have brugt fysiske indtryk til at videregive åndsvidenskab i en anden sammenhæng. Dette skal kun understøtte tesen om, at fysiske indtryk hos Martinus af en gammel barmdomsbibel evt. fra 1898 har været en del af grundlaget for formen på Livets Bog. Hovedværket Livets Bog samt hele værket Det Tredie Testamente er ifølge Martinus "Talsmanden, den Helligånd" eller "Kristi genkomst". Bibelen i stift bind med sin typografiske egenart var altoverskyggende den eneste bog i Martinus barndom. Formen på førsteudgaven af Livets Bog viser et bevidst valg med retskrivning, og formen på førsteudgaven af Livets Bog kunne indgå i eller udtrykke en fortælling Martinus ønskede at vise.

I Martinus' ungdom arbejdede han jo som bekendt som mejerist og på kontoret med mejeriregnskaber før sin kosmiske bevidstheds indtrædelse på vores klode i marts 1921. Denne bevidsthedstilstand var C. viden for Martinus, altså en organisk bevidsthedsevne, og så absolut ikke første gang han var Guddommens primære bevidsthed. Han var og er suveræn. Det er første gang på vores klode, at denne kosmiske bevidsthed skulle blive tilgængeliggjort i kosmiske analyser og ikke alene ved lignelser, mirakler og ved **værемåde**; Jesus Kristus. Det er Kristusskikkelsen, der træder ind i Martinus i marts 1921 for at vise fra hvilken kilde på jordkloden jordmenneskeheden skal udvikle sig fortsat ud fra og / eller forene sig i. Det Tredie Testamente, Tredie med i, er Talsmanden, den Hellige ånd i færdig fysisk form.

Tese om en mulighed for fysiske indtryk hos MARTINUS som redskab til formidling af åndsvidenskab i DTT til fysiske jordmennesker.

Fysiske indtryk som f.eks. skabeloner for mejeri-regnskaber.

LB III, Stk. 1017
Skema over Talsystemets Struktur. Hvorfor man kun har ti Talbogstaver Indenfor Talalfabetet og ikke et nyt Bogstav for hver ny Enhed, der forekommer i en Optælling.

G				0	0	– 1 – 2 – 3 – 4 – 5 – 6 – 7 – 8 – 9 ..T
				1	0	– 11 – 12 – 13 – 14 – 15 – 16 – 17 – 18 – 19 ..T
				2	0	– 21 – 22 – 23 – 24 – 25 – 26 – 27 – 28 – 29 ..T
				3	0	– 31 – 32 – 33 – 34 – 35 – 36 – 37 – 38 – 39
				4	0	– 41 – 42 – 43 – 44 – 45 – 46 – 47 – 48 – 49
				5	0	– 51 – 52 – 53 – 54 – 55 – 56 – 57 – 58 – 59
				6	0	– 61 – 62 – 63 – 64 – 65 – 66 – 67 – 68 – 69
				7	0	– 71 – 72 – 73 – 74 – 75 – 76 – 77 – 78 – 79
				8	0	– 81 – 82 – 83 – 84 – 85 – 86 – 87 – 88 – 89
				9	0	– 91 – 92 – 93 – 94 – 95 – 96 – 97 – 98 – 99
H		1	0	0	0	– 101 – osv. indtil 199
I		2	0	0	0	– 201 – " " 299
J		3	0	0	0	– 301 – " " 399
K		4	0	0	0	– 401 – " " 499
L		5	0	0	0	– 501 – " " 599
M		6	0	0	0	– 601 – " " 699
N		7	0	0	0	– 701 – " " 799
O		8	0	0	0	– 801 – " " 899
P		9	0	0	0	– 901 – " " 999
Q		1	0	0	0	– 1001 – " " 9999
R	1	0	0	0	0	– 10001 – " " 99999
S	1 F	0 E	0 D	0 C	0 B	0 A – 100001 – " fortsat i det uendelige.

Plan over talsystemets struktur

Skabelon for mejeri-regnskaber:

Aar [1])	Mælke-mængde Millioner kg	Mælkefor-brug	Smør-mængde 1000 kg	Mælk til Ost Millioner kg	Blandingsost 1000 kg Skummet-mælksost 1000 kg	Aar [1])	Mælke-mængde Millioner kg	Mælkefor-brug	Smør-mængde 1000 kg	Mælk til Ost Millioner kg	Blandingsost 1000 kg Skummet-mælksost 1000 kg
1900–01	2.35	25.9	90.65	–	–	1912–13	4.22	26.2	165.19	0.046	–
1904–05	3.43	25.4	135.16	0.117	–	1913–14	4.24	25.6	174.64	–	2.21
1908–09	3.92	25.0	156.36	0.181	–	1914–15	4.23	26.1	161.80	–	4.43
1910–11	4.26	25.2	170.39	0.237	–	1915–16	4.14	25.4	163.72	–	–
1911–12	4.22	25.6	164.37	0.080	–						

*) Regnskabsaaret gaar fra April til April.

Helnæs Mejeri - Ca. 1915

Helnæs Mejeri - Ca. 1936

Helnæs Mejeri - Regnskab

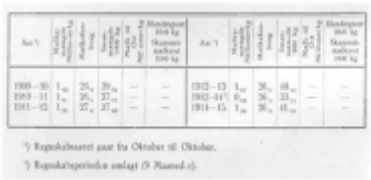

Helnæs Mejeri - Regnskab

Aar [1])	Mælke-mængde Millioner kg	Mælkefor-brug	Smør-mængde 1000 kg	Mælk til Ost Millioner kg	Blandingsost 1000 kg Skummet-mælksost 1000 kg	Aar [1])	Mælke-mængde Millioner kg	Mælkefor-brug	Smør-mængde 1000 kg	Mælk til Ost Millioner kg	Blandingsost 1000 kg Skummet-mælksost 1000 kg
1909–10	$1_{.93}$	$26_{.9}$	$39_{.91}$	—	—	1912–13	$1_{.97}$	$26_{.3}$	$40_{.46}$	—	—
1910–11	$1_{.91}$	$26_{.4}$	$37_{.73}$	—	—	1913–14 [2])	$0_{.89}$	$26_{.5}$	$33_{.21}$	—	—
1911–12	$1_{.99}$	$27_{.0}$	$37_{.60}$	—	—	1914–15	$1_{.99}$	$26_{.0}$	$41_{.49}$	—	—

[1]) Regnskabsaaret gaar fra Oktober til Oktober.

[2]) Regnskabsperioden omlagt (9 Maaneder).

Rådet og Martinus åndsvidenskabelig Institut har på deres hjemmeside som tidligere anført følgende:

Fra sent efterår 2020: Hovedtitel ”Udgivelse og bevaring”
Undertitel ”Værkets ydre former”
Tekst

I tidligt efterår 2020: Hovedtitel ”Retningslinjer for værkets udgivelse”
Undertitel ”Værkets ydre form”
Tekst

Teksten er næsten identisk under de to forskellige titler.

Der findes ikke en betydning af ”ydre” sat i forbindelse med ”form”. Det nærmeste man kommer i et søgeresultat for et ord som ”ydre form” er i forbindelse med analysering af et digt, hvor digtets ydre komposition (form) bliver kaldt for den ydre opbygning og ikke indhold. Hvem ville turde at argumentere for at ændre et digts ydre opbygning, ydre komposition - eller ”ydre form”??

Påstand:

Martinus åndsvidenskabelige Institut opfinder en præmis, som kaldes ”ydre form” eller ”ydre former” for at kunne argumentere for, at layout og tekst udelukkende er noget kvantitativt som højde og bredde på en bog. I stedet for ordet ”format” bruges ordet ”Form”, hvorfor Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har måtte opfinde det falske begreb ”ydre form”. Ordet ”Ydre form” bliver opfattet som noget udelukkende fysisk helt i overensstemmelse med ordet ”format”, men direkte i modstrid med betydningen af ordet ”form”.
Den eneste mulige konsekvens af Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts formforståelse er, at værket Det Tredie Testamente bliver et slags skaldyr, hvor ”form” er uvæsentligt og bliver reduceret til noget rent konkret fysisk adskilt fra det såkaldte væsentlige eller ”indhold.” Følgen er, at ”indhold” bliver noget rent ”blæver eller labskovs.”

”Indhold” kan aldrig stå alene i sig selv, men skal altid have en form eller et udtryk. Indhold er et privat og et subjektivt indtryk, der også kan have flere modtagere, og dermed bliver ”indhold” variabelt og afhængig af formen, der indeholder eller udtrykker indholdet. ”Indhold” kan aldrig stå alene selvstændigt, mens ”form” står selvstændigt. ”Form” er et offentligt og objektivt udtryk, (et slags tilgængeligt fælleseje), der har en konstant form, når den først er ytret eller manifesteret af ophavsmanden.

At sætte lighedstegn mellem ”format” og ”form” er ikke den eneste misforståelse af betydning for Martinus åndsvidenskabelige Instituts retningslinjer for værkets udgivelse trods den påfaldende ens ordlyd i teksterne hos redaktionerne på bladet Kosmos og Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

Der er sket et skred i forståelsen af, hvad format (Kosmos) og form (DTT) indbefatter, nemlig et skred *fra* et spørgsmål om omslag (bladhoved) på Kosmos *til* selve teksten i Det Tredie Testamente. Begrundelsen sker ved, at teksten bliver sat i forbindelse med ”layout” – altså teksten bliver defineret ved et materielt teknisk kvantitativt opdigtet ord ”ydre form” eller ”ydre former”.

Er udgivelsen af Det Tredie Testamente et spørgsmål om et relativt format, dvs. værket har en postuleret ”ydre form”, eller er udgivelsen af Det Tredie Testamente et spørgsmål om en absolut form?

Er det Tredie Testamente et format ligestillet med bladet Kosmos, eller har Det Tredie Testamente format? – For nu at spille på flere helt forskellige betydninger af ordet ”format”. -

Antagelsen eller præmisset om, at der findes ”en ydre form” eller ”ydre former” for værket Det Tredie Testamente er et falsum.

For Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut bygger formforståelse på en antagelse af eller påstand om, på baggrund af inspiration fra en layout af formatet på bladet Kosmos, at værket Det Tredie Testamente kan have en ydre form - ”layout ” og ”tekst” - adskilt fra ophavsmandens vilje og hensigt med værket. Denne formforståelse som en konkret, tingslig ”layout”- forståelse er et falsum, hvor hensigten med værket fra ophavsmandens side, Martinus, tilsidesættes. Den højpsykiske hensigt med værket er udtalt af Martinus gældende for hovedværket Livets Bog som værende: ”Livets Bog er Kristi Genkomst. Rent ud sagt.”

Min formforståelse: Hensigten med det færdige litterære arbejde for fremtiden til udgivelse manifesterer sig af ophavsmanden i en form. Indholdet er læserens egen forståelse. Form er den fysiske manifestation, her en bogudgave, mens indholdet fortolkes af formen af beskueren eller som her læseren. Kun ophavsmanden selv kan ændre formen til et andet udtryk (form) for at give et indtryk (indhold) videre. Form har en absolut immateriel værdi eller rettighed.

Påstand:
En overdragelse af ophavsretten overdrager IKKE retten til at ændre i formen af andre end forfatteren selv, når andre former ikke er udtrykt som gældende af ophavsmanden til værket. En overdragelse af ophavsretten giver kun rettighed til at udgive den af ophavsmanden villet form som den f.eks. er nedskrevet i en formålsparagraf for Martinus åndsvidenskabelige Institut.

At udgive førsteudgaven, som er formen på værket villet af Martinus, er IKKE en krænkelse af ophavsretten. Det modsatte er. At udgive andre former for værket Det Tredie Testamente end villet af ophavsmanden Martinus er en krænkelse af ophavsretten, hvilket Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har gjort sig skyldige i siden november 1981 til d.d.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har opfundet et begreb i forhold til udgivelse, hvor de påstår, at der findes en ydre form eller ydre former for værket, selvom dette går stik imod ophavsmandens vilje med værket, der kort sagt er ”Tredie stavet med i”, eller viljen mundtligt overleveret som et vidneudsagn fra Martinus: ”Der må ikke flyttes et komma.”. Hvis der findes en ”ydre form”, må der logisk også findes en ”indre form” – Og her ender vi i spekulationer og nonsens. Der findes kun én form, hvor ”indholdet” dels manifesterer sig i formen villet af ophavsmanden, og dels viser sig i en oplevelse, forståelse af formen hos ”brugeren”. I et litterært arbejde viser indholdet sig bl.a. som fortolkning af formen hos en læser, form som bl.a. layout og tekst.

Fra hjemmesiden for Martinus kosmologi – martinus.dk -

Allerførst: Det er en fuldstændig absurd selvmodsigelse at påstå i to hovedtitler at kunne udgive værket både som ”BEVARET” og samtidigt påstå, at værket besidder YDRE FORMER.

Teksten indeholder ***ordlyd***, ***metode*** og ***hensigt***

Udgivelse og bevaring

(…) **Værkets ydre former**

På Instituttet forbereder vi også løbende *nye præsentationsformer* af *Det Tredje Testamente*. ***Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst***, og desuden vil ***det trykte medie*** blive suppleret af e-bøger og andre former for digitale læsemuligheder. Instituttet udgav i 2010 sin første lydbog, *Livets Bog 1*, som er et eksempel på ***en ny og anderledes måde*** at tilegne sig Martinus' analyser på. Siden er også bind 2 blevet indtalt. Vi tilstræber generelt at benytte tidens nye medier – og ønsker at det skal være hurtigt og nemt at få adgang til både læsning og søgning i litteraturen, uanset hvor man befinder sig.

Påstand:

*Ikke blot ORDLYDEN, men også **METODE** og **HENSIGT*** i retningslinjer for udgivelse / udgivelse og bevaring af ***værket*** Det Tredie Testamente fra Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er en videreførelse af en erfaringsnær lavpsykisk kultur hentet fra f.eks. redaktionerne på Kosmos gennem tiden, hvor **hensigten** har drejet sig om **fornyelse** ved hjælp af en metode ved at **ændre** i formatet på Kosmos. Dette har resulteret i ændringer af formen på Det Tredie Testamente - samt udgivelser under fællestitlen Det Tred**j**e Testamente, Tredie med **j**, som IKKE er skrevet af Martinus selv -. "Form" for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er et andet ord for ordet "format", som kommer fra kulturen på redaktionerne på bladet Kosmos.

Hensigten med både at ændre i formatet på Kosmos og på formen for selv værket Det Tredie Testamente er betegnet med **"fornyelse"** eller modernisering her vist i to punkter. **Metoden** til at skabe den tilsigtede fornyelse er at **ændre** i formatet på Kosmos eller med en postuleret præmis at ændre på "ydre former" på værket Det Tredie Testamente.

1) Kosmosredaktionerne:
1968: *tidens nye krav* til *informations- og oplysningsvirksomhed… En kærkommen fornyelse…*

1985: Kosmos med sit *nye ansigt med hensyn til det ydre opfylder de krav*, man må stille til et tidsskrift, der ønsker at optræde på verdensscenen.

Retningslinjer for værkets udgivelse, Rådet og MI 2020:
nye præsentationsformer af Det Tredje Testamente… *en ny og anderledes måde… Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst,* og desuden vil det trykte medie…

2) Ikke kun nye præsentationsformer af værket, men også "det trykte medie", dvs. den fysiske manifestation eller form af værket Det Tredie Testamente skal være under "fornyelse" pga. af tidens nye krav. Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Instituts holdning eller indstilling til Livets Bogs førsteudgave i gammel retskrivning og dermed Martinus vilje mht. udgivelse af Livets Bog samt fællestitlen Tredie stavet med i er:

CITAT: *Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst,* og desuden vil det trykte medie…

VÆRKET SKAL LEVE OP TIL nutidens krav!!!

Sætningen skal stå et øjeblik fastnaglet.

For nutiden og fremtiden kun til tilgivelse af ens egne og andres fejltagelser vedrørende fortiden.

En forudsætning for tilgivelse er ikke den begået fejltagelse, men at erkende den, dvs. at fejltagelsen overhovedet er sket og dermed eksisterer. For at få fejltagelsen tydeliggjort i sin eksistens skal den påvises. Denne påvisning er ønsket for dette skrift og med henblik på at lære af sine fejl for i fremtiden at finde et fælles ståsted for alle i "Sagen", da ingen kan blive meldt ind, og ingen kan blive smidt ud, i et samvær og samarbejde om at læse og forstå Det Tredie Testamente.

Påstand:
For Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut: Det trykte medie = formen på Det Tredie Testamentes fysiske udgave villet af Martinus "lever ikke op til nutidens krav" ved at bibeholde for hovedværket Livets Bog en gammel retskrivning – og for hovedtitlen for det samlede værk at bibeholde Tredie stavet med i.
MEN: En gammel retskrivning er en konsekvent og villet beslutning af Martinus for Livets Bog, ophavsmanden til Det Tredie Testamente.
Det er formen på Det Tredie Testamente, som ophavsretten kun kan og skal beskytte.
Ophavsretten kan og skal ikke beskytte ophavsrettighedshaveren, Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, når denne krænker ophavsmandens vilje med sit værk, og dermed krænker, hvad ophavsretten kun skal og kan beskytte.

MONOPOLISERING

Kun som vogtere af værket ved at bevare det uændret, som det forelægger fra hans side, hvilket er ifølge Martinus udtalte og vilje i indlysende logik; KUN udgaven, som den fandtes i hans levetid samt titlen Tredie med i, kan dette udsagn af Martinus forstås og give mening:
"Jeg mener ikke, at Livets Bog skal monopoliseres, men vi lever i en verden, hvor mennesket ikke er færdigt, og der er vi nødt til at beskytte vore ting". 1974.

– Citatet af Martinus er sat ind på hjemmesiden (martinus.dk) for Rådet og Martinus kosmologiske Institut under menuen "Ophavsrettigheder"- dvs. i en sammenhæng med den igangværende retssag.

Vi skal lige se på dette rådsreferat i en anden sammenhæng end den, der forekommer i hovedet på Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut, nemlig i den sammenhæng, hvor citatet optræder. Alt i kursiv er mine kommentarer eller fed for fremhævelser. Bogstaver med stort er fra nedskriveren af udtalens lyd på det båndede referat.

Rådsreferat. D. 12. november 1974

(Om at beskytte titlen "Kosmos", så titlen på tidsskriftet kan være enslydende i hele verden, nemlig "Kosmos".)

Martinus: Jeg synes jo godt, at det *("Kosmos")* kan være internationalt, at have det samme navn. Jeg har også ønsket, at Livets Bog skal have det samme navn. Det kom *også* som en kosmisk impuls.

Begge to titler kom som en kosmisk impuls til Martinus og er dermed ukrænkelige og skal IKKE oversættes til andre landes sprog, men bibeholdes i deres … form.- Der af kan sluttes formen på fællestitlen er: Tredie med i.

Aage: Men når du siger, at Livets Bog skal hedde det samme i alle lande, så mener du alligevel, at det skal oversættes i alle lande til de pågældende landes sprog, så det bare er ordene "Livets Bog", der bliver oversat?

Martinus: Ja, de må jo have et ord for "Livets Bog".

*”De” = Udenlandske sprog, ikke det danske sprog, må have et fælles ord for **det originale**: ”Livets Bog.”*

*Hovedværket Livets Bog, - hvis titel i 1974 ikke havde en overordnet fællestitel for hele værket, nemlig Det Tredie Testamente, Tredie med i, - skal have den **samme form** på alle sprog. Det originale er det autentiske oprindelige værk bevaret som det forelægger fra Martinus’ side.*

Men hvorfor kan de ikke ... her i Danmark må vi jo finde os i fremmede udtryk. Der er ikke nogen pardon. Alle de ord må vi udtale på et fremmed sprog. Sådan et ord som "Livets Bog", - det må de da nemt kunne udtale.

H: Det havde jeg også forstået, at det skulle hedde Livets Bog, hvad enten det var på tysk, engelsk …

Martinus: Det har jeg også ment, - det har jeg ønsket.

Martinus’ mening og ønske er en principbeslutning i sig selv til virkeliggørelse af andre, her under titlen Det Tredie Testamente, Tredie med i.

Aage: Nå, altså, det danske ord "Livets Bog".

Martinus: Det ER ikke til at tage fejl af, og så er der ingen oversættelse, og **så ved alle, hvad det er.**

*Hvorfor ellers bibeholde formen på titlen ”Livets Bog” på alle sprog, hvis ikke dette havde en værdi i en reference til den **danske** udgaves **originale form**, - eksempel form vist i titel - og form også gældende for den danske opsætning, typografi, af teksten?*

Konsekvensen er, at ikke bare titlen på den danske udgave, men formen på Livets Bog skal ligge fast i sin danske original, idet oversættelser i det mindste kun kan referere til den danske original med titlen. En oversættelse er en ændring, men ændringen er sket i en reference til den danske original ved at fastholde titlen på alle sprog: Martinus: Det ER ikke til at tage fejl af, og så er der ingen oversættelse, og så ved alle, hvad det er.

Aage: Men hvad så med Kosmos. Skal det så hedde det samme på alle sprog

Martinus: Ja, det kan godt hedde det samme også. (…)

Martinus: Hvorfor skal de store lande ikke ... hvorfor skal vi ikke også med vores sprog, - når vi har betydelige ting at … *(måske en fortsættelse som: … at bidrage med til de store lande, til menneskeheden??)*

H: Det er meget beskedent, hvis det bare er de to ting. *(”Kosmos” og ”Livets Bog”).*

Martinus: Når vi nu har noget, der engang vil komme til at overtrumfe resten. Hvorfor skal vi så bøje os for andre? - Hvorfor kan vi ikke have et originalt navn om stof, der er superoriginalt?

*Værket **Det Tredie Testamente** vil engang komme til at overtrumfe resten – af al viden på jordkloden. Stoffet er superoriginalt – de kosmiske analyser er enestående, mageløse. OG derfor er værket **Det Tredie Testamente** standardværket for **den ny verdensimpuls samt er Kristusmissionens fuldkommengørelse** (citat Martinus), som er lig med Talsmanden, den Helligånd eller Kristi genkomst. Denne anerkendelse af værket **Det Tredie Testamente** findes ikke hverken i forpligtigelsen til at udgive værket eller til at drive undervisning hos dem, der har fået overdraget ophavsretten. Det er den originale udgave med f.eks. original typografi og tekst, der skal ”monopoliseres”, dvs. IKKE ændres af andre end ved Martinus´ **egen** redigering.*

*Værket **Det Tredie Testamente** kan derfor ikke nu, men vil engang komme til at overtrumfe resten. Jordmennesket er dog allerede nu i 2021 i stigende grad modtagelig for **Det Tredie Testamente**, da den ny verdensimpuls virker med en meget stærk tiltagende hastighed, måske betyder dette eksponentielt. Inden for de næste 3000 år vil jordmenneskeheden blive udviklet til Kristusvæsener eller kosmiske bevidste væsener, som er at virkeliggøre Kristusmissionens fuldkommengørelse. Selvom denne forandring fra at være jordmennesker i Dyreriget til færdige fuldkomne mennesker, kosmisk bevidste Kristusvæsener, i Det rigtige Menneskerige skal og vil foregå på kort tid, nemlig 3000 år, vil denne forandring i ens udvikling ikke foregå ved et "trylleslag" inden for de næste par tusinde år, kun hjulpet kraftigt på vej af den ny verdensimpuls, som Det Tredie Testamente er standardværket for.*

"Trylleslaget" som en forvandling til at have "kosmisk bevidsthed" kommer først efter adskillige inkarnationer med ingen eller et eller få kosmiske glimt for jordmennesket i dets indeværende jordliv.

Førsteudgaven. Livets Bog I, stk. 48. Styktitel "Forandringen i Jordens kosmiske Straaleglans. – Verdens forenede Stater" –

Vi skal først se på en detalje i tekststykket, før et citat fra dette tekststykke bliver bragt i sin helhed.

Førsteudgaven. Livets Bog I, stk. 48: (…) Denne **Forandringsproces** -

Ændrede former i Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts forskelligt redigerede udgaver har her: **forvandlingsproces**, mens originalmanuskriptet også har **Forandringsproces**:

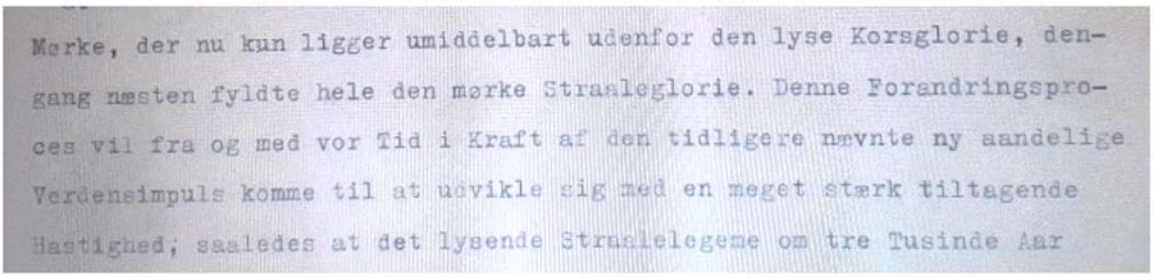
Mørke, der nu kun ligger umiddelbart udenfor den lyse Korsglorie, den-
gang næsten fyldte hele den mørke Straaleglorie. Denne Forandringspro-
ces vil fra og med vor Tid i Kraft af den tidligere nævnte ny aandelige
Verdensimpuls komme til at udvikle sig med en meget stærk tiltagende
Hastighed; saaledes at det lysende Strualelegeme om tre Tusinde Aar

Ordbog om betydningen af **"forandring":**

Betydninger

1.

det at noget eller nogen får en anden form, karakter, egenskab el.lign.

SYNONYM ændring

ORD I NÆRHEDEN omstilling omvending skift skifte[1] svingning vending…vis mere

GRAMMATIK forandring i NOGET

Ordbog om betydningen af **"forvandling":**

Betydninger

det at forvandle eller blive forvandlet

SE OGSÅ **metamorfose**

ORD I NÆRHEDEN proces udviklingsproces udviklingsforløb forandring forskydning...vis mere

GRAMMATIK især i singularis

Betydning af **"metamorfose"** i ordbog:

Betydninger

1. MYTOLOGI (fortælling om) menneskers forvandling til fx dyr, sten eller planter især kendt fra græske myter…
2. ZOLOGI fuldstændig og brat forvandling der finder sted som led i visse dyrs udvikling fx som når en larve bliver til en sommerfugl

2.a OVERFØRT drastisk forvandling

Påstand:

"Forandringsproces" kan beskrive en langsommere ændring over tid end "forvandlingsproces" gør. "Forandringsproces" kunne måske betyde en ændring ved udvikling gennem et længere forløb på 3000 år, mens ordet "forvandlingsproces" måske mere ville betyde en abrupt hurtig ændring "ved et trylleslag".

"Forandringsproces" er dermed et langt mere præcist og velegnet ord at bruge både for ophavsmanden til de bevarede udgaver i uændret form samt for læseren i ens fortolkning af teksten.

Ordet "forandringen" og ikke "forvandlingen" er anvendt i titlen til samme tekststykke stk. 48, hvor "forandringen" henviser til jordklodens og menneskehedens forandring lige så vel som ordet også gør det i stykkets tekst. Ved ordet "forandring" og "forandringsproces" findes der altså en intakt form, der giver en sammenhæng i tekststykket for såvel som for originalmanuskriptet som for førsteudgaven.

Førsteudgaven. Livets Bog I, stk. 48. Styktitel "Forandringen i Jordens kosmiske Straaleglans. – Verdens forenede Stater" –

(…) Denne Forandringsproces vil fra og med vor Tid i Kraft af den tidligere nævnte ny aandelige Verdensimpuls komme til at udvikle sig med en meget stærk tiltagende Hastighed, saaledes at det lysende Straalelegeme om tre tusinde Aar for længst har distanceret Omraadet af de fortættede Dele i den mørke straaleglorie. (…)

Jordens kosmiske stråleglans

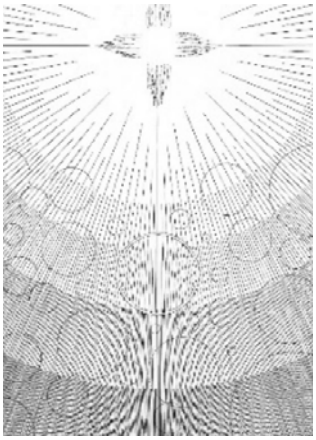

Guds ånd over vandene – Det guddommelige Skabeprincip

Rådsreferat fortsat vedr. ”monopolisering”.

Martinus: Når vi nu har noget, der engang vil komme til at overtrumfe resten. Hvorfor skal vi så bøje os for andre? - Hvorfor kan vi ikke have et originalt navn om stof, der er superoriginalt? (…)

Martinus: Har vi ikke også undersøgt det engang med bøgerne, - med copyright? - Men det var ikke nok, at der stod copyright.

Aage: Kosmos skal måske også copyrightes på en eller anden måde.

Det er værkets superoriginalitet, der skal have en lov – copyright – omkring sig til at kunne stå bevaret i sin form – her et originalt navn- og stå som kilde til andres brug og som kilde til andre sprog. Hvorfor skal vi bøje os for andre, der ikke udgiver dette superoriginale stof i sin ægte, oprindelige – originale – form, som det er tiltænkt af Martinus selv?

(…) Martinus: .... evighedslegemet, - der var nogle, der brugte det. De havde kopieret det ind sammen med nogle andre billeder, - de havde tegnet det, - det var så tydeligt. Det var nogle unge mennesker. Det var meget sympatisk - det, de havde skrevet, og de var støttet af Nordisk Råd. Men der var det tydeligt at se, - evighedslegemet, at de havde føjet det ind. Og så blev de spurgt: Hvorfor … hvor får I billederne fra? - Ja, dem tager vi, hvor vi sådan kan finde dem. Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i en god mening.

Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i en god mening.

H: Det vil man sikkert se meget af. Der er mange, der inspireres af det.

Martinus: Det er jo heller ikke for det ... jeg mener jo heller ikke, at Livets Bog skal monopoliseres ... men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt - der er vi nødt til at beskytte. For ellers kunne alle mennesker jo have lov til at benytte det, og …

Martinus: Det er jo heller ikke for det ... jeg mener jo heller ikke, at Livets Bog skal monopoliseres ... men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt - der er vi nødt til at beskytte. For ellers kunne alle mennesker jo have lov til at benytte det, og (…)

1) Hvorfor monopolisere, når værket Det Tredie Testamente, dog ad en anden vej, – læs og forstå form – er lige så frit givet til menneskeheden som lys, vand og luft?? Fordi værkets ”vej” er en anden vej end lys og luft, men lige så frit. Den anden vej er en fast fysisk form, der i sin natur eller originalitet må beskyttes for ikke at blive blandet op med andre ting (”men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt”) *og blive noget helt tredje langt væk fra det superoriginale stof, der viser sig i og som den originale udgave eller form villet af Martinus. Beskyttelse af originalen skal monopoliseres eller beskyttes, da der ikke skal herske tvivl om ægtheden. ”Lige så frit” er fortolkningen af formen, dets analyser. (Indhold).*

Påstand:

*Monopolisering af værket kan ALDRIG betyde for Martinus, at indehaveren af den overdragede ophavsret skal begynde en retssag MOD førsteudgavens udgivelse, som er den ægte vare, hvor formålet med ophavsretten – monopoliseringen – beskyttelse- betyder **både** BEVARING **og** UDGIVELSE.*

Udsagnet: ”men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt” *skal helt og aldeles læses og forstås af den foregående sætning, hvor unge mennesker klippede et symbol ud (nr. 16) i deres egen formidling af* ***noget helt andet end Martinus’ åndsvidenskab****. Derfor skal værket monopoliseres for at bevare, beskytte og sikre dets ægthed, men IKKE som et argument for at føre en retssag over for* ***andre i Sagen, der står fast på førsteudgavens berettigelse og eksistens.***

Alligevel vælger Martinus over for andre, der ikke har forståelsen af værkets superoriginalitet at sige: Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i en god mening.

Hvad har Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut valgt at gøre i over 10 år? Valgt at gøre modstand og føre retssag for at hævde deres magt over deres egne udgivelser via den overdragede ophavsret. Derfor har Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut ikke villet eller evnet at se, den velvilje og gode mening andre i Sagen, som er blevet de sagsøgte i den fortsættende retssag, har handlet og handler efter ved at udgive førsteudgaven uden om ”de forurettedes” overdragede ophavsret, men inden for Martinus´ vilje med formen på sit værk OG inden for ophavsretsloven. Byrettens dom hviler på et forkert grundlag. Derom senere.

2) Hvordan handle på monopoliseringen? Ved ikke at gøre noget, i hvert fald ikke ved at føre retssag.

Minimum skal Martinus´ udsagn om ”monopoliseres” læses og forstås i forbindelse med sætningen af Martinus lige i åndedrættet før: Men jeg fandt ikke nogen grund til at gøre noget, for de gjorde det i en god mening, *når citatet skal anvendes i en anden sammenhæng end den, det blev sagt i. Ellers er det manipulation*.

Maksimum skal Martinus´ udsagn læses og forstås i forbindelse med betydningen af værkets superoriginalitet, hvor Martinus igen slår fast, at udgaven, - kun den som han kendte til - skal bevares og udgives og i dén form monopoliseres til en beskyttelse. Hvorfor ellers monopolisere, hvis andre former af værket godt må udgives? Disse andre former er sket fra november 1981 til d.d. via ophavsrettens overdragelse. Stik imod Martinus ønske med ”monopoliseres.”

Rådsreferat fortsat.

Aage: Men spørgsmålet, som jeg godt vil holde fast i, det er: skal vi henstille til engelskgruppen og esperantogruppen, at tidsskriftet kommer til at hedde Kosmos ligesom det danske Kosmos.

Martinus: Ja, jeg synes, at det skal hedde Kosmos. Så har jeg god samvittighed - ellers har jeg det ikke.

Martinus havde for længst fået to impulser til de to titler hhv. Kosmos og Livets Bog, som også for længst var blevet virkeliggjort. Derfor denne samtale på rådsmødet om beskyttelse og monopoliseres, hvor ingen af de to titler skal ændres ved oversættelser, men forblive de samme, - også på andre sprog. Antageligt i 1979 får Martinus den endelige impuls til at kalde hele værket med en hovedtitel ”Det Tredie Testamente.” Tredie med i. (…)

Senere under samme rådsmøde:

Martinus: Men nu er det jo sådan, at så længe jeg lever, så er jeg jo sådan et center. Men en bestyrelse, - der er det jo ikke een mand, - der er det jo selve bestyrelsen, der skal vælge jo. Nu er det jo klart ... men jeg håber ikke, at folk ser på mig som en overordnet, for jeg har ikke spor den følelse. Jeg har jo min bevidsthed, og I har jeres bevidsthed. Men det, der er meget vigtigt, det er at få folk til at forstå det, at selvom de har store evner … dem, man skal bruge til de absolutte poster, — de skal også gerne have en ydmyghed.

Martinus er et center. Punktum. Rådet er kun et centrum og Martinus åndsvidenskabelige Institut er kun et center for Sagen så længe en ydmyghed er dominerende hos selvsamme instanser. INGEN kan få overdraget den samme betydning som Martinus og sætte sig i hans stol eller gå i hans sko: Indehaverne af den overdragede ophavsret betyder KUN at skulle vogte over værket som det forelå på Martinus tid og til udgivelse som sådan. Den overdragede ophavsret betyder IKKE at have magt til at kunne udgive andre former end den originale eller at udgive "manuskripter" efter Martinus bortgang. "Manuskripter" skal opbevares i en box – ikke førsteudgaver. Førsteudgaver er beregnet til udgivelse ifølge §3, stk. 1.

Citater fra rådsreferat. D. 12. november 1974 er til ende.

Med citater fra dette rådsreferat er sammenhængen med citatet om "monopoliseres" figurende på martinus.dk sat ind i en anden sammenhæng end den, der forekommer i hovedet på Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut, men som desværre giver mening for rigtig mange i Sagen.

Et ønske med denne artikel er at kaste lys over andre vinkler på retningslinjer for værkets udgivelse end dem, der forekommer i Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut samt i undervisningen på Klint.

Kun ved at bibeholde gammel retskrivning for Livets Bog samt at stave Tredie med i, beskytter Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut værket, ellers krænker Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut via den overdragede ophavsret både værket og ophavsretten. At vogte over værket Det Tredie Testamente er det samme som at bibeholde formen villet af Martinus. Dette er også kaldet for at bevare værket uændret, som det forelægger fra Martinus side.

Beskyttelse eller monopolisering af værket er ikke ment af Martinus som at føre en retssag mod andre, der måtte udgive værket mod Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts vilje, som i 1974 også var Martinus´ vilje. Derfor kan Martinus sige, at han er "et center."

I 1974, hvor udtalelsen skete, var der en OVERENSSTEMMELSE mellem Martinus vilje og Rådets vilje alene af den grund, at Martinus var tilstede i fysisk form. Efter 1981 er Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut IKKE som personer med den overdragede ophavsret garanten eller garantien for værket – dette sker kun ved at være vogtere til bevaring af formen af det fysiske værk, hvor værket alene garanterer eller er garantien i sig selv. Værket skal bevares uændret fra Martinus side og skal ikke ændres for at "leve op til nutidens krav". …

Beskyttelse af værket betyder i udtalelsen af Martinus en beskyttelse af Martinus' oprindelige form ved hjælp af ophavsretsloven. Andre former vil naturligt falde og ikke stå. Derfor ingen retssager ifølge Martinus, udover også dette for Sagen og værket upassende uvenlige tankeklima der så måtte herske hos personerne i Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint. Det er IKKE upassende og uvenligt at påpege Rådets og Martinius åndsvidenskabelige Instituts fejltagelser. Det er passende og venligt at gøre dette over for en stor flok i Sagen (herunder Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint) og også over for værket Det Tredie Testamente.

Ophavsretten gælder (burde gælde, men ikke ifølge dommen i Byretten) for værket, ikke for Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts vilje med værket løsrevet fra Martinus vilje med formen på sit værk eller arbejder. Alle udgivelser fra november 1981 til d.d. er former, som Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut beskytter og fører retssager til fordel for. Retssager mod den oprindelige og autentiske form, der med garanti er førsteudgaven. Villet af Martinus. Og kun dén form burde beskyttes eller "monopoliseres" af ophavsretsloven ifølge dens egne paragraffer og ikke ifølge en dom i Byretten, der også har fejllæst Gavebrevet. Der om senere.

Kapitel 3

Gavebrev og ophavsretsloven

Angående to eksempler på vejledning til retningslinjer for værkets udgivelse findes der bl.a. som bekendt §3, stk. 1 i love af 1982, som drejer sig om formålet med Martinus åndsvidenskabelige Institut samt et Gavebrev, hvor Gavebrevet mest drejer sig om indboet herunder overdragelsen af ophavsretten.

På hjemmesiden fra Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er teksten i 2020 ændret vedrørende retningslinjer for værkets udgivelse. Vi ser bl.a. at der ændret på en overskrift fra efteråret 2020: ”Retningslinjer for værkets udgivelse”, -som ikke findes mere i december 2020-, til en overordnet overskrift december 2020: ”Udgivelse og bevaring.”

Overskriften ”Udgivelse og bevaring” kan være et forsøg på at læne sig op ad ordlyden i formålsparagraffen af 1982, måske alene med ønsket om en helgardering ved at have et overfladisk argument i emnet om retningslinjer for udgivelse af værket, hvor præmisset fortsat i december 2020 har en falsk antagelse om eksistensen af ”ydre former”, at værket, villet af Martinus, skal leve op til nutidens krav samt at **førsteudgaven** skal opbevares i en box– ikke bevares med henblik på udgivelse, der formålet i §3, stk.1.

To følgende dokumenter er eksempler på hensigten med den overdragede ophavsret til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

Retningslinjer for værkets udgivelse, *som ophavsretsindehaveren er forpligtet på ifølge Rådet selv*, er givet os bl.a. fra disse to dokumenter:

- **1) Loven for Martinus åndsvidenskabelige Institut, 1982:**

§ 3 Formål (…) Stk. 1 (…) Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

- **2) Gavebrevet.** 1980. Underskrivere er **Giver (Martinus)** og **Gavemodtager Martinus** samt en ekstra repræsentant for Rådet. (Kopi af Gavebrev findes på næste side).

Gavebrevet er rammet ind eller sikret af Martinus som den samme underskriver – Martinus – som **BÅDE** er Giver **OG** Gavemodtager.

Påstand:

Gavebrevet er fuldstændigt helt og aldeles misforstået af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut samt af Byretten, da ophavsrettens beskyttelse af værket heller ikke er blevet forstået af de ovennævnte to instanser.

Påstand:

Gavebrevet kan KUN læses og forstås ud fra Martinus vilje med sit værk, at bevare værker uændret, som de forelægger fra hans side eller ud fra § 3, stk. 1. Kun denne form er beskyttet af ophavsretten.

Indehaveren, som har fået overdraget ophavsretten, SKAL KUN forholde sig til **Givers** og **Gavemodtagers underskrift,** hvor en anden repræsentant fra Rådets underskrift som Gavemodtager er fuldstændig og helt bogstaveligt underordnet Martinus´ retningslinjer for værkets udgivelse. Martinus er centret som fysisk levende person – sidenhen er det **værket** som bestemt i §3, stk.1:

Hovedværket Livets Bog efter gammel retskrivning samt hovedtitlen på det samlede værk stavet med bogstavet i, i Tredie. Hele værket i hårdt, hvidt bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt. Dertil et smudsomslag af papir. Dette er lig med dén form, som ophavsretten kun kan og skal beskytte eller "monopolisere." Alt andet er ændrede udgaver af originalen, som er sket lige fra november 1981 til d.d.

Gavebrevet omfatter overdragelsen af ophavsretten i en opremsnings af de materielle værdier, en liste over boet, hvor **kun** de færdige litterære arbejder er *relevante* for **en udgivelse**, for:

(…) "Overdragelsen (af ophavsretten) omfatter alle fremtidige **litterære** arbejder", (…)

Påstand:

Litterære arbejder er lig med afsluttede og færdige arbejder, altså litteratur. Ellers ville arbejdet ikke være litterært, men f.eks. "udkast". Litterær betyder "som vedrører eller udgøres af (skøn) litteratur." Altså allerede færdige og afsluttede arbejder; skrevet litteratur. For fremtiden til udgivelse via den overdragede ophavsret.

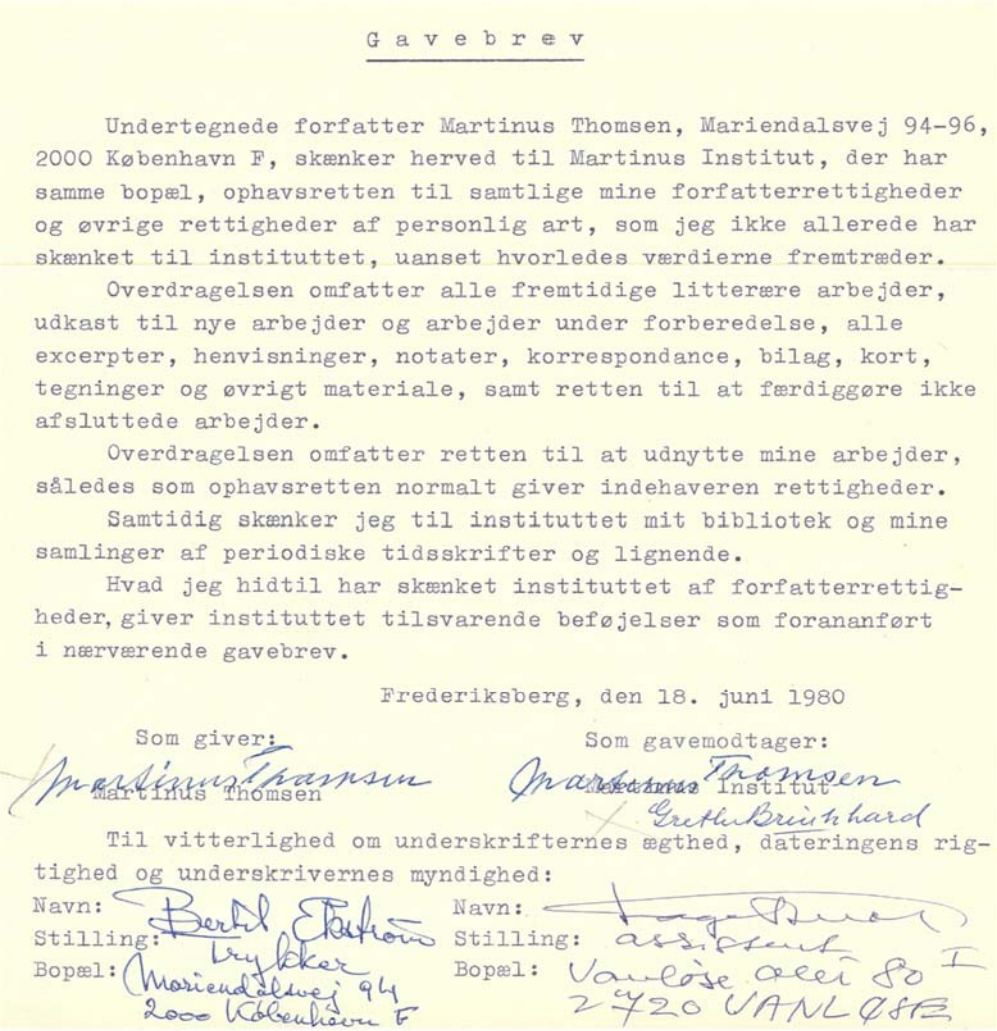

G a v e b r e v

Undertegnede forfatter Martinus Thomsen, Mariendalsvej 94-96, 2000 København F, skænker herved til Martinus Institut, der har samme bopæl, ophavsretten til samtlige mine forfatterrettigheder og øvrige rettigheder af personlig art, som jeg ikke allerede har skænket til instituttet, uanset hvorledes værdierne fremtræder.

Overdragelsen omfatter alle fremtidige litterære arbejder, udkast til nye arbejder og arbejder under forberedelse, alle excerpter, henvisninger, notater, korrespondance, bilag, kort, tegninger og øvrigt materiale, samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder.

Overdragelsen omfatter retten til at udnytte mine arbejder, således som ophavsretten normalt giver indehaveren rettigheder.

Samtidig skænker jeg til instituttet mit bibliotek og mine samlinger af periodiske tidsskrifter og lignende.

Hvad jeg hidtil har skænket instituttet af forfatterrettigheder, giver instituttet tilsvarende beføjelser som forananført i nærværende gavebrev.

Frederiksberg, den 18. juni 1980

Som giver: Martinus Thomsen

Som gavemodtager: Martinus Institut

Til vitterlighed om underskrifternes ægthed, dateringens rigtighed og underskrivernes myndighed:

Navn: Bertil Ekström
Stilling: trykker
Bopæl: Mariendalsvej 94, 2000 København F

Navn: Inge Brun
Stilling: assistent
Bopæl: Vaulöse Allé 80 I, 2720 VANLØSE

Overdragelsen af ophavsretten i Gavebrevet omfatter IKKE en anvisning på udgivelse af **samtlige** materialer eller besiddelser i denne indbosliste eller inventarliste.

Overdragelsen af ophavsretten i Gavebrevet kunne betyde, at manuskripter skal opbevares i en box – ikke førsteudgaver redigeret AF Martinus, der er de eneste "litterære arbejder" på Gavebrevets tidspunkt i 1980, som den overdragede ophavsret omfatter til udgivelse. Alt andet indbo skal jo ikke udgives eller publiceres ved ophavsrettens overdragelse, men ejerskabet af indboet overdrages herunder ophavsretten.

Hvad og hvordan værket skal udgives bestemmes KUN i overensstemmelse med Martinus' vilje og hensigt med værket Det Tredie Testamente udtrykt f.eks. i §3, stk. 1, og i Gavebrevet begrænset til at være bestemt for "alle fremtidige litterære arbejder". Efter sætningen (…) "Overdragelsen (af ophavsretten) omfatter alle fremtidige litterære arbejder", (…) findes et komma, hvor indboslisten IKKE bestemmer, hvad der også kan eller skal udgives under den overdragede ophavsret.

Det afsluttede færdiggjorte værk, som det forelå i 1981, er kun til udgivelser for eftertiden under fællestitlen Det Tredie Testamente eller med ordlyden i Gavebrevet "alle fremtidige litterære arbejder."

Påstand:

Fremtidige litterære arbejder er lig med afsluttede og færdige arbejder **af Martinus,** ellers ville de ikke være litterære. Fremtidige, da kun disse litterære arbejder skal fortsat udgives og udgives på daværende tidspunkt i 1980 for eftertiden under den nye fællestitel Det Tredie Testamente. Det Tredie Testamente har en **særstatus** hos Martinus, som overgår al anden materielt indbo på Martinus åndsvidenskabelige Institut (og for resten af verden). Derfor er sætningen ikke udelukkende en flad remse af boet over Martinus åndsvidenskabelige Institut, men sætningen er en kvalificeret opremsning af samme bo, hvor kun ophavsretten **omfatter til udgivelse** "fremtidige litterære arbejder" **af Martinus.**

Efter kommaet i den øverste sætning, som er en i førsteprioritet af status i indboslisten, kommer så i en opremsende sætning i en nedgradering af vigtigheden af de materielle værdier, hvor sætningen afsluttes med (…) "samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder."

Påstand:

Gentagelse: Litterære arbejder er lig med afsluttede og færdige arbejder, altså litteratur. Ellers ville arbejdet ikke være litterært, men f.eks. "udkast". Litterær betyder "som vedrører eller udgøres af (skøn) litteratur." Altså allerede færdige og afsluttede arbejder; skrevet litteratur. For fremtiden til udgivelse via den overdragede ophavsret.

Udnyttelsen af ophavsrettens overdragelse i Gavebrevet af Martinus (Giver) til Martinus (Gavemodtager) skal og kan kun læses i lyset af formålsparagraffen 3, stk. 1 set i lyset af Martinus egen vilje med sit værk eller arbejder. Tredie med i.

Følgen er, at litterære arbejder ikke kan være andet end litteratur af ophavsmanden Martinus, som de allerede forelå færdige i 1980. For fremtiden bevaret til udgivelse. For fremtiden bevaret til udgivelse med den endnu ikke udgivet og nye (i 1980) fælles hovedtitel for det litterære arbejde i formen "Det Tredie Testamente." **Tredie med i.** Udgaven i stift hvidt bind med Stjernesymbolet i guld med et smudsomslag omkring det hårde bind.

Bevare betyder at vogte over værkets **form**, som det forelå færdigt af ophavsmanden Martinus, hvorfor ordlyden i overdragelsen af ophavsretten i dokumentet Gavebrev kun kan og skal læses i lyset af Martinus vilje og hensigt med værkets udgivelse. "Livets Bog er Kristi Genkomst. Rent ud sagt."

Ophavsretten kan kun gælde for formen - som er den fysiske manifestation med en immateriel værdi eller rettighed -. Bevare betyder at vogte over værkets **form**, som, ved at følge ophavsmandens vilje med værket, indeholder **indholdet.** Sagt på en anden måde; form har et iboende **indhold.** Indhold er både en anden persons fortolkning eller forståelse af et værk, og ophavsmandens egen forståelse og indlagte indhold af sit eget arbejde eller værk, hvilket er ophavsmandens egenart med sit arbejde og arbejdets eller formens immaterielle værdi eller rettighed. Et autentisk eller bevaret indhold er kun muligt ud fra formen af det færdige litterære arbejde, formen bevaret for fremtiden eller eftertiden til udgivelse.

Andres forståelse af formen til udgivelse end ophavsmanden til det færdige litterære arbejde end Martinus er IKKE beskyttet af ophavsretten. At udgive en **form** anderledes fra ophavsmandens vilje og ophavsrettens beskyttelse af formen på værket, er foretaget af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut fra november 1981 i en vedvarende og gennemgribende krænkelse.

Gavebrevet: ”Overdragelsen omfatter udnyttelsen af mine arbejder, som ophavsretten normalt giver indehaveren rettigheder.”

Denne sætning er præcis en begrænsning og afgrænsning af indehaverens ansvars- og arbejdsområde, da ophavsretten normalt præcist IKKE giver tilladelse til at ændre i formen af det for fremtiden alle færdige (dvs. afsluttede) litterære arbejder. Form har en immateriel værdi, som ophavsretsloven kun kan og skal beskytte. Ophavsretsloven kan ikke beskytte et ”indhold” løsrevet fra dets idé eller form.

Denne sætning er IKKE en carte blanche til fri leg OVER værket. Dette er i så fald en total fejllæsning ud fra Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts selvforståelse fremfor en forståelse af værkets status samt Martinus vilje med formen på værket.

At opfinde et begreb som ”ydre form” som en retningslinje for det færdige litterære arbejdes udgivelse, hvad Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har gjort og opererer med, er et falsum, også alene set i lyset af ophavsmanden Martinus’ egen forståelse af værket som er citat: ”Livets Bog er Kristi Genkomst. Rent ud sagt.”

Kristi genkomst eller Talsmanden, den Helligånd er blevet manifesteret i fysisk form som værket Det Tredie Testamente. I den ny verdensimpuls kommer verdensgenløsningen for første gang ikke som en fysisk skikkelse, men som et fysisk værk (teori) med henblik på de næste 3000 år for jordmenneskehedens udvikling (praksis) til at opnå den totale selvoplevelse af Guddommen (organisk talent).

Teori = A. viden. Praksis = B. viden. Talent = C. viden.

Dette er Kristusmissionens fuldkommengørelse begyndt af Kristus, videreført med Det Tredie Testamente og afsluttet af mennesket selv ”skabt i Guds billede efter Guds lignelse” resulterende i det nye tilværelsesplan her på vores jordklode ”Det rigtige Menneskerige.”

Form = Teori. Idé. Egenart.
Indhold = Udvikling. Fortolkning. Undervisning.
Det totale = Kristi genkomst i læseren eller åndsforskeren selv. Alkærlighed.

Det totale:
Artikelserie ”Fortolkning af Livets Bog” af Martinus i Kosmos 1933. Diagram over Livets Bog.
”Denne det levende væsens identitet med Guddommen (…) er det centrale eller kernepunktet i Livets Bog.”

Form. Indhold. Det totale:
Rådsreferat d. 10. februar 1976.

Martinus: ”Ja, Livets Bog er det, der er det fundamentale i Kristi genkomst. Ja, altså teoretisk. Det totale, det er jo det, menneskene skal udvikles til, - det er jo kærligheden”.

Form:
Rådsreferat d. 20. september 1977.
Martinus: ”Altså, Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt”.

Den overdragede ophavsret til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut indbefatter ikke retten til at udgive i en nogens som helst anden **form** end hensigten af ophavsmanden Martinus´ vilje med sit hellige værk med hovedtitlen Det Tredie Testamente.

Værket er et kildemanuskript i sin oprindelige færdige og afsluttede form villet af Martinus. Værket er standardværket for den ny verdensimpuls.

Den overdragede ophavsret til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut giver ikke rettigheder til at udgive i en nogen som helst anden **form** end hensigten med ophavsrettens beskyttelse af **formen** af det færdige litterære arbejde, som det forelå i 1981 med undtagelse af en udgivelse for fremtiden med den af Martinus villet fælles nye hovedtitel Det Tredie Testamente i en udgave med smudsomslag, der skal følge traditionen om stift hvidt bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt på forsiden. Derfor er Stjernesymbolet også kaldet et ”forsidesymbol” af Martinus.

Formen fra hovedværket på Livets Bog danner begrundelse for og en sammenhæng til **formen** på hovedtitlen for det samlede værk – Tredie med i.

Påstand:

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har krænket og krænker fortsat 1) Martinus vilje OG 2) ophavsretten ved fortløbende at udgive imod ophavsmanden Martinus´ vilje med værket f.eks. ifølge lovene af 1982 samt Gavebrev. Ophavsretten kun kan overdrage ophavsretten til den fysiske **form** af et færdigt litterært arbejde, hvilket ophavsretten kun kan og skal beskytte.

Sætningen i Gavebrevet **”samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder”** kan aldrig nogen sinde omfatte udgivelser under den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente med Martinus som forfatter (f.eks. DIK, DEV V, VI, GK). Værket er jo netop færdige afsluttet litterære arbejder, som det forelå i 1980 af ophavsmanden Martinus – for fremtiden bevaret til udgivelse under **formen** med hovedtitlen Det Tredie Testamente. Kun ophavsmanden Martinus til Det Tredie Testamente kan færdiggøre ikke afsluttede arbejder under denne titel, da arbejdet fra et vidnesbyrd på Martinus dødsleje lyder: ”Det er færdigt, som det er.”

At færdiggøre ikke afsluttede arbejder er andre arbejder end det litterære arbejde eller færdige værk, som Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut skal bevare og vogte over, og at færdiggøre uafsluttede arbejder kan derfor ikke være **af** Martinus. Så ville det jo være et færdigt litterært arbejde, som det forelå i 1981, og som ifølge love af 1982, §3, stk.1 kun skal bevares til udgivelse – hvorfor ellers ”bevare” under formålsparagraffen, hvis ikke denne form udelukkende er tænkt på udgivelse?

Gavebrevet har, efter den indledende første del af sætningen i en prioritering af vigtighed: ”Overdragelsen omfatter alle fremtidige litterære arbejder”, en indbosliste i en opremsende sætning i en nedgradering af vigtigheden af de materielle værdier, ” bilag, kort, tegninger, og øvrigt materiale,” hvor sætningen afsluttes med ”samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder.” **Ud fra Gavebrevets indbosliste har retten til**

at færdiggøre uafsluttede arbejder, i forhold til fremtidige litterære arbejder = afsluttede arbejder, en status på linje med størrelsen af "øvrigt materiale", dvs. lommeuld og clips.

At færdiggøre uafsluttede arbejder har sin værdi og kunne være undervisningsmedier såsom film og en ordbog over begreber i Livets Bog.

To emner, som Martinus arbejdede på helt tilbage i 1930'erne, men aldrig fik gjort færdig.

At færdiggøre uafsluttede arbejder er en videreførelse af "indhold": - formidling, undervisning, fortolkning - vedrørende de litterære arbejder eller det trykte medie, som det forelå afsluttet og færdigt i sin KOSMISKE FORM i 1981 villet af Martinus udgivet under fællestitlen "Det Tredie Testamente" i hård, hvidt bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt på forsiden som et forsidesymbol. Dertil et smudsbind af papir.

At færdiggøre uafsluttede arbejder er en videreførelse af "indhold":" kosmiske studier, forståelse, formidling, undervisning, fortolkning af det færdige værk eller arbejder af Martinus.

Dette er at færdiggøre uafsluttede arbejder.

At færdiggøre uafsluttede arbejder skal gøres i en betryggende form eller på betryggende vis eller måde.

Gavebrevet er udformet i en sætning af nedadgående prioritering: "Overdragelsen omfatter alle fremtidige litterære arbejder, udkast til nye arbejder, og arbejder under forberedelse," (…) "*Udkast"* og "*forberedelse"* er IKKE i en form til udgivelse.

Overdragelsen af ophavsretten er ikke et lighedstegn eller carte blanche til at udgive a.l.t. fra Gavebrevets indbosliste, og slet ikke under fællestitlen "Det Tredie Testamente." Gavebrevet omfatter a.l.t., hvad Martinus åndsvidenskabelige Institut måtte besidde herunder ophavsretten til disse besiddelser eller dette indbo, for hvem ellers skulle arve besiddelserne eller indboet og overtage en udnyttelse af disse? Martinus havde som bekendt ikke børn, så eventuelle fysiske arvinger fra moderens side skulle tydeligt afskæres nogen rettigheder i Gavebrevets formulering.

Arven skulle sikres og varetages i samme ånd som GIVER og GAVEMODATGER -Martinus- indstilling af værkets status som Kristi genkomst. Talsmanden, Den Helligånd. Det samlede værk med fællestitlen Det Tredie Testamente, Tredie stavet med i.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har INGEN særstatus med hensyn til værket uanset den overdragede ophavsret, hvis Martinus' indstilling til værkets status ikke accepteres og efterleves.

Påstand:

Overdragelsen af ophavsretten giver ikke indehaveren rettigheder til udnyttelse af arbejder ud over, hvad ophavsretten normalt tillader, nemlig en beskyttelse af den immaterielle værdi eller rettighed, som KUN omfatter udgivelser af **formen** AF Martinus´ egne fremtidige færdige litterære arbejder.

Påstand:

Martinus vilje med Gavebrevet var at overdrage ophavsretten til kun at omfatte UDGIVELSER af de AF HAM fremtidige færdige litterære arbejder. Fremtidige litterære arbejder BEVARET for fremtiden, som de forlægger fra hans side. Tredie med i. Og kun i dén form.

Samtidig for fremtiden kun i een form af hårdt, hvidt bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt som forsidesymbol samt et smudsomslag af papir med illustrationer af to symboler hhv. nr. 23 og nr. 19 på hhv.

for- og bagside, hvor hovedværket Livets Bog er en tro kopi af førsteudgaven, den oprindelige og ægte, autentiske form. Tredie med i værende i en sammenhæng med formen på hovedværket Livets Bog.

Ophavsretsloven.

Juridisk set er ophavsmanden til værket, som det forelå færdigt i 1981, Martinus. Ophavsretten blev overdraget via et Gavebrev, hvor kun sætningen af det listede eller optegnede indbo defineret som færdige litterære arbejder er bestemt til udgivelse. Kun disse færdige litterære arbejder kan og skal beskyttes af ophavsretten med Martinus som ophavsmand.

Med overdragelsen af eneretten til udgivelse af værket Livets Bog samt tilhørende værker under fællestitlen Det Tredie Testamente følger der også forpligtelser til at beskytte værkerne i henhold til lov om ophavsret:

Beskyttelsens indhold.

Lovens §3, stk. 1. Ophavsmanden har krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik kræver, såvel på eksemplarer af værket som, når dette gøres tilgængeligt for almenheden.

Lovens §3, stk. 2. Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.

Denne paragraf skal vi se på om lidt, men først liste nogle følger, hvis dette ikke bliver overholdt.

Følgende er set i lyset af ophavsrettens udløb i loven om ophavsret - §75-, men sat ind her med henblik på også at betegne mulige juridiske følger for personer og instanser; Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint, der i misforvaltning af den overdragede ophavsret har krænket værket, samtidig med at give det indblik i, hvilken vægt ophavsretsloven tillægger den færdige form eller ophavsmandens egenart med sit arbejde.

Det er alvorligt alene ikke at følge den juridiske lov om ophavsret. Det er endnu mere alvorligt at gå op mod Talsmanden, den Helligånd som er et teoretisk værk eller kosmiske analyser, der IKKE er repræsenteret ved Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint, men repræsenteret ved værket i sin form i sin egenart bestemt ifølge love af 1982 §3, stk. 1 af Martinus, og burde være juridisk beskyttet af ophavsretsloven, men ikke er blevet det i Byretten.

Sagen skal dog ikke anlægge retssager, men stole på Forsynets vilje og opsyn med værket Det Tredie Testamente. Venlighed er dog, at dette skal ske samtidigt med at stå fast og være tydelig omkring værket Det Tredie Testamente og ikke i en holdning af at læne sig tilbage, evt. konfliktsky, med en uklar tankegang om ”ikke at gå foran Guddommen” eller i en flokmentalitet blindt at tro på Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut og disses hensigter og / eller forståelse.

Det er ikke at ”gå foran Guddommen” ved at prøve at forstå Martinus´ hensigt med værket som værende andet end ”Martinus kosmologi” (indhold) som et logisk verdensbillede verificeret af naturvidenskaben, der er kulturen i Sagen i mange år og hos dem, der har fået overdraget ophavsretten til værket. Derfor denne smagsdom af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut over den oprindelige form villet af Martinus, hvor formen derfor er blevet ændret, fordi førsteudgaven ikke ”lever op til nutidens krav”.

Det er ikke at ”gå foran Guddommen” at begynde at undersøge og forstå begrundelsen for overhovedet titlen Det Tredie Testamente (indhold).

Men dermed kommer læseren ikke til at følge traditionen eller kulturen omkring Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut eller undervisningen på Klint.

Nok snarere smidt ud fra disse områder af Sagen, hvis man da ikke underlægger sig mundkurv eller et ultimatum ud stedt af Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt fra undervisningen på Klint. Dette er ikke en ydmyghed over for værket Det Tredie Testamente.

Om immaterielle eller ideelle rettigheder efter ophavsrettens udløb.

Lovens § 75. Selv om ophavsretten er udløbet, må et litterært eller kunstnerisk værk ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden i strid med § 3, stk. 1 og 2, hvis kulturelle interesser herved krænkes.

Lovens § 76, stk. 1. Med bøde straffes den, som forsætligt eller groft uagtsomt … overtræder §2 eller §3 …

Lovens § 76, stk. 2. Er en overtrædelse af de i stk. 1 nr. 1 og 2 nævnte bestemmelser begået ved forsætligt og under skærpende omstændigheder at gengive de af bestemmelserne omfattede værker eller frembringelser eller blandt almenheden at sprede eksemplarer heraf, kan straffen stige til fængsel i 1 år og 6 måneder, med mindre højere straf er forskyldt efter straffelovens §299b.

Straffelovens § 299b. Med fængsel indtil 6 år straffes den, der for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding eller som i øvrigt under særligt skærpede omstændigheder gør sig skyldig i … ophavsretskrænkelser af særlig grov karakter, jf. ophavsretslovens § 76, stk. 2.

Tilbage til loven om ophavsrettens første paragraffer:

§ 3. Ophavsmanden har krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik kræver, såvel på eksemplarer af værket som når dette gøres tilgængeligt for almenheden.
Stk. 2. Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.
Stk. 3. Sin ret efter denne paragraf kan ophavsmanden ikke frafalde, medmindre det gælder en efter art og omfang afgrænset brug af værket.

For denne paragraf i ophavsretten gælder dette, at et litterært eller kunstnerisk værk ikke må ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden, hvis dette strider imod denne § 3 i loven om ophavsret.

Igen er spørgsmålet: Er en ændring af formen af ophavsrettighedsindehaverne ud fra en postuleret ”ydre form” eller postulerede ”ydre former”, som ikke er ud fra ophavsmandens eller forfatterens vilje, en ændring af værket?

Hvis ja til dette, er udgivelsen af førsteudgaven uden om ophavsrettighedsindehaverne berettiget og lovlig. Dette er fuldstændig uagtet, om ophavsindehaverne er de såkaldte forurettede i retssagen og har anlagt sag som den forurettede part, og har fået medhold i dette i Byretten. Derom senere.

§3,

(Stk. 1.) Ophavsmanden har krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik kræver, såvel på eksemplarer af værket som når dette gøres tilgængeligt for almenheden.

Værkets navngivelse er en anden end ophavsmandens til værket, men ophavsmanden har krav på, at få sit navn navngivet på værket eller i tæt forbindelse med værket. Ophavsmanden Martinus har på intet tidspunkt plæderet for at få sit navn på forsiden af udgaven med stift bind, men derimod Stjernesymbolet i guld på stift (hvidt) bind. Navnet "Martinus" er tiltænkt at fremgå på det løse smudsbind omkring det stive bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt på forsiden eller på ryggen af det stive bind.

Martinus har f.eks. ikke valgt en form med sit navn på forsiden i en paperbackudgave uden Stjernesymbolet i guld påtrykt ligesom i novemberudgaven fra 1981. Stjernesymbolet er et symbol på Guddommen, lige såvel som symbol nr. 11 er. Der kunne ligge en klar tanke bag dette af Martinus, dette ikke at have sit navn på forsiden af det faste bind. Den kosmiske viden indeholdt i værkets form som den fysiske udgave eller manifestation (form) tilhører Guddommens. Ingen kan tage patent på analyserne.

Værket Det Tredie Testamente; Talsmanden, den Helligånd, er Guddommens vilje: Det guddommelige skabeprincip (X2) udsender kosmiske stråler, der kommer som impulser i den skabte verden (X3), som manifesterer sig som verdensgenløsningsprincippet i fysiske (verdens)genløsere, for sidste gang på vores klode i form af et fysisk værk Det Tredie Testamente: Talsmanden, den Helligånd eller Kristi genkomst.

Disse udsagn kan ikke verificeres af naturvidenskaben, men dette burde ikke gøre dem mindre sande endsige fremmedartede for læsere af værket Det Tredie Testamente.

De tre <u>første symboler</u> i Det evige Verdensbillede I, <u>det første bind</u>, kan tænkes at være noget meget grundlæggende for at ville illustrere åndsvidenskabens indstrømning på vores klode i form af Det Tredie Testamente og verdenssituationen (1. Kapitel i LB I), som hersker på kloden ved denne indstrømning af en ny verdensimpuls (2. og 3. Kapitel i LB I).

<u>Det Evige Verdensbillede **I.**</u>

Symbol **nr. 1** <u>"Guds ånd over vandene – Det guddommelige Skabeprincip."</u>

Symbol nr.3 vendt om 90 grader:

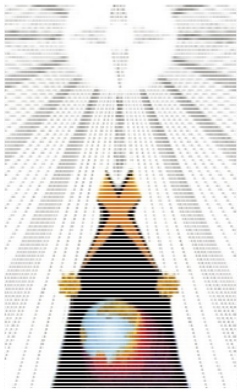

Symbol **nr. 2** <u>"Verdensgenløsningsprincippet."</u>

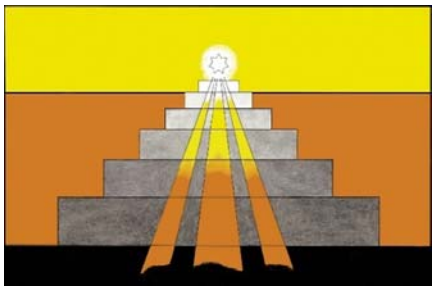

Symbol **nr. 3** <u>"Intolerance."</u>

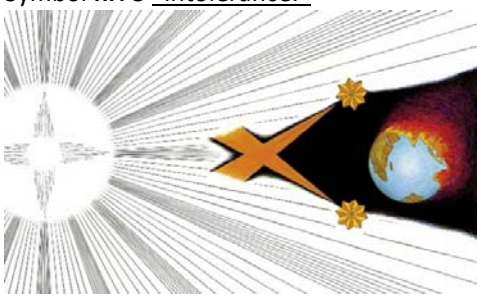

Det fremgår i et citat af Martinus på et bestyrelsesmøde i 1967, (før ledelsen kom til at hedde Rådet), at Martinus ville have, at forord bliver kun skrevet af ham selv. Den kosmiske viden tilhører Guddommens, men det er Martinus, der har bragt de afsluttede og færdige litterære arbejder til os, og står dermed som garanti for værkets eller formens ægthed. Bestemt i Martinus åndsvidenskabelige Love af 1982, §3, stk.1.

Alene af den grund bortfalder formens ægthed af førsteudgaven med udgivelsen fra 2019.

Stk. 2. *Stk. 2.* Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.

Det er ikke ophavsmandens egenart som person, der er tale om, men om ophavsmandens "produkts" egenart, altså værkets må ikke ændres på en måde, der krænker dét unika, - form - som er ophavsmandens egenart eller vilje med sit værk.

Martinus' egenart eller vilje er kort sagt: Kun tilgængelig for almenheden udgaver som førsteudgaven samt fællestitlen Tredie stavet med i, i stift bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt med forord kun af Martinus. Denne form er endnu IKKE blevet udgivet 40 år efter Martinus bortgang.

At gøre værket tilgængeligt for almenheden kan kun gøres i kraft af værkets form ikke dets indhold. Formen kan umuligt have formelt (i princip) og reelt (til udgivelse for et litterært arbejde) nogen "ydre form". Form eller idé kan ikke skilles ad, heller ikke for de færdige litterære arbejder, der er udtrykkeligt bestemt i sin form af ophavsmanden Martinus.

At hævde, at betydningen af en bogs form er mindre fast og kan opdeles i ydre former (og dermed logisk nok også i indre former??), hvad f.eks. kunstværker som et maleri eller skulptur indlysende ikke kan, ligger i tilgangen af forståelsen af materialet for en bogs fremtræden, (som er at gøre værket tilgængelig for almenheden i en udgave), fordi en ændret teksts form lettere mentalt kan aflæses og genfortælles af almenheden uagtet den tiltænkte form på udgaven af bogen end ved et maleri og ved en skulpturs indhold, der ikke mentalt kan aflæses ved bogstaver.

Dette undsiger overhovedet ikke formen som det bærende for en bog, tværtimod. Det er langt lettere at falde i en fælde for en bruger af et bogligt værk end ved et maleri og en skulptur i at ville hævde, at læseren har fået et indhold frigivet i overensstemmelse med forfatterens / ophavsmandens egenart eller vilje med værket uagtet bogens form eller udgave.

En bog er måske mere i familie med en film i materialet af formen, hvor man ved at ændre i formen med ganske lidt "klipning" i formen har en bog eller film, som brugeren eller almenheden kan forstå eller kan fortolke, og som stadig vil give en indholdsmening, men bare ikke ud fra dét værks form, som var fortællingen set ud fra ophavsmandens egenart ved sit værk. Kan en bogs form, dens fysiske manifestation, være andet end et tomt skaldyr, hvor skallen (i dette henseende format og ikke form) ingen betydning har for læsningen; (indhold)? Kan form f.eks. som typografi og retskrivning vitterlig optræde som den bærende del af bogens betydning? Læsningen af sætninger vil altid danne et indhold hos læseren, så vil ophavsmandens egenart med sit værk vitterlig gå tabt ved at ændre på en bogs form? Uanset hvad, hvis ophavsmanden til sit værk udtrykkeligt har vist ikke andet end at holde fast i gammel retstavning i udgaver under forfatterens levetid, skal indehaverne af den overdragede ophavsret bevare dette for fremtidige udgaver; bevarer denne form for eftertiden.

Stjernesymbolet er et symbol på Guddommen, lige såvel som symbol nr. 11 er, men kun Stjernesymbolet er udtalt af Martinus som HOVEDSYMBOLET for Livets Bog og for Sagen samt Stjernesymbolet som et

”forsidesymbol.” Der kunne ligge en klar tanke bag dette af Martinus, dette ikke at have sit navn på forsiden af det faste bind, - også ligesom formen på Bibelen heller ikke har ophavsmandens eller forfatterens navn trykt på forsiden uligt formen på de fleste bogudgivelser, der ellers findes. Martinus valgte at få trykt sit navn på ryggen af det faste bind på hovedværket Livets Bog.

Den kosmiske viden indeholdt i værkets form som den fysiske udgave eller manifestation (form) tilhører Guddommens, samt at formen på hovedværket Livets Bog er en videreførelse af Kristusmission – Kristusmissionens fuldkommengørelse ikke som en trosreligiøsitet, men som sidste del eller led af det, der udgør Kristusepoken strækkende sig over to verdensimpulser på 5000 fra år 0 / 33 til ca. år 3000, hvor begyndelsen på den ny verdenskultur (se teksten på sidste side i LB I´s førsteudgave) er afsluttet med etableringen af det nye tilværelsesplan ”Det rigtige Menneskerige.”

Modsat Kristus viser verdensgenløsningen sig i den ny verdensimpuls sig ikke i et væsen i en fysisk organisme eller form, men i et værk i en fysisk udgave skrevet og redigeret af en ophavsmand, der modsat Kristus IKKE skulle vise sig som en fysisk verdensgenløser - men var det mindst i samme kapacitet som Jesus Kristus. Den fysiske verdensgenløser viser sig i værket med den ny verdensimpuls, men KUN så længe som det forelægger i formen fra Martinus´ side. Følgende er fotos af antikvariske Bibler sammenholdt med førsteudgaver af Livets Bog for at underbygge tesen om synsindtryk hos Martinus, der kunne have inspireret noget af formen til Livets Bog, hovedværket for det samlede værk med fællestitlen Det Tredie Testamente. **Uanset eventuelle synsindtryk som kilder til inspiration til formen på Livets Bog, ER førsteudgavens form ophavsmandens egenart: Ønske og vilje for udgaven, som den forelå eller senere redigeret AF Martinus.**

Fotos af Bibelen i en antikvariske udgave fra 1891. Stift bind med påtrykt mønster med én central cirkel med en stjerne i centrum i cirklerne. **Skrift i guld:**

Forside

Ryg

Bagside

2. okt. 1904 - Martinus bliver konfirmeret (pastor J.J. Schøtt) i Sindal Gl. Kirke.

Fotos af Bibelen i en antikvarisk udgave fra 1910. Stift bind med påtrykt mønster med én central cirkel med udgående stråler. **Skrift i guld:**

Forside

Ryg

Bagside

Fotos af Bibelen i en antikvarisk udgave fra 1925. Blødt bind uden mønster i nubret ”skind”. **Skrift i guld** og med guld påtrykt på sidernes kant:

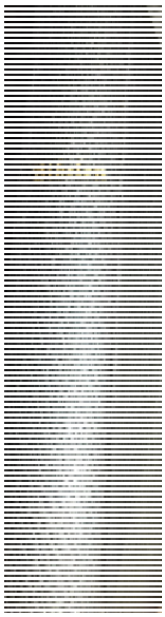

Fotos af Livets Bog II, i en antikvarisk udgave fra 1939. Stift mørkt bind med Stjernesymbolet i guld: Forsidesymbol og hovedsymbolet for Livets Bog. **Skrift i guld**. Førsteudgaven.

Forside

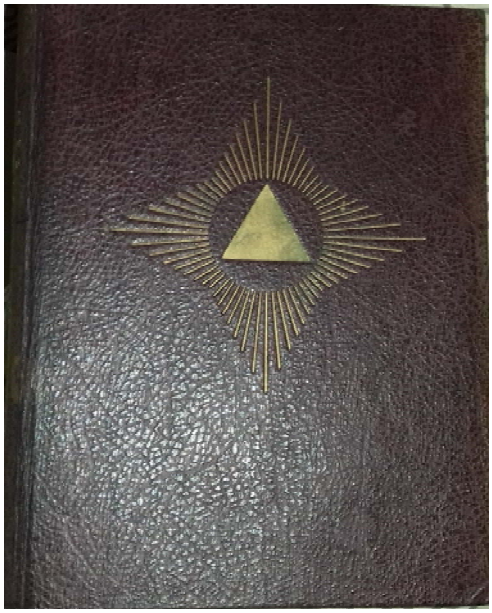

Ryg

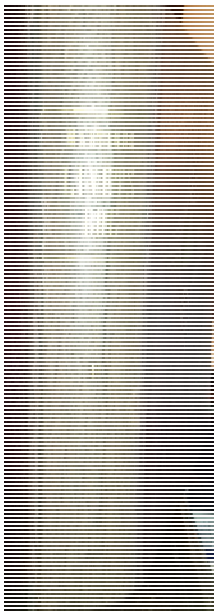

Fotos af Livets Bog I, et scannet genoptryk af udgaven fra 1932. Førsteudgaven. Denne form villet af ophavsmanden tilgængeliggjort for almenheden for fremtiden eller eftertiden: Stift hvidt bind med Stjernesymbolet i guld: Forsidesymbol og hovedsymbolet for Livets Bog. **Skrift i guld**.

Forside

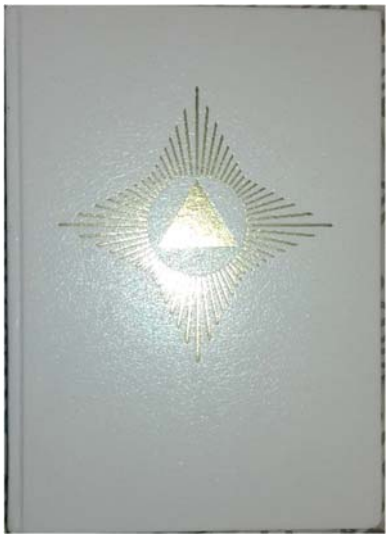

Ryg

Foto af typografi af Bibelen 1898 sammenlignet med den oprindelige form på hovedværket Livets Bog.

1898

1. Capitel.

Gud skaber i Begyndelsen Himmel, Jord og Lys paa den første Dag, 1-5; den udstrakte Befæstning paa den anden Dag, 6-8; gjør Jorden tør, og fremfører Græs, Urter og Træer paa den tredie Dag, 9-13; Sol, Maane og Stjerner paa den fjerde Dag, 14-19; Fiske og Fugle paa den femte Dag, 20-23; allehaande Dyr, Kvæg, Krøb og tilsidst Menneskene i sit Billede, og forordner dem Spise, paa den sjette Dag, 24-31.

I Begyndelsen *skabte Gud Himmelen og Jorden. *Ps. 19, 2. Ps. 33, 6. Ps. 102, 26. Jer. 32, 17. Joh. 1, 1. 3. Rom. 4, 17. Col. 1, 16. Hebr. 11, 3.

2. Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over Vandene.

3. Og Gud sagde: der *vorde Lys; og der blev Lys. *Es. 45, 7. 2 Cor. 4, 6.

4. Og Gud saae, at Lyset var godt,

LB I: 1932 - 1960

1. Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — 4. Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — 6. Det eneste Fornødne. — 7. Livets Bog et Resultat af Pligtfølelse. — 8. Hensigten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste Saliggørende". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets Billedgalleri. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk Kærlighedsevne. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandheden. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. Livets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". — 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at opleve Livet som Guddommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til Livets Bog og Kærnen i samme Bog. Livets Bog som et Defensorat for alle Væsener. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. Jeg gennemgaar en aandelig Proces, faar „kosmisk Bevidsthed". — 21. Min kosmiske Sansehorisont. — 22. Min Ubelæsthed, primitive Skoleundervisning og Uberørthed af aandelige Sekter og Trosretninger og Værdien heraf. Det udløsende Moment for min Mission og Fremtræden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder „Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der ytrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirk-

Stk. 2. Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.

Det er ikke ophavsmandens egenart som person, der er tale om, men om ophavsmandens "produkts" egenart, altså værkets må ikke ændres på en måde, der krænker dét unika, - form- som er ophavsmandens egenart eller vilje med sit værk.

Bare fordi en bogudgave ikke er lavet i hånden af ophavsmanden betyder IKKE, at denne form har en mindre hensigt med sin fysiske manifestation eller udtryk end et andet kunstværk har, som f.eks. et maleri eller en skulptur. Især, når vi taler om dét, formens indhold skal afsløre, nemlig "idéen" om Guddommen og Gudebarnet som Kristi genkomst. Rent ud sagt. **Ovenikøbet afsløret og udgivet af en ophavsmand til værket, der selv var "et med Faderen", ligesom Jesus Kristus var.**

Først et indtryk af et værks fortsatte "egenart" løsrevet fra ophavsmanden, da ophavsmanden til de nedenfor viste førsteudgaver ikke er en person, hvorfor værkets immaterielle eller ideelle rettighed ikke viser sig i formen alene PÅ GURND AF ophavsmandens egenart med sit værk, men pga. værkets tilblivelse i tid som førsteudgaver. Dernæst tilbage til førsteudgaverne af ophavsmanden Martinus.

Kan førsteudgaverne af en bog løsrevet fra ophavsmanden stadig have en immateriel værdi eller rettighed? Efter bogtrykkerkunsten blev opfundet af Johan Gutenberg i midten af primo 1450´erne, kan Gutenbergbiblen f.eks. have en immateriel rettighed, hvorved en ændring af formen også bliver en ændring? (Retorisk spurgt). Førsteudgaver trykt i året 1455 (-56). Her taler vi ikke om form som ophavsmandens egenart med sit værk, "unika", men om formens immaterielle rettighed som førsteudgaver pga. tidspunkt. **Denne status vil førsteudgaver fra værket Det Tredie Testamente også få i fremtiden.**

Dette spørgsmål falder også sammen med § 75 om kulturel interesse for almenheden for førsteudgavens udgivelsestidspunkt, lidt om dette senere.

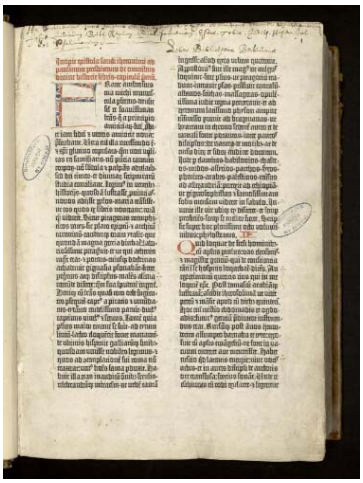

<u>Først som sidst</u>: Førsteudgaven uagtet udgivet i flere oplag, bestemmer værkets immaterielle rettighed, da kun dén form indeholder ophavsmandens egenart med sit værk, sit litterære arbejde, Værket Det Tredie Testamente. Derved får og har førsteudgaven en hel speciel særstatus, ydermere da ophavsmanden til værket besidder en egenskab mindst på samme niveau som Jesus Kristus, der siger "Jeg og Faderen er ét" – hvilket Martinus også citerende siger om sig selv -. Kun førsteudgaven, eller redigerede oplag af førsteudgaven af ophavsmanden selv, besidder denne særstatus. Et kildemanuskript.

En bogs førsteudgave kan altså godt have en større værdi end et Anders And blad.

Samtidigt har værket i sig selv en hel speciel særstatus, da værket i sig selv er "Talsmanden, den Hellige ånd" og er videreførelsen og fuldkommengørelsen af Kristimissionen eller "Kristusmissinonens fuldkommengørelse". Citat Martinus. Et standardværk for den ny verdensimpuls.

<u>Dernæst,</u> førsteudgaver forstået som den første udgivelse af udgaven har en speciel status, som vist oven for med andre værkers førsteudgavers udgivelsestidspunkt (Gutenberg Bibelen). Førsteudgaven forstået som den første udgivelse af udgaven, men formen på en førsteudgaves immaterielle rettigheder beror dog ikke blot på et "udgivelsestidspunkt", som bevist oven for. Formens immaterielle rettigheder for en bogudgave kan også vise sig i en håndlavet unika eller førsteudgave før bogtrykkerkunstens opfindelse:

The Book of Kells facsimile no. 349, on display at UBC Library.

Dernæst tilbage til førsteudgaverne af ophavsmanden Martinus, for fremtiden med fællestitlen Det Tredie Testamente, Tredie stavet med i forbindelsen med ophavsretsloven, herunder stk. 2 og 3.

Rådsreferat. D. 16. December 1975:

(...)M: Men "Det tredie Testamente". Ja, der står jo ikke noget i navnet, hvad det er for et testamente, men selvfølgeligbliver det forklaret, at det er fortsættelseaf Biblen. Det er med i forklaringen. Det bliver fuldstændig forklaret, at det, jeg er i gang med, er fortsættelseaf det nye testamente.

(...)

Jamen de er jo slet ikke ... de er jo i fortsættelseaf hinanden. Det er jo tre fortsættelserJeg tror, at vi får meget medhold. (...)

§ 3. Ophavsmanden har krav på at blive navngivet i overensstemmelse med, hvad god skik kræver, såvel på eksemplarer af værket som når dette gøres tilgængeligt for almenheden.

Stk. 2. Værket må ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden på en måde eller i en sammenhæng, der er krænkende for ophavsmandens litterære eller kunstneriske anseelse eller egenart.

Stk. 3. Sin ret efter denne paragraf kan ophavsmanden ikke frafalde, medmindre det gælder en efter art og omfang afgrænset brug af værket.

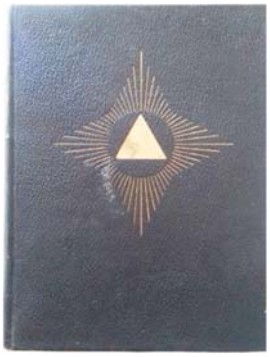

Den første Mose Bog.

1. Capitel.

gundellen *skabte Gud Himmelen og Jorden.
*Ps. 33, 6. Ps. 102, 26. Joe. 28, 27. Joh. 1, 1. 3. Rom. 4, 17. Col. 1, 16. Heb. 11, 3.
2. Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven over Afgrunden, og Guds Ånd svævede oven over Vandene.
3. Og Gud sagde: der *vorde Lys; og der blev Lys. *Ps. 33, 9. 2 Cor. 4, 6.
4. Og Gud saae, at Lyset var godt, og Gud gjorde Skillemisse imellem Lyset og Mørket.
5. Og Gud kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat; og der blev Aften, og der blev Morgen, første Dag.
6. Og Gud sagde: der *vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den skal skille imellem Vand og Vand. *Ps. 136, 5. Joe. 10, 12. c. 51, 13.
7. Og Gud gjorde den udstrakte Befæstning og gjorde Skillemisse imellem *Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning, og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte Befæstning; og det skete saa. *Ps. 104, 3. Ps. 148, 4. Jer. 10, 12. c. 51, 15.
8. Og Gud kaldte den udstrakte Befæstning Himmel; og der blev Aften, og der blev Morgen, anden Dag.
9. Og Gud sagde: *Vandene under Himlene samle sig til et Sted, at det Tørre skal see; og det skete saa. *Job 38, 8. Ps. 33, 7. Ps. 104, 6. 8. Ps. 136, 6.
10. Og Gud kaldte det Tørre Jorden, og Vandenes Samling kaldte han Hav; og Gud saae, at det var godt.
11. Og Gud sagde: Jorden lade fremvoxe Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags og have sin Sæd i sig paa Jorden; og det skete saa.
12. Og Jorden frembragte Græs, Urter, som gave Sæd efter sit Slags, og Træer, som bare Frugt og havde sin Sæd i sig efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.
13. Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredie Dag.
14. Og Gud sagde: der vorde *Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, at gjøre Skillemisse imellem Dagen og imellem Natten; og de skulde være til Tegn og til bestemte Tider og til Dage og Aar. *Ps. 136, 7. 9. Gen. 49, 9. 9.
15. Og de skulle være til Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden; og det skete saa.
16. Og Gud gjorde de to store Lys, det store Lys at regjere *Dagen, og det lille Lys at regjere Natten, og Stjernerne. *Ps. 104, 4. 19.
17. Og Gud satte hem paa Himmelens udstrakte Befæstning, til at lyse over Jorden,
18. og til at regjere om Dagen og om Natten, og *til at skille imellem Lyset og imellem Mørket; og Gud saae, at det var godt. *Jer. 31, 35.
19. Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag.
20. Og Gud sagde: Vandet vrimle med en Vrimmel af levende Væsener, og Fugle skulle flyve over Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstning.
21. Og Gud skabte de store *Hvalder og allehande levende Væsener, som krybe, hvilke vrimle i Havet, efter sit Slags, og allehande Fugle med Vin-

Første Testamente

FORTALE

Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — Det eneste Fornødne. — 7. Livets Bog et Resultat af Pligtfølelse. — 8. Hengten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste tiggørende". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets illedgalleri. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk ærlighedsøvne. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandheden. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. ivets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". - 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at opleve Livet som Gudommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til ivets Bog og Kærnen i samme Bog. Livets Bog som et Defensorat for alle Væner. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. g gennemgaar en aandelig Proces, faar „Kosmisk Bevidsthed". — 21. Min ømtsiske Sanselhorisont. — 22. Min Ubekæsthed, primitive Skoleundervisning : Uberørthed af aandelige Sekter og Troesretninger og Værdien heraf. Det udsende Moment for min Mission og Fremtraeden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad ıten det hører ind under det Væsensamfund, vi kalder „Den jordiske enneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der ytrer g gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineller", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkng mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af ıre Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation lstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Opvelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være art indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne

Tredie Testamente

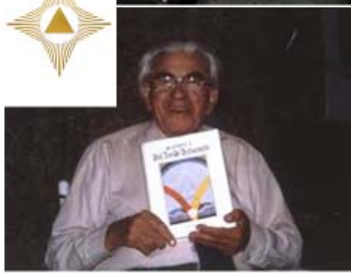

Vi er tilbage til diskussionen om ”format” og ”form”, hvor det at betragte udgaven af Det Tredie Testamentes som et ”format” med en ”ydre form” og ikke én ”form”, er en total negligering af ophavsmandens egenart eller vilje med sit færdige litterære arbejde, og hvor en ændring i formen ikke ses som en ændring ... af Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint.

Men hvis en ændring af formen ifølge Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint, ikke er ”en ændring”, hvorfor så ændre?

TYPOGRAFIEN og retskrivningen i Livets Bog er i en ekstrem grad en vigtig del af den fortælling om at være hovedværket inden for det samlede værk Det Tredie Testamente. Tredie med i.

Martinus egen forståelse af værket Det Tredie Testamente kan opfattes som en fortælling eller et narrativ om sit (hoved)værk værende som: Kristi genkomst. Rent ud sagt. Talsmanden, den Helligånd.

Derfor skal værket Det Tredie Testamente kun være tilgængeligt for almenheden i udgaver som førsteudgaven samt fællestitlen Tredie stavet med i, i stift bind med Stjernesymbolet i guld påtrykt med forord kun af Martinus. Dette er dog ikke forekommende endnu 40 år efter overdragelsen af ophavsretten til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

At denne fortælling eller narrativ om værket Det Tredie Testamente ALDRIG har været tilstede hos dem, der fik overdraget ophavsretten, legitimerer ikke deres udgivelsesformer.

Når værkets form fremtræder og gøres tilgængeligt for almenheden er værket frigivet til enhver fortolkning af almenheden (indhold). Det er kun værkets form, som ophavsretten kan og skal beskytte, ikke indholdet, men dermed bliver spørgsmålet om beskyttelse af formen ekstremt afgørende. Formen er værkets eksistens, men eksistensen bliver først synlig for andre end ophavsmanden, når formen bliver gjort tilgængelig for almenheden. Da viser formen sig som indhold for almenheden ved indtryk af formen.

Beskyttelse af formen er ekstremt afgørende, da formen er afgørende for at beskytte ophavsmandens vilje med sine færdige og bevarede arbejder gjort tilgængelige for almenheden. Ellers er det et andet værk og et andet indtryk eller indhold, som med anden form får sin egen eksistens og ikke ud fra ophavsmandens egenart eller vilje.

Værkes stof er superoriginalt og skal beskyttes eller monopoliseres for netop at kunne fremtræde nøjagtigt som udgaven, formen, er tiltænkt af ophavsmanden Martinus.

Ved en gennemgang af citater fra Det andet Testamente eller Ny Testamente i nedenstående ”småbog” (en betegnelse KUN ud fra formatet) af Martinus antages det, at citaterne er skrevet af fra en Bibeludgave fra 1930 /1931 og måske ikke fra en tidligere udgave, når citaternes ordlyd bliver sat op imod formen på andre Bibeludgaver. Dette betyder, at Martinus antagelig vis brugte og var bekendt med en Bibeludgave fra 1930 /1931.

Menneskeheden og verdensbilledet: 54. kapitel - **”Kristus og åndsvidenskaben”**. (Om Talsmanden, den Helligånd).

1) Citater:

Johs. Kap. 14: (1917/ **1931**): Vers 16-17, 26, vers 7 – 15, vers 21 – 23, 26 -28

Markus 13,21 (**1930**)
Matt. 24,26 – 27, vers 30-32 (**1931**)

2) P.106, linje 8:...”Han (Talsmanden, den Helligånd) skal **herliggøre** mig”....

3) Publiceret første gang over 12 Kosmosnumre, det første nr. januar **1948.**

ikke blot på det materielle område, men også på tænkens og viljens eller det psykiske område. Humanitet, nærkærlighed eller dette, at man skal elske sin næste som sig selv, bliver til videnskab og derefter til en udviklingsmæssig omskabelse af livet til kærlighed, skønhed og glæde.

54. KAPITEL

Kristus og åndsvidenskaben.

Det er denne ny verdensopfattelse, denne drejning af jordmenneskenes mentalitet eller psyke over i en videnskabeliggjort Åndsindstilling på samme måde, som menneskehedens fortidsmentalitet blev drejet ind i en videnskabeliggjort materialistindstilling, der er bebudet af verdensogenlæseren Jesus Kristus det, hvor han siger til sin samtid: *„Og jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden talsmand, for at han skal blive hos eder evindelig, sandhedens ånd, som verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke og kender ham ikke; men I kende ham, thi han bliver hos eder og skal være i eder.“ ... men talsmanden, den Hellig-Ånd, som Faderen skal sende i mit navn, han skal lære eder alt og minde eder om alt, hvad jeg har sagt eder“.* — *„Men jeg siger eder sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg går bort; thi, går jeg ikke bort, skal talsmanden ikke komme til eder; men, går jeg bort, vil jeg sende ham til eder. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom, om synd, fordi de ikke tro*

105

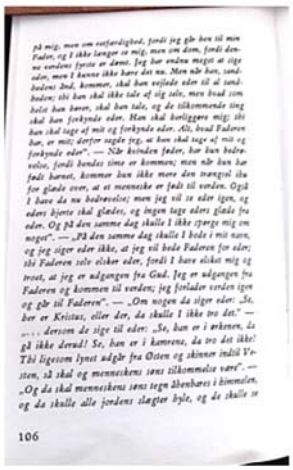

på mig, men om retfærdighed, fordi jeg går hen til min Fader, og I ikke længer se mig; men om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede eder til al sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder“. — *Når kvinden føder, har hun bedrøvelse, fordi hendes time er kommen; men når hun har født barnet, kommer hun ikke mere den trangsel ihu for glæde over, at et menneske er født til verden. Også I have da nu bedrøvelse; men jeg vil se eder igen, og eders hjerte skal glædes, og ingen tage eders glæde fra eder. Og på den samme dag skulle I ikke spørge mig om noget“.* — *„På den samme dag skulle I bede i mit navn, og jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgangen fra Gud. Jeg er udgangen fra Faderen og kommen til verden; jeg forlader verden igen og går til Faderen“.* — *„Om nogen da siger eder: „Se, her er Kristus, eller der, da skulle I ikke tro det.“ — ... dersom de sige til eder: „Se, han er i ørkenen, da gå ikke derud! Se, han er i kammeret, da tro det ikke! Thi ligesom lynet udgår fra Østen og skinner indtil Vesten, så skal og menneskens søns tilkommelse være“.* — *„Og da skal menneskens søns tegn åbenbares i himmelen, og da skulle alle jordens slægter hyle, og de skulle se*

106

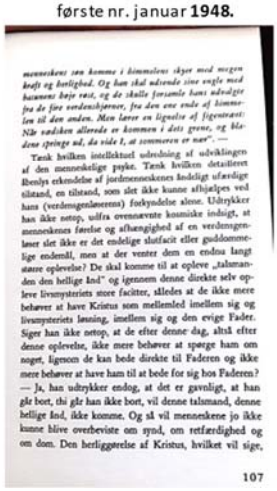

menneskens søn komme i himmelens skyer med megen kraft og herlighed. Og han skal udsende sine engle med basunens høje røst, og de skulle forsamle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af himmelen til den anden. Men lærer en ligelse af figenträet: Når vedhken allerede er kommen i dets grene, og bladene springe ud, da vide I, at sommeren er nær“. —

Tænk hvilken intellektuel udredning af udviklingen af den menneskelige psyke. Tænk hvilken detailleret åbenlys erkendelse af jordmenneskenes åndeligt ufærdige tilstand, en tilstand, som slet ikke kunne afhjælpes ved hans (verdensgenlæserens) forkyndelse alene. Udtrykker han ikke netop, udfra ovennævnte kosmiske indsigt, at menneskenes følelse og afhængighed af en verdensgenløser slet ikke er det endelige slutfacit eller guddommelige endemål, men at der venter dem en endnu langt større oplevelse? De skal komme til at opleve „talsmanden den hellige Ånd“ og igennem denne direkte selv opleve livsmysteriets store facitter, således at de ikke mere behøver at have Kristus som mellemled imellem sig og livsmysteriets løsning, imellem sig og den evige Fader. Siger han ikke netop, at de efter denne dag, altså efter denne oplevelse, ikke mere behøver at spørge ham om noget, igennem de kan bede direkte til Faderen og ikke mere behøver at have ham til at bede for sig hos Faderen? — Ja, han udtrykker endog, at det er gavnligt, at han går bort, thi går han ikke bort, vil denne talsmand, denne hellige Ånd, ikke komme. Og så vil menneskene jo ikke kunne blive overbeviste om synd, om retfærdighed og om dom. Den herliggørelse af Kristus, hvilket vil sige,

107

Livets Bog I udkom første gang i 1932. I 1925 findes en Bibeludgave lidt anderledes fra tidligere Bibeludgaver ved at have en førsteside med blot titlen ”Bibelen”. Derefter kommer en ny side med en titel indeholdende ”Hellige Skrifts Bøger”, hvilket tidligere udgaver af Bibelen også har. Antagelig vis har en Bibeludgave fra 1930/31 fulgt samme opstilling som i Bibelen fra 1925 og også haft en førsteside med kun titlen ”Bibelen.” Se nedenstående fotos i en sammenhæng med hovedværket Livets Bogs opstilling og typografi. - Hovedværket Livets Bog i gammelretskrivning, der antagelig vis skal danne en sammenhæng til fællestitlen på det samlede værk: Det Tredie Testamente. Tredie med i.-

Bibeludgaver fra 1891 1910 og 1925

Livets Bog I, af faksimileudgaven 1932 Livets Bog II, antikvarisk førsteudgave 1939

De to ældste Bibeludgaver har ikke en første side med titlen ”Bibelen”, som udgaven fra 1925 har. Hovedværket Livets Bog har på sin første side titlen ”Livets Bog” ligesom udgaven fra 1925 har titlen ”Bibelen.” (Livets Bog I har en vidunderlig ”forside” på indersiden som første side med Stjernesymbolet i guld. Denne første side går igen på forsiden af førsteudgave i paperback. Denne ekstra side allerførst i bind I er måske til brug for en ekstra indbinding af bogudgaven, hvis det for læserne måtte blive nødvendigt).

Påstanden er, at Martinus bevidst anvendte en form på hovedværket Livets Bog til at danne en sammenhæng med den danske Bibel i forskellige udgaver, der forelå på det tidspunkt, hvor han var barn og ung og derefter som voksen med kosmisk bevidsthed. I marts 1921 træder kosmisk bevidsthed ind i Martinus gengivet som Kristusbevidsthed. Martinus´ naturlige tilstand var og er kosmisk bevidsthed eller Guddommens primære bevidsthed, men Martinus indså, at det var Kristi lys, der skulle fortsætte med at skinne ud på hele kloden og samle det til ét planetarrige. Martinus indså, at det var i Kristi lys, at hans begrundelse for at skulle skrive værket lå i. Måske derfor er værket betegnet af Martinus f.eks. som Talsmanden, den Hellige ånd eller Kristi Genkomst. Måske derfor titlen Det Tredie Testamente. Det Tredie Testamente er standardværket for den ny verdensimpuls, der i sit verdensgenløsningsprincip vil skabe fremdrift for udvikling af jordmenneskeheden hen imod det ny tilværelsesplan ”Det rigtige Menneskerige” eller ét planetarrige. Ikke de kirkelige kristne religioner, men den gamle verdensimpuls´ ypperste verdensgenløser, Kristus, forbinder ved hjælp af Talsmanden, den Hellige ånd den gamle og ny impuls til én

epoke, hvor berettigelsen for Dyreriget bliver ved Kristus ophævet i en fortsat skabelse af dette nye rige: Det rigtige Menneskerige.

Bibeludgaver fra 1891 1910 og 1925

Livets Bog I, faksimileudgaven 1932 Livets Bog II, antikvarisk førsteudgave 1939

Bibeludgaven fra 1891 har på sin første side titlen: ”Bibelen eller Den hellige Skrift, indeholdende det Gamle og det Nye Testamentes Kanoniske **Bøger**.” Og derefter et monogram.

Bibeludgaven fra 1910 har på sin første side titlen: ”Bibelen, det er: den ganske (? – gotisk skrift-) hellige Skrifts **Bøger**, (og en forklarende undertitel til denne udgave fra 1910). Derefter et monogram.

Bibeludgaven fra 1925 har efter sin første side med alene titlen ”Bibelen” på sin anden side titlen: ”Bibelen Den Hellige skrifts kanoniske **Bøger**”. Derefter et monogram.

Førsteudgaver af hovedværket Livets Bog I – II har efter den første side alene titlen ”Livets Bog” på den anden side titlen: ”Martinus Livets Bog”. Derefter et stiliseret Stjernesymbol i sort-hvidt af hovedsymbolet i guld.

27. marts 1979 – Rådsreferat.
Martinus. …. På det åndelige plan behøver man kun at tænke det.

En kunstner, der er ved at lave en billedstøtte, han besætter jo denne granit med sin tanke, når han arbejder med det.

Når jeg skriver mine analyser, så besætterjeg jo -- Det Tredie Testamente og Livets Bog - og så kommer virkningerne af denne besættelse. (=Overskygning”)

Stk. 3.

Stk. 3. Sin ret efter denne paragraf kan ophavsmanden ikke frafalde, medmindre det gælder en efter art og omfang afgrænset brug af værket.

Ophavsmanden eller dem, som har fået overdraget ophavsretten, kan ikke frafalde eller undsige sig de to andre stykker i § 3 af ophavsretsloven.

Retten til at være ophavsmanden eller ophavsrettighedsindehavere til værket kan man ikke frafalde, dvs. ophavsmanden eller ophavsrettighedsindehaverne **er forpligtet ubetinget på at bevare værket uændret i sin færdige form, som det oprindeligt var tiltænkt eller skabt**, med mindre det gælder en nærmere betinget bestemt afgrænset brug af værket.

Ophavsmandens navn skal fremgå af værket, dvs. når ophavsmandens navn står på værket, skal værket også være lavet af ophavsmanden. Denne ret kan ophavsrettighedsindehaveren ikke frafalde.

Kan ophavsrettighedsindehaverne, som har fået overdraget ophavsretten, godt sætte ophavsmandens navn som forfatter på værker, som forfatteren ikke selv er ophavsmand til? Altså, når det gælder efter art og omfang en ikke afgrænset, men udvidet brug af værket.

Nej.

Uændret betyder uændret præcis i den form, som værket var tiltænkt og skabt af ophavsmanden, uagtet at ophavsrettighedsindehaverne efter ændringer i formen godt mener at kunne læse og fortolke værket, som var det efter forfatterens egenart eller vilje med værket.

Kan ophavsrettighedsindehaverne sætte den oprindelige ophavsmand som forfatter på arbejder, som ikke engang er fra værket som det forelå færdigt som litterære arbejder, men ud fra ophavsmandens øvrige manuskripter og materialer, der på ingen måde har status som et færdigt værk?

Nej.

Er udgivelser af ophavsretsindehaverne (Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut, samt undervisning på Klint) som "Det evige Verdensbillede 4" (DEV 4) med arabertal i paperback og med ændret typografi uden Stjernesymbolet, "Den intellektualiserede Kristendom" (DIK), "Det evige verdensbillede 5" (DEV 5 med arabertal selvfølgelig), "Det evige verdensbillede 6 (DEV 6), "Grand Kursus" (GK) berettiget til at have Martinus som ophavsmand og stå med Martinus som forfatter efter stk. 3?

Nej.

Det kan godt forsvares at udgive Det evige Verdensbillede IV, hvor der findes et næsten færdigt manuskript af Martinus, men så **skal formen følge fuldstændigt formen på de øvrige tre bind fra 1961 -1968** (hvidt stift bind med stjernesymbolet i guld på forsiden med romertal ligesom på Livets Bogs førsteudgave samt typografi) ud over at efterleve Martinus´ vilje med et smudsomslag, hvor Tredie er stavet med i. Denne eneste reelt lovlige form er endnu ikke udgivet, som resten af værket Det Tredie Testamente heller ikke er,- 40 år efter Martinus´ bortgang efter overdragelsen af ophavsrettigheden med ret og pligt til at udgive værket.

At udgive førsteudgaven uden om ophavsrettighedsindehaverne var og er en nødvendig nødløsning.

Har **<u>førsteudgavens form</u>** eller **<u>den oprindelige tekst</u>** et potentiale til at have kulturel interesse for almenheden?

Ideelle rettigheder efter ophavsrettens udløb

> **§ 75.** Selv om ophavsretten er udløbet, må et litterært eller kunstnerisk værk ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden i strid med § 3, stk. 1 og 2, hvis kulturelle interesser herved krænkes.

Spørgsmålet burde stilles til Rådet i Østre Landsret med kun to svarmuligheder: ”Ja” ELLER ”Nej”. Begge svar åbner en afgrund uden bund for den ”forurettede part” = indehaverne af opholdsretten Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut. På grundlag af en falsk præmis om rettigheden til at udgive deres egne udgaver og ikke førsteudgaven ud fra præmisset ”ydre form” eller ”ydre former”, har Rådet sagsøgt den anden part i retssagen for krænkelse af ophavsretten. Byrettens dom hviler på et totalt overfladisk grundlag.

Ved et ”Ja” anerkender Rådet førsteudgavens form som havende en altafgørende betydning for ophavsmandens egenart med sit værk og værkets egen fortælling om sig selv. Dermed bliver udgivelsen af førsteudgaven uden om ophavsindehaverne berettiget og værkets status som et helligt værk anerkendt.

Ved et ”Nej” underkender Rådet værkets status ved at underkende betydningen af førsteudgavens form og underkender dermed både ophavsretsloven og, hvad værre er, Martinus og love af 1982 §3, stk.1.

At få en juridisk underkendelse i Østre Landsret for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint kan nok få disse områder i Sagen til at lægge søvnløse.

At underkende værkets førsteudgave eller den oprindelige tekst og dermed Martinus og dermed gå op imod Talsmanden, den Helligånd har ingen betydning for Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint, og kan ikke få disse områder i Sagen til at lægge søvnløse. I så fald skulle der være et massivt søvnunderskud hos disse områder i Sagen, siden Rådet i Byretten udtalte i 2014:

”Førsteudgaven har samme værdi som et Anders And blad”. (Ole Thorvaldsen).

Eller med Rådets advokats ord:

> <u>Ad *”Ophavsretslovens beskyttelsesområde”*</u>
>
> Sagsøger forsøger at retfærdiggøre de grove ophavsretskrænkelser ved at henvise til artikel 9 og 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Betragtningen er, at sagsøger har undertrykt muligheden for at tilgå den oprindelige tekst fra førsteudgaverne og derved forhindret de sagsøgtes (og andres) frie religionsudøvelse. Som dokumenteret har sagsøger ikke lagt sådanne hindringer i vejen for at tilgå den oprindelige tekst, der i øvrigt af Martinus selv ikke ansås for at være hellig.

De litterære arbejder er med sikkerhed formen på de autentiske førsteudgaver eller den oprindelige tekst og værket afgrænset eller afsluttet **af** Martinus til udgivelse kun med fællestitlen Tredie stavet med i, og formen er kun autentisk med et forord af Martinus selv. Martinus, den anonyme Verdensgenløser fra Vendsyssel, hvor verdensgenløsningen i den ny verdensimpuls ikke viser sig i en fysisk inkarnation, men nu

for første gang manifesterer sig i en fysisk form som færdige litterære arbejder: Talsmanden, den Helligånd, Kristi genkomst i sin form – Det Tredie Testamente. -

Fra martinus.dk:

Bestyrelsesmøde 23. maj 1967: "Martinus' bøger skal udkomme uden forord af andre".

Alene af den grund er udgaven af førsteudgaven af Livets Bog i 2019 af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut ikke autentisk i sin form, da Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut ER "andre" uagtet overdragelsen af ophavsretten. Denne udgivelse af førsteudgaven fra 2019 har et forord af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

Rådet kan ikke hævde at lægge frem åbent og tilgængeligt førsteudgaven med en udgivelse i 2019, når der i Rådets eget forord direkte bliver advaret mod at bruge selvsamme udgave.

Rådet kan ikke hævde at lægge frem åbent og tilgængeligt førsteudgaven, når SAMTIDIGT deres egne former af værket samt egne udgivelser (f.eks. DIK, DEV V, DEV VI, GK med forord af andre end Martinus), som ikke har Martinus som ophavsmand, prioriteres.

Rådet kan ikke hævde at lægge frem åbent og tilgængeligt førsteudgaven, når de samtidig er den aktive såkaldte "forurettede" part i anlægge sag MOD førsteudgaven. Retssagen er anlagt som et forsvar FOR Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts egne falske og ikke autentiske udgivelser.

Retssagen handler indlysende ikke om retten til at udgive førsteudgaven, den såkaldte krænkelse af "ophavsretten", når denne ret, som er en pligt, først i 2019 blev udført af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut forbeholdent, halvhjertet i en ikke autentisk form eller udgave.: Tredie skal staves med i og værket skal udkomme uden forord af andre end Martinus selv, - som IKKE er lig med Rådet!

Retten til at udgive de færdige litterære arbejder betyder en PLIGT til at overholde hensigten med disse to instanser, ophavsretten i almindelighed og Martinus i særdeleshed, hvilket Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut krænker trods medhold i en dom fra Byretten om denne sag.

Loven om ophavsret sat i forbindelse med Gavebrevet kan tydeliggøres som følgende:

Et litterært arbejde eller værk har sin egen specielle status, (ideel eller immateriel rettighed), hvor end ikke indehaveren af ophavsretten kan ændre i formen, da formen er beskyttet af ophavsretten.

Det Tredie Testamente har endnu ikke opnået en kulturel interesse eller særstatus i almenheden, men har både potentialet og har absolut en særstatus for ophavsmanden -Martinus-, der ifølge Martinus er fortsættelsen af Bibelen eller Kristi genkomst. Rent ud sagt.

Derfor kun én færdig form, i dén førsteudgave eller i dén oprindelige tekst afsluttet og redigeret AF Martinus selv, kort sagt, "Tredie med i", færdig til udgivelse for fremtiden.

Kapitel 4

Standardværk, kildemanuskript og oprindelig tekst

Værket Det Tredie Testamente er anset af ophavsmanden for at være ”Talsmanden, den hellige ånd”, som er videreførelsen af Kristusmissionens påbegyndelse af at skabe mennesket om til at blive ”skabt i Gud billede efter Guds lignelse”. Kristusmissionens påbegyndelse er udløst af den gamle verdensimpuls, hvor Jesus Kristus var og er den verdensgenløser, der vil samle kloden til ét planetarrige.

Den gamle verdensimpuls bestod af tre indstrømninger med hver tre fysiske verdensgenløsere: Buddha, Kristus og Mohammed. En forklaring til, at Jesus Kristus var og er den verdensgenløser, der vil samle kloden til ét planetarrige, kunne være dette: Intet er over og mere grundlæggende end næstekærlighed (Kristus og Buddha) og intet er over og mere grundlæggende end én Guddom (Kristus og Mohammed). Kristus var ét med Gud (både gældende for Kristus og delvist Buddha modsat Mohammed), men kun Kristus - modsat Buddha og Mohammed - undgik ikke lidelser (Buddha) eller lavede ikke lidelser (Mohammed), men forstod fuldt ud mørkets berettigelse for derved at kunne ophæve berettigelsen for Dyreriget til påbegyndelsen af det næste rige på vores jordklode. Mohammed var ikke endnu organisk nok udviklet til at kunne bære afsløringen af Guddommen, men måtte have ekstern hjælp til at skrive et værk til og under den gamle verdensimpuls. Kristus rakte ud over sin samtid og den gamle verdensimpuls ved IKKE at skrive et værk, men ved at henvise til: Talsmanden, den Hellige ånd: værket Det Tredie Testamente.

Kristusepoken varer fra år o / 33 via Talsmanden, den hellige ånd til ca. år 3000, hvor jordmennesket selv har gennemgået en forandringsproces til at virkeliggøre Kristi genkomst som en permanent organisk bevidsthedstilstand og derved indtræde på et nyt tilværelsesplan her på vores klode: Det rigtige Menneskerige. Altså, Kristusepoken trækker sig over ca. 5000 år fra år o/33 til om ca. 3000 år, hvor først værket Det Tredie Testamente på dette tidspunkt mister sin status som vejledning, men nok aldrig sin status som den fysiske manifestation af en kosmisk verdensimpuls: Det Tredie Testamente. Tredie med i.

Værket Det Tredie Testamente er den sidste verdensgenløsning udløst af den ny kosmiske verdensimpuls; værket er verdensgenløseren i den ny verdensimpuls - ikke som en fysisk person, men som et fysisk værk. Værket vil være aktuelt for jordmennesket i de kommende årtusinder, da værket forbereder jordmennesket til selv samme tilstand, som værket blev manifesteret i.

<u>Jesus</u> af Nazaret blev altså den verdensgenløser, der skulle få lov til at blive jordens største udøver af den hellige ånd i rent fysisk handlemåde.

Påske, kap. 3.

Og det er denne væremådes logiske eller videnskabelige begrundelse i form af åndsvidenskab, Kristus har bebudet som "talsmanden den hellige ånd".

Livets Bog VI, stk. 2290.

Men da Gud igennem verdensgenløsningen nu har åbenbaret på jorden talsmanden den hellige ånd, denne den højeste viden, vejledning og forberedelse af aspiranten til oplevelsen af det store guddommelige slutfacit, kan mennesket i de kommende årtusinder ved hjælp af denne guddommelige

lysimpuls her på jorden komme til at opleve sig selv som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

Det Evige Verdensbillede II, symbol 22, Udkom i 1964.

Talsmanden "den hellige ånd" stråler i forstærket grad igennem den ny kosmiske verdensimpuls ind i jordsfæren og fremtræder endnu mere dybtgående og gennemtrængende end nogen sinde før.

Livets Bog, Bind III, stk. 853. Udkom i 1941.

Fed, understreg, kursiv og større skrifttyper i teksten er mine fremhævelser.

Standardværk

Fortolkning af Livets Bog I -FORTALEN – Artikel *1933:*

(…) Da Livets Bog udgør et **Standardværk** for en ny Verdensimpuls eller den aandelige Kraftbølge, der nu gaar hen over Verden, og ud fra hvilken et altomfattende Broderskab for alle levende Væsener eller Kærlighedsrigets Manifestation paa Jorden vil komme til at udløses, har jeg været nødsaget til at omfatte mine i **nævnte Værk** fremtrædende Beskrivelser af Tilværelsens højeste bærende Realiteter **med den størst mulige Samvittighedsfuldhed.** (…)

Ordbog. Betydning af ordet "standardværk":

1. bog der anses for autoritativ og derfor er meget brugt, fx som faglig grundbog

2. klassisk værk, især inden for kunst og kultur

Hovedværket Livets Bog begynder med bind I. De første tre kapitler i bind I har titlerne:
1. Verdenssituationen, 2. Det guddommelige Skabeprincip, 3. Den ny Verdensimpuls.

De tre første symboler i Det evige Verdensbillede I, det første bind, kan tænkes at være noget meget grundlæggende for åndsvidenskabens indtog på vores klode i form af Det Tredie Testamente.

Symbol **nr. 1** "Guds ånd over vandene – Det guddommelige Skabeprincip."

Symbol nr.3 vendt om 90 grader:

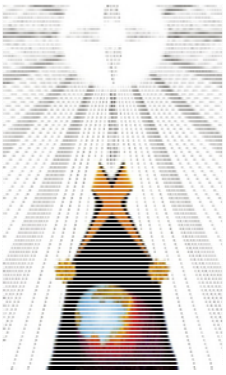

Symbol **nr. 2** ”Verdensgenløsningsprincippet.”

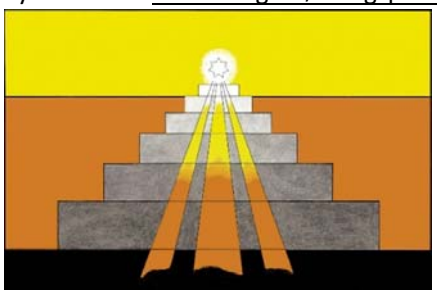

Symbol **nr. 3** ”Intolerance.”

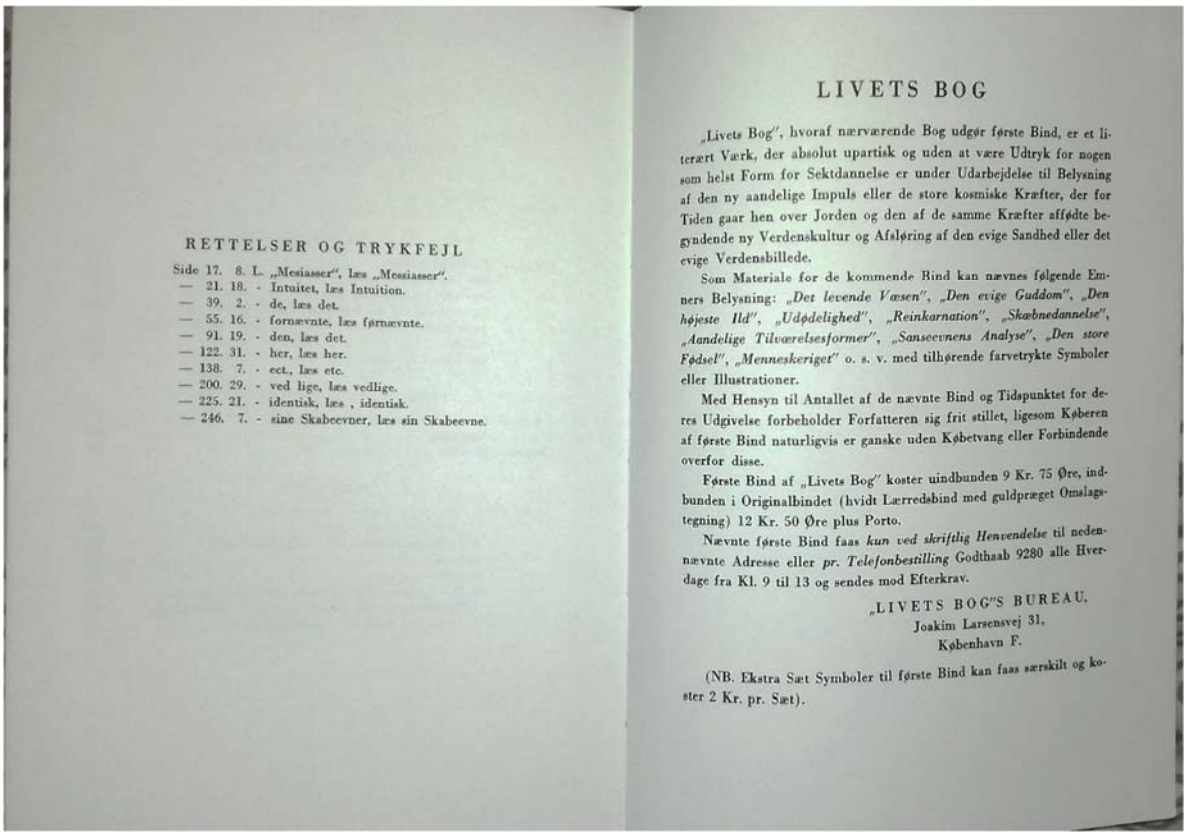

RETTELSER OG TRYKFEJL

Side 17. 8. L. „Mesiasser", læs „Messiasser".
— 21. 18. - Intuitet, læs Intuition.
— 39. 2. - de, læs det.
— 55. 16. - fornævnte, læs førnævnte.
— 91. 19. - den, læs det.
— 122. 31. - her, læs her.
— 138. 7. - ect., læs etc.
— 200. 29. - ved lige, læs vedlige.
— 225. 21. - identisk, læs , identisk.
— 246. 7. - sine Skabeevner, læs sin Skabeevne.

LIVETS BOG

„Livets Bog", hvoraf nærværende Bog udgør første Bind, er et litterært Værk, der absolut upartisk og uden at være Udtryk for nogen som helst Form for Sektdannelse er under Udarbejdelse til Belysning af den ny aandelige Impuls eller de store kosmiske Kræfter, der for Tiden gaar hen over Jorden og den af de samme Kræfter affødte begyndende ny Verdenskultur og Afsløring af den evige Sandhed eller det evige Verdensbillede.

Som Materiale for de kommende Bind kan nævnes følgende Emners Belysning: *„Det levende Væsen"*, *„Den evige Guddom"*, *„Den højeste Ild"*, *„Udødelighed"*, *„Reinkarnation"*, *„Skæbnedannelse"*, *„Aandelige Tilværelsesformer"*, *„Sanseevnens Analyse"*, *„Den store Fødsel"*, *„Menneskeriget"* o. s. v. med tilhørende farvetrykte Symboler eller Illustrationer.

Med Hensyn til Antallet af de nævnte Bind og Tidspunktet for deres Udgivelse forbeholder Forfatteren sig frit stillet, ligesom Køberen af første Bind naturligvis er ganske uden Købetvang eller Forbindende overfor disse.

Første Bind af „Livets Bog" koster uindbunden 9 Kr. 75 Øre, indbunden i Originalbindet (hvidt Lærredsbind med guldpræget Omslagstegning) 12 Kr. 50 Øre plus Porto.

Nævnte første Bind faas *kun ved skriftlig Henvendelse* til nedennævnte Adresse eller *pr. Telefonbestilling* Godthaab 9280 alle Hverdage fra Kl. 9 til 13 og sendes mod Efterkrav.

„LIVETS BOG"S BUREAU,
Joakim Larsensvej 31,
København F.

(NB. Ekstra Sæt Symboler til første Bind kan faas særskilt og koster 2 Kr. pr. Sæt).

Foto af de to allersidste sider i faksimileudgaven eller førsteudgaven af Livets Bog I, som hhv. viser en liste med ”RETTELSER OG TRYKFEJL” og dernæst en tekst med få oplysninger om Livets Bog. Det første afsnit i teksten lyder:

”Livets Bog”, hvoraf nærværende Bog udgør første Bind, er et litterært Værk, der absolut upartisk og uden at være Udtryk for nogen som helst Form for Sektdannelse er under Udarbejdelse til Belysning af den ny aandelige Impuls eller de store kosmiske Kræfter, der for Tiden gaar hen over Jorden og den af de samme Kræfter affødte begyndende ny Verdenskultur og Afsløring af den evige Sandhed eller det evige Verdensbillede.”

Fra ”dag ét” med udgivelsen af Livets Bog I gjorde Martinus det klart, at Livets Bog – som er et litterært værk eller arbejde: En ordlyd brugt langt senere i Gavebrev - er fuldstændig sammenføjet med

tilstedeværelsen af den ny verdensimpuls, dvs. at hovedværket Livets Bog og dermed det samlede værk Det Tredie Testamente SKAL SES i en sammenhæng med kosmiske verdensimpulser og ses som et standardværk eller standardværket for selv samme impuls, der vil i en forandringsproces omskabe jordmennesket til at indgå i en begyndende ny verdenskultur.
Dette er en del af den status, som dette litterære værk eller litterære arbejder besidder ifølge ophavsmanden, ud over også dette, at værket er den direkte videreførelse – ikke afløser – af den gamle verdensimpuls, hvor verdensgenløseren **Jesus Kristus** besidder en særstatus ifølge Martinus, ophavsmanden til **Det Tredie Testamente**. Dette må være ophavsmandens egenart eller egen forståelse af sine litterære arbejde til udgivelse.
Hovedværket Livets Bog i særdeleshed, og også resten af den færdige litteratur, der forlægger fra Martinus´ side, **SKAL** indehaveren af ophavsretten ligeledes på den måde forstå værket som anført oven for.

Kildemanuskript.

Umiddelbart er ordet ”kildemanuskript” ikke anvendt skriftligt af Martinus, men kun overleveret mundtligt hos personer, der samarbejdede tæt og i generationer af tid med ham, nemlig her Erik Gerner Larsson og Mogens Møller. Tidsrummet strækker sig i disse kilder over en del årtier, hvilket kunne betyde, at benævnelsen ”kildemanuskript” blev fortsat anvendt mundtligt af Martinus i et samvær, men altså nok ikke på skrift af Martinus. ”Kildemanuskript” skal IKKE forstås som et ufærdigt manuskript som ark i en skrivemaskine, men forstås præcist som det modsatte: For eftertiden eller fremtiden et færdigt litterært arbejde eller en allerede færdiggjort og afsluttet udgave og udgivet tilgængeligt for almenhedens kulturelle interesse med udgangspunkt i de kosmiske analyser på trods af sandsynligheden for ikke straks at blive hvermandseje eller ”bestseller.”

Det er for ham et **Kildemanuskript** for Aandsforskere.
Erik Gerner Larsson: Næste Etape!, Kosmos 1947 nr. 8

Martinus har ikke selv lagt skjul på, at han betragter sit hovedværk som et **kildemanuskript**, som aldrig, eller i hvert fald ikke i en meget lang tid, vil blive hvermandseje.
Erik Gerner Larsson: Hvor langt er vi nået -?, Kosmos 1948 nr. 10

”Livets Bog” som **kildemanuskript**
Mogens Møller: En svensk kunstner og Martinus verdensbillede, Kosmos 1969 nr. 11
Martinus har selv kaldt sit hovedværk ”Livets Bog” et ”**kildemanuskript**”, og han har givet udtryk for, at i fremtiden vil specialister inden for forskellige videnskabelige, litterære og filosofiske områder skrive bøger og afhandlinger, hvis udgangspunkter vil blive hans kosmiske analyser.
Mogens Møller: En svensk kunstner og Martinus verdensbillede, Kosmos 1969 nr. 11

Betydning af kildemanuskript findes ikke umiddelbart i nogen ordbog, men ordet ”kildemanuskript” bliver brugt i forskellige forbindelser i forskellige tekster, hvilket antyder ordets betydning som den ægte, autentiske og dermed følgelig **oprindelige tekst**:

- Den katolske bibel er oversat fra andre **kildemanuskripter** end den protestantiske bibel.

https://leksikografer.dk/ledanyt/50-59/LEDA-Nyt57_samlet.pdf

- Hvert eksempel er ledsaget af en signatur der entydigt angiver **kildemanuskriptet**, selv i tilfælde hvor flere manuskripter anvendes i den samme kritiske udgave.

- Beovulfkvadet

(…) Som de fleste angelsaksiske digte mangler kvadet titel i det oprindelige **kildemanuskript** (på det Kgl. Britiske Bibliotek, Cotton Vitellius A.xv, (som er en kopi fra ca. år 1000)), men alle er enige i at navngive kvadet efter dets helt. (Robinson)

”Kildemanuskript” hænger tæt sammen med termen ”oprindelig tekst.”

Oprindelig tekst

En ”oprindelig tekst” anvendt i to sætninger ifølge Rådets advokat er førsteudgaverne:

10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Betragtningen er, at sagsøger har undertrykt muligheden for at tilgå den oprindelige tekst fra førsteudgaverne og derved forhindret de sagsøgtes (og andres) frie religionsudøvelse. Som dokumenteret har sagsøger ikke lagt sådanne hindringer i vejen for at tilgå den oprindelige tekst, der i øvrigt af Martinus selv ikke ansås for at være hellig.

Denne bestemmelse af Rådets advokat af førsteudgaverne som den oprindelige tekst er ganske interessant, da det viser, at advokaten fejlagtigt ikke tillægger ”den oprindelige tekst” nogen autoritativ betydning i forhold til andre senere tekster, men beviseligt indrømmer, at førsteudgaven er den oprindelige tekst.

I hvilken anden sammenhæng optræder ordet ”oprindelig tekst” med andre ord i lignende betydninger som f.eks. ordet ”originaltekst”?

Tekstkritik.

Tekstkritik (eller grundlæggende kritik) er en gren af filologien som beskæftiger sig med at fastlægge en **pålidelig version af en tekst**, blandt andet ved identificering og fjernelse af transskriptionsfejl i håndskrifter. Ældre skrifter indeholder ofte fejltagelser eller forandringer som er opstået ved kopiering af det foreliggende manuskript.

Tekstkritikerne forsøger ud fra en eller flere bevarede kopier, men **uden originaldokumentet** (**arketypen eller autografen**), at genskabe **originalteksten** så præcist som muligt. (…)

Tekstkritikerens mål er at skabe en såkaldt ”kritisk udgave”, hvilket er en tekst, der ligger så nær på originalen som muligt. (…)

Den udvidede kritik beskæftiger sig med at fastslå forfatterskab, dato og sted for nedskrivningen af originalteksten. Den kan antage mere spekulative former, i og med at den stræber efter at rekonstruere en **oprindelig tekst** eller til og med en mundtlig tradition, eller forskellige lag i en given tekst, uden støtte i et manuskript, som bevidner, at den slags tidligere versioner har eksisteret.

Ordsammensætningen ”oprindelig tekst” bliver brugt i denne definition af disciplinen tekstkritik som et produkt mere ud fra spekulationer end ud fra fakta i et motiv til at nå frem til originalteksten. ”Oprindelig” og ”tekst” i artiklen om tekstkritik, bliver brugt i forbindelse med ”oprindelige kilder” og ”oprindeligt manuskript” som et udtryk for en original tekst. Derfor kan det godt forsvares at hævde, ordsammensætningen ”oprindelig tekst” i andre sammenhænge end artiklens, netop kan beskrives som lig med originaltekstens ægthed eller autenticitet, altså ”oprindelig tekst” synonymt med ”original tekst”.

”Den oprindelige tekst fra første udgaverne” (Rådets advokat) må så siges at kunne bestemmes som originaludgaven:

Ifølge disciplinen: Tekstkritik (…)

Tekstkritikkerne forsøger ud fra en eller flere bevarede kopier, men uden originaldokumentet (…), at genskabe originalteksten så præcist som muligt.

(…) Tekstkritikkernes mål er at skabe en såkaldt ”kritisk udgave”, hvilket er en tekst, der ligger så nær på originalen som muligt.

Hvis man har det oprindelige og ægte originaldokument, dvs. det autentiske, uredigerede værk, - har man automatisk også den originale tekst.

Originaldokumentets ægthed bevises af forskere både ud fra tekstform og ordlyd OG i hvilken FORM denne tekst oprindeligt har optrådt i / blevet manifesteret i.

Originaldokumentets FORM afgøres både ud fra teksten som tekstform / skrivning og ordlyd SAMT dokumentets fysiske manifestation ifølge tekstkritikken.

Det er denne autentiske fysiske manifestation af værket, som Rådet og MI er sat til at vogte over og dermed har fået overdraget ophavsretten til, for i fremtiden at udgive dette færdige litterære arbejde.

Hvorfor dette ønske for tekstkritikkerne? - ”Tekstkritikerens mål er at skabe en såkaldt ”kritisk udgave”, hvilket er en tekst, der ligger så nær på originalen som muligt”.

Fordi originalen eller den oprindelige tekst fra førsteudgaven med garanti er den ægte vare. …

Derfor betegnelsen ”kritisk udgave”, da alle andre former, ændringer og slør kritisk er skrællet væk. …

Hvilket er lig med garanti **førsteudgaven**: Et **kildemanuskript** OG med en status som et **standardværk** - et helligt skrift - bevaret til udgivelse og kun i dénne form, som førsteudgaven med garanti har.

1) *”Tyrkfejl” og tekniske fejl, manglende ord, kan rettes i værket.*

2*) Meningsforstyrrende fejl skal rettes i en tilhørende ordbog.*

Rådsreferat. D 5. februar 1974

Ib: Men det var også kedeligt, hvis vi begyndte at rette på bøgerne.

Martinus: Nej, det synes jeg heller ikke. Nej, det er ikke så godt. Jeg vil helst selv rette. *1) og 2)*

Ib: 1) Visse steder f.eks. er der faldet et "ikke" ud.

Martinus: Nå ja. Sådan noget er jo tosset. Så er det jo det modsatte. Ja. Det er rigtig nok. Jeg tror ikke, der er så mange meningsforstyrrende fejl. ***2)*** Men der kan godt mangle et ord og sådan noget. ***1)***

Aage: **2)** Der står adskillige steder, hvad overbevidstheden er lig med. Du kan godt skrive et sted, at overbevidstheden er lig med X 1, og så kan du skrive et andet sted, at overbevidstheden er X 1 + X 2.

Martinus: Ja, det kunne man godt lave, jo. ***2)*** Det er det, jeg mener, der skulle laves sådan en ekstra ordbog, hvor det forklares … (…)

Ib: Men det er et spørgsmål, som vi vil komme tilbage til.

Martinus: Men det vil naturligvis være godt, hvis sådan noget bliver rettet. (…) *1) og 2)*

Denne ovenfor udtalte sætning af Martinus er ikke et spørgsmål om pragmatik i forhold til formen. Denne udtalelse er IKKE EN CARTE BLANCHE TIL AT RETTE OG REDIGERE I FORMEN = Det færdige litterære arbejde. Men ifølge Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut findes der en ”EN YDRE FORM” f.eks. som layout og TEKST. Nej. Rettelser i teksten skal ske ved at:

1) ”Tyrkfejl”: trykfejl og stavefejl eller et manglende ord kan EVT. rettes inde i selve værket, for: Martinus: ”- men der kan godt mangle et ord eller sådan noget.”

2) Meningsforstyrrende fejl i værket: Rettes som forslag i en tilhørende ordbog = At lave en ordbog = Kun disse slags arbejder er et eksempel på at ”færdiggøre uafsluttede arbejder”. Se Gavebrev.

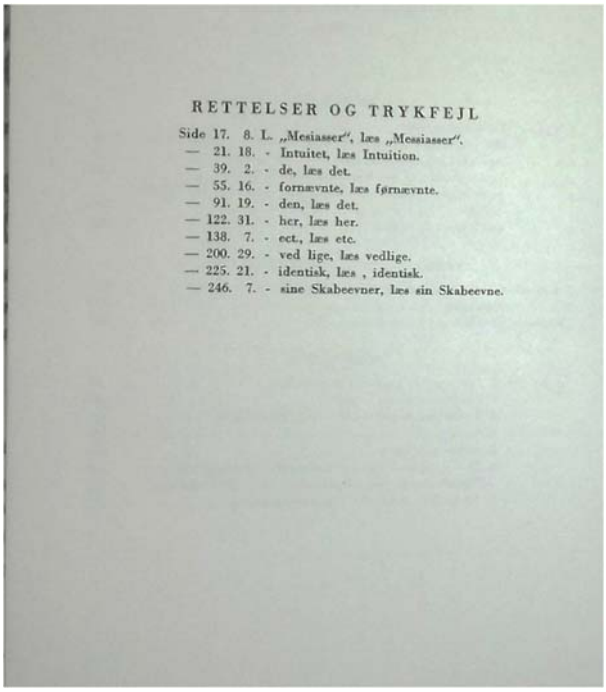

RETTELSER OG TRYKFEJL

Side 17. 8. L. „Mesiasser", læs „Messiasser".
— 21. 18. - Intuitet, læs Intuition.
— 39. 2. - de, læs det.
— 55. 16. - fornævnte, læs førnævnte.
— 91. 19. - den, læs det.
— 122. 31. - her, læs her.
— 138. 7. - ect., læs etc.
— 200. 29. - ved lige, læs vedlige.
— 225. 21. - identisk, læs , identisk.
— 246. 7. - sine Skabeevner, læs sin Skabeevne.

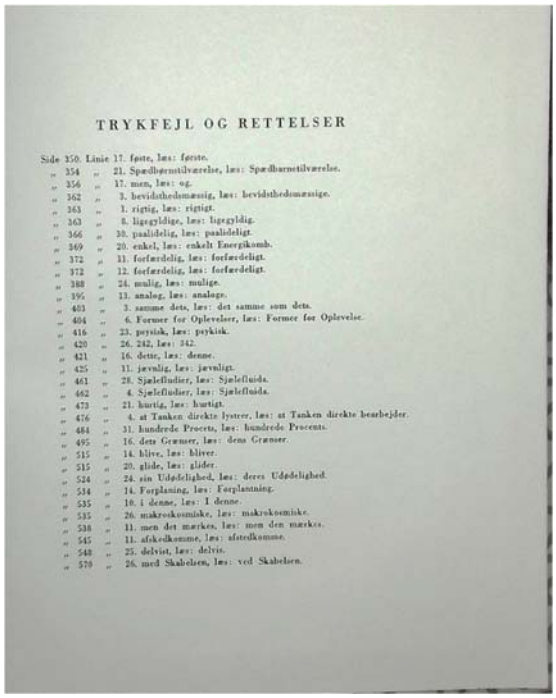

TRYKFEJL OG RETTELSER

Side 350. Linie 17. første, læs: første.
„ 354 „ 21. Spædbørnstilværelse, læs: Spædbarnstilværelse.
„ 356 „ 17. men, læs: og.
„ 362 „ 3. bevidsthedsmæssig, læs: bevidsthedsmæssige.
„ 363 „ 1. rigtig, læs: rigtigt.
„ 363 „ 8. ligegyldige, læs: ligegyldig.
„ 366 „ 30. paalideig, læs: paalideligt.
„ 369 „ 20. enkel, læs: enkelt Energikomb.
„ 372 „ 11. forfærdelig, læs: forfærdeligt.
„ 372 „ 12. forfærdelig, læs: forfærdeligt.
„ 388 „ 24. mulig, læs: mulige.
„ 395 „ 13. analog, læs: analoge.
„ 403 „ 3. samme dets, læs: det samme som dets.
„ 404 „ 6. Former for Oplevelser, læs: Former for Oplevelse.
„ 416 „ 23. psysisk, læs: psykisk.
„ 420 „ 26. 242, læs: 342.
„ 421 „ 16. dette, læs: denne.
„ 425 „ 11. jævnlig, læs: jævnligt.
„ 461 „ 28. Sjælefludier, læs: Sjælefluids.
„ 462 „ 4. Sjælefludier, læs: Sjælefluids.
„ 472 „ 21. hartig, læs: hartigt.
„ 476 „ 4. at Tanken direkte lystrer, læs: at Tanken direkte bearbejder.
„ 484 „ 31. hundrede Procets, læs: hundrede Procents.
„ 495 „ 16. dets Grænser, læs: dens Grænser.
„ 515 „ 14. blive, læs: bliver.
„ 515 „ 20. glide, læs: glider.
„ 524 „ 24. sin Udødelighed, læs: deres Udødelighed.
„ 534 „ 14. Forplåning, læs: Forplantning.
„ 535 „ 10. i denne, læs: I denne.
„ 535 „ 26. makroskosmiske, læs: makrokosmiske.
„ 538 „ 11. men det mærkes, læs: men den mærkes.
„ 545 „ 11. afskedkomme, læs: afstedkomme.
„ 548 „ 25. delvist, læs: delvis.
„ 579 „ 26. med Skabelsen, læs: ved Skabelsen.

Fotos af førsteudgaven af hhv. LB I og II sidste sider, hvor en liste med titlen ”RETTELSER OG TRYKFEJL” (LB I) samt ”TRYKFEJL OG RETTELSER” (LB II) indgår. Efter Martinus’ fysiske bortgang, er det udelukkende og kun RETTELSER som et manglende ord, grove stavefejl samt trykfejl indehaverne af den overdragede ophavsret evt. kan ændre i de færdige litterære arbejder, som forlægger fra Martinus´ side.

En begrundelse i Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint for at ændre formen på hovedtitlen til det samlede værk ”Det Tredie Testamente” fra Tredie med i til Tredje med j er, at ”det er en irriterende stavefejl.” Hviler denne begrundelse i den lavpsykisk kultur omkring værket, der har fået overdraget ophavsretten, eller hviler denne begrundelse i en sans for og respekt til værket som en højpsykisk manifestation?

Er en stavefejl en villet beslutning eller ej? Hvis **formen** er en villet beslutning af ophavsmanden, - hvad den er- ændrer man ophavsmandens egenart eller mening med sit værk ved at ændre på formen.

Rådsreferat. D. 7. september 1976

Martinus. Ja, og tingene er kommet intuitivt. De er ikke fra denne verden. De er absolut oplevet i tidligere tilværelser, hvor jeg har studeret tingene, og derfor er det færdigt, når det kommer intuitivt, meget af det. Og meget må jeg lave om til en bedre forståelse. Men naturligvis, når det er **grove stavefejl.** Det er sket, når jeg har skrevet rent.

Grethe: Saxe har ringet og foreslået, at der var noget, der skulle rettes i 4. kapitel i Livets Bog I. Priserne, der var nævnt, svarede slet ikke til det, der er gældende. Men Else sagde, at det ikke måtte rettes. Det er vedtaget, at der må intet rettes i bøgerne. Så skulle man blive ved med at rette det, når priserne ændres.

Martinus: **Nej, det skal vi ikke rette. Dengang man indførte det med små bogstaver, da var jeg midt i skrivningen af Livets Bog, og så kunne jeg ikke begynde at skrive med småt.**

Den første Mose Bog.

1. Capitel.

11. Og Gud sagde: Jorden lade frembringe Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som bære Frugt efter sit Slags og have sin Sæd i sig paa Jorden; og det skete saa.

12. Og Jorden frembragte Græs, Urter, som gave Sæd efter sit Slags, og Træer, som bare Frugt og havde sin Sæd i sig efter sit Slags; og Gud saae, at det var godt.

13. Og der blev Aften, og der blev Morgen, tredie Dag.

14. Og Gud sagde: der vorde *Lys paa Himmelens ubistrakte Befæstning, at gjøre Skillemisje imellem Dagen og imellem Natten; og de skulde vaere til Tegn og til bestemte Tider og til Dage og Aar.

15. Og de skulle vaere til Lys paa Himmelens ubistrakte Befæstning, til at lyse over Jorden; og det skete saa.

16. Og Gud gjorde de to store Lys, det store Lys at regjere *Dagen, og det lille Lys at regjere Natten, og Stjernerne.

17. Og Gud satte dem paa Himmelens ubistrakte Befæstning, til at lyse over Jorden.

18. og til at regjere om Dagen og om Natten, og *til at skille imellem Lyset og imellem Mørket; og Gud saae, at det var godt.

19. Og der blev Aften, og der blev Morgen, fjerde Dag.

20. Og Gud sagde: Vandet vrimle med en Vrimmel af levende Væsener, og Fugle skulle flyve over Jorden imod Himmelens ubistrakte Befæstning.

21. Og Gud skabte de store *Vandyr og allehaande levende Væsener, som krybe, hvilke vrimle i Havet, efter sit Slags, og allehaande Fugle med Vin-

Første Testamente

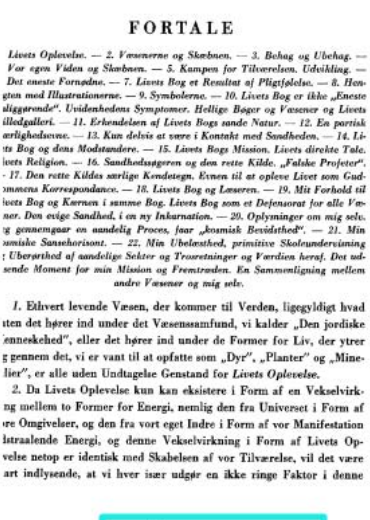

FORTALE

Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — Det eneste Fornødne. — 7. Livets Bog er Resultat af Pligtfølelse. — 8. Hensigten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste tilgjængelige". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets illedgallerier. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk ærlighedsevne. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandheden. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. Livets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". — 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at opleve Livet som Gudommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til Livets Bog og Kærnen i samme Bog. Livets Bog som et Defensorat for alle Væsener. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. Min gennemgaaet en aandelig Proces, faar „kosmisk Bevidsthed". — 21. Min kosmiske Sansehorisont. — 22. Min Ubelæsthed, primitive Skoleunderviisning og Uberørthed af aandelige Sekter og Troretninger og Værdien heraf. Det udslagsgivende Moment for min Mission og Fremtraeden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad Verden det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder „Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der styres og gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af Vore Omgiveleser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation af udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Opvelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være det Art indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne

Tredie Testamente

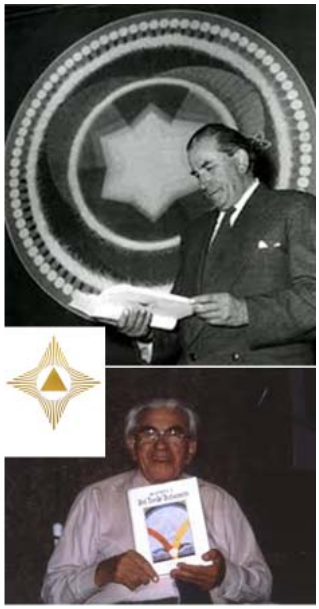

Martinus´ egne retningslinjer for værkets udgivelse?

Rådsreferat. 25. november 1980

<u>Martinus:</u> Jeg kan ikke huske, at jeg har levet uden at have med Kristus at gøre. Lige fra jeg var lille bitte har jeg bedt til Gud, og jeg beder mange gange til Gud. Også når vi sidder her. Det at bede til Gud, det er jo ikke at skulle ligge på knæ. Det er bare at sende tanken op. Hver gang jeg mærker noget ubehag, så tænker jeg på Gud. Og det sker jo tit, at man tænker ubehageligt, - der går strømninger igennem én. Hver gang jeg skal tage en beslutning, der virkelig gælder, så retter jeg også tanken til Gud.
Jeg gør aldrig noget af mig selv alene. Men jeg har en kolossal evne til at føle den guddommelige medvind. Jeg føler en vældig medvind, når der er noget, jeg skal. Er der noget, jeg ikke skal, så føler jeg modvind. Så kan jeg mærke, det rykker i mig. Nej, jeg er også under den højeste kontrol, selvom jeg måske ikke behøver at være det.

Rådsreferat. D.24. februar 1981.

Martinus: (…)
Gerner Larsson var jo inde på det samme. Da jeg holdt mine store foredrag med den største tilslutning,
<u>begynder han at rakke mig til -- at de ikke kan stole på mig, og at jeg er sådan og sådan.</u>

Det var da også sindssygt. Det hjalp jo heller ikke. Han blev selv syg.

Der er jo det - synden mod den Helligånd. Den kan ikke tilgives.

FORTALE

1. Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — 4. Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — 6. Det evæste Fornødne. — 7. Livets Bog et Resultat af Pligtfølelse. — 8. Hensigten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste Saliggørende". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets Billedgalleri. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk Kærlighedsvæne. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandhedens. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. Livets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". — 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at oplevse Livet som Guddommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til Livets Bog og Kærnen i samme Bog. Livets Bog som et Defensorat for alle Væsener. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. Jeg gennemgaar en aandelig Proces, faar „kosmisk Bevidsthed". — 21. Min kosmiske Sansehorisont. — 22. Min Ubelæsthed, primitive Skolerundervisning og Uberørthed af aandelige Sekter og Troretninger og Værdien heraf. Det udløsende Moment for min Mission og Fremtraden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder „Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der yrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af vore Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Oplevelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne

Alt med store typer er citater af Martinus uden pause imellem citaterne med mindre det fremgår med tegnet (…), men afbrudt med kommentering i kursiv til hvert citat.

<u>Rådsreferat. D. 5. februar 1974</u>

Martinus: (…) Nåh. Ja, ja. Jeg mener, Livets Bog skal have sit format.

*Martinus må her bruge ordet "format" som i "form", da Livets Bogs udseende ikke kun er et spørgsmål om fysiske materialers højde og bredde, da **LB** skal have **sin** bestemte og definerede fysiske manifestation eller fremtoning: **form efter Martinus´ mening.***

*Et format er en håndgribelig definition af det materielle. Et format er midlet eller materialet til at tilvejebringe formen på værket eller bogudgaven, som maling og et lærred er for værket eller maleriet, der for begge værkers vedkommende har en abstrakt immateriel værdi eller rettighed. Forskellen på de to værker, et litterært værk i en bogudgave og et kunstmaleri, er, at fortolkningen af værket kan blive aflæst i sætninger (indhold) mht. en bogudgave af fortolkeren uagtet ophavsmandens egenart eller mening med sit værks udgave eller form. Dette er en faldgrube for indehaverne af den overdragede ophavsret, der samtidigt har og har haft andre intentioner end ophavsmanden Martinus med udgivelsens form på Livets Bog, - der skal have **sin** form / "**sit** format".*

Hvilke andre intentioner har ligget bag udgaver i paperback (november 1981) og i direkte linje hermed at stave Tredie med j i hovedtitlen som "Tredje"?

... engang var det jo ... slog de jo kors, når de så Livets Bog.

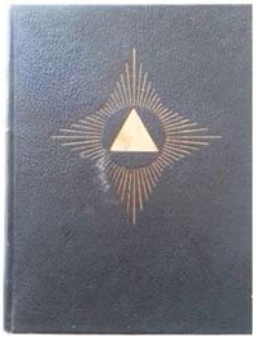

… det var jo tegn på naivitet og dumhed. Men nu begynder folk jo at tro, at der er højere magter til.

Referencen er til Stjernesymbolet som forsidesymbol på forsiden af Livets Bog, der for mange "i" og "uden for" Sagen i mange årtier virkede "religiøst" og "gammeldags."

Intentionen med udgaven i november 1981 i paperback med symbol nr. 23 på forsiden og nr. 19 på bagsiden var at udslette Stjernesymbolet på forsiden i guld, da det netop virkede "religiøst" og "gammeldags" og, ja, ikke lever op til nutidens krav. Stjernesymbolet i Sagen (ikke hos Martinus) havde i en generation eller længere været udslettet som et hovedsymbol, ja, faktisk hovedsymbolet i ental:

Stjernesymbolet er hovedsymbolet på Livets Bog og på Sagen, citater af Martinus.

Ib: Men vi kunne jo godt sådan set sige, at der skal stå noget om formater og udseende. Så kunne der for den sags skyld godt stå, at det måtte forlaget selv bestemme.

Martinus: Ja., men ... jeg synes ikke, at Livets Bog skal være i alle mulige slags udgaver. Det må være det samme navn over hele verden. Det har jeg intuitivt. Det kan alle mennesker lære at sige. *Standardværk for menneskeheden for de næste par tusinde år.*

Formen på titlen til Livets Bog ligger fast og skal ikke ændres i oversættelser. Logisk nok ville det at ændre titlen "Livets Bog" i oversættelser svare til at ændre formen på titlen Tredie med i til Tredje med j - ovenikøbet på dansk i originaludgaven. Tredie med i er villet i en bevidst beslutning af Martinus 33 år efter retskrivningsreformen (1981 – 1948 = 33) bevaret i sin form til udgivelse for fremtiden eller til eftertiden.

Aage: (…) Hvis man nu køber det nye testamente hos en boghandler, så kan man selv bestemme, hvor tykke de skal være, hvor høje de skal være, om de skal være blå eller hvide eller grønne, og hvor meget de skal koste. Der er alverdens priser, og der er masser af udgaver at vælge imellem.

Martinus: Men det er vel nok noget, der har udviklet sig efterhånden. Og sådan vil det vel også udvikle sig efterhånden her. Jeg mener ikke, vi lige med det samme kan lave alle mulige slags. **Vi skal bare sørge for at få de originale ting ud**. Så senere kan det jo altid diskuteres, hvordan vi kan lave om på det. *Kildemanuskript.*

Denne diskussion SKAL inddrage Martinus selv. "Vi" er ikke Rådet efter Martinus' bortgang, Martinus er et center i sig selv, og Rådet er KUN indsat til at vogte og bevare værket OG UDGIVE dette i den form, der er efter ophavsmandens mening eller vilje på det tidspunkt ophavsmanden var fysisk tilstede eller fysisk nærværende. Rådet "efterfølger" IKKE på lige fod Martinus og kan gøre deres vilje til Martinus´ vilje. Dette er hovmod og manglende ydmyghed over for Martinus og værket Det Tredie Testamente.

Ib: Men det er også det, jeg mener. Vi skal have dine synspunkter på det der.

M: Men jeg mener, det skal helst være på **hvidt bind og guld**. Men det hvide bind skal være noget, der ikke let bliver ... noget, der kan gøres rent.

"Hvidt bind og guld" = Stjernesymbolet i guld på forsiden i stift bind. "Men det hvide bind skal være noget, der ikke let bliver" … - beskidt, snavset, smudset – "noget, der kan gøres rent". Derfor et smudsbind i papir løst om hovedsymbolet Stjernesymbolet på forsiden af et stift bind.

En form på en førsteudgave havde på et tidligt tidspunkt hovedsymbolet på Livets Bog på forsiden i blødt bind eller paperback, men denne form blev hurtigt smudset og opgivet af Martinus.

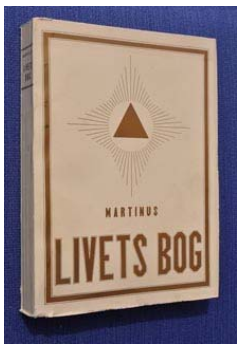

Livets Bog uændret i oversættelser ud fra den originale form.

Martinus. **Vi skal bare sørge for at få de originale ting ud**. (…) *Kildemanuskript*

Martinus: Men jeg mener, det skal helst være på **hvidt bind og guld**. Men det hvide bind skal være noget, der ikke let bliver ... noget, der kan gøres rent.

Aage: Hvorfor gælder det kun Livets Bog. Hvad med symbolbøgerne og alle de små bøger?

Martinus: Jo. Det må godt gælde dem også.

Ingen kommentarer. Jeg har ikke mere at sige.

(…) Martinus. *(om hovedsymbolet Stjernesymbolet)* … det var jo tegn på naivitet og dumhed. Men nu begynder folk jo at tro, at der er højere magter til.

I november 1981, 8 måneder efter Martinus bortgang, udkommer Livets Bog I i paperback uden Stjernesymbolet, fordi den lavpsykiske holdning gælder, at værket "skal leve op til nutidens krav."

Begynder kulturen omkring værket, der har fået overdraget ophavsretten at tro, at der er højere magter til? Eller er det lig med "tros-religiøsitet"? Har kulturen omkring værket, der har fået overdraget ophavsretten, nogen sinde troet på følgende udsagn om værket?

Rådsreferat. D. 5. august 1975

Martinus. (…) Der er ikke magen til værk. Det er det eneste værk, der eksisterer, - og bliver også foreløbig … Det er Biblen, der er færdiggjort. Den Hellige ånd, som Kristus har bebudet. *Standardværk.*

Rådsreferat. D. 6. marts 1979

Martinus. (…) Nej, det, der kommer, det er den helligånd. Faderen skal sende den helligånd. Hvad er så den helligånd for noget? - Han er ikke en mand. Men jeg kan godt sige her mellem os, at det er Livets Bog, - og Det Tredie Testamente, og der kommer ikke andet, - og der er ikke magen til på hele jorden. Det tør jeg også nok sige. Og det er det, verden venter. Og det er det, der kommer til at gøre sig gældende nu. Og derfor får vi noget at lave. *Standardværk for menneskeheden for de næste par tusinde år.*

Førsteudgavens originale form følger denne overbevisning af Martinus og denne overbevisning findes i denne originale form.

Al undervisning af værket (indhold) skal dreje sig ud fra denne ovennævnte forståelse på Martinus åndsvidenskabelige Institut og på Klint. Ellers bliver det labskovs og formålsparagraffen bliver ikke overholdt, hvor ordlyden "i betryggende form" KUN går på undervisning, - IKKE på den fysiske udgave, da dette er et spørgsmål om enten eller: Enten er formen bevaret på udgaven som den forelægger i sin udgave (form) uændret originalt villet af Martinus, eller også er den ikke. I formålsparagraffen er sætningen bygget grammatisk op således, at "i betryggende form" kun kan gælde for undervisning og ikke formen på udgaven af værket. Undervisning på Martinus åndsvidenskabelige Institut og på Klint skal ikke dreje sig om naturvidenskab ej heller ud fra naturvidenskabens verificering og en naturvidenskabelig forståelse af åndsvidenskaben. Dette er labskovs og ikke undervisning i betryggende form, da naturvidenskaben ingen sandhedsværdi eller en løsning har om virkeligheden, som er evigheden, det absolutte (X1, X2) over for det relative (X3):

Martinus (…) De skal lære af den fysiske verden - det har videnskaben allerede dokumenteret, - at alting er bevægelse. Vibrationer og bevægelse. Jamen, de kan ikke opleve noget. En bevægelse kan da ikke opleve en anden bevægelse. Men det viser sig, at de bevægelser, der danner det fysiske plan, de viser sig, at de danner sig i skikkelser og logiske ting, kroppe o.l. (…)

Men det, videnskaben har kendskab til, det er virkningerne. De kender virkningen af intelligens, af hørelse, af syn og følelse. Men de kender kun virkningerne. Og derfor kan de heller ikke forklare andet end virkninger. Men, - de har allesammen en talentkerne, som består af noget, om hvilket man kun kan sige, at det. Man kan ikke tage det væk. Man kan se, at løsningen ikke på det fysiske plan. Den er på et andet plan, hvor evigheden eksisterer. *Den lavpsykiske verdenssituation.*

Det er den lavpsykiske kultur omkring værket, bl.a. med fokus på naturvidenskaben og "nutidens krav" kaldet for "Martinus kosmologi", der, uden sans eller respekt for det højpsykiske værk "Det Tredie Testamente", Tredie med i, har fået overdraget ophavsretten til værket. Denne kultur med den overdragede ophavsret, Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut og undervisningen på Klint, har siden hen anlagt eller fuldstændig godkendt en retssag mod originaludgaven, som endnu ikke er udgivet i sin form villet af ophavsmanden Martinus.

At ville skille og også underkende "De højere magter" fra de kosmiske analyser og et kosmisk verdensbillede i ens fortolkning af værket (Indhold, undervisning) og i ens praksis eller håndtering af ophavsretten (form) må være og blive af Forsynet fuldstændig uholdbart og utilgiveligt på **den lange bane** set i forhold til værkets betydning for de næste 3000 år. Dette er skæbnen for værket Det Tredie Testamente.

Værkets form skal ikke først om 3000 år blive udgivet efter ophavsmandens mening, men formen vil gælde for de næste 3000 år. Dette er tidshorisonten for værket Det Tredie Testamente indtil jordmenneskeheden på det tidspunkt er overgået til kosmiske bevidste væsener på tilværelsesplanet Det rigtige Menneskerige.

Ifølge Martinus er dansk et af de sprog eller det eneste sprog, som vil blive bevaret for fremtiden eller for eftertiden. Hvorfor mon?!

At ville omfatte i teori og praksis de højere magter med de kosmiske analyser må meget gerne ske fra 2021. Først da, ved at omfatte Guddommen, Kristi genkomst og Helligånden som værket og i ens egen fortolkning af værket, får kulturen omkring værket Det Tredie Testamente "meget at lave". At ville skille og også underkende "De højere magter" fra de kosmiske analyser og et kosmisk verdensbillede i ens teori eller fortolkning af værket (Indhold, undervisning) og i ens praksis eller håndtering af ophavsretten (form) vil nok blive tilgivet på den korte bane, altså ikke blive utilgiveligt på den korte bane, da Det Tredie Testamente blev nedsat i en verdenssituation af intolerance, af ufærdigheder og af fejltagelser.

"At synde mod Helligånden kan ikke tilgives", det vil sige, at det har konsekvenser, når jordmennesket begår fejl på grund af sin ufærdighed som er uvidenhed. Man er altid sin egen årsag til at skulle modtage de fejltagelser, man tidligere har begået. Dette er virkningen, som viser sig som i en udløsning af skæbnebue (karma). Når man ikke kan begå den samme fejltagelse i det lokale område, hvor fejltagelsen bliver udløst eller modtaget, finder tilgivelsen sted.

Uvidenhed er blevet til viden, og man ændrer sin fejl ved at modtage sin skæbne af fejltagelser ved ikke at efterligne eller gøre den samme fejltagelse. Man er ikke længere modtagelig for den af ens egen tidligere udløste skæbne. I dette benævnte tilfælde er man fri til at blive modtagelig for værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, og er ikke længere bundet af ens skæbnebue.

Dette er den korte bane. En tidshorisont på et eller få lokale liv, hvor man er bundet af sin egen skæbne, hvor modtagelsen af ens skæbne eller fejltagelse finder sted, før en modtagelse af Det Tredie Testamente igen kan ske ved en viden om værket skal være "Tredie med i" og udgaven som førsteudgaven, og kun villigt af læseren udelukkende bliver læst i dén form. Tidshorisonten for ens skæbnebue kan dog også blive hurtigt udløst:

Ved, at ens fejltagelse, som bliver erfaret som langt mere end irriterende, bliver rettet i det samme liv.

På den korte bane:

Rådsreferat. D.24. februar 1981.

Martinus: (...)
Gerner Larsson var jo inde på det samme.
Da jeg holdt mine store foredrag med den
største tilslutning,
begynder han at rakke mig til -- at de ikke kan stole på mig, og at jeg er sådan og sådan.

Det var da også sindssygt. Det hjalp jo heller ikke. Han blev selv syg.

Der er jo det - synden mod den Helligånd. Den kan ikke tilgives.

FORTALE

1. Livets Oplevelse. — 2. Væsenerne og Skæbnen. — 3. Behag og Ubehag. — 4. Vor egen Viden og Skæbnen. — 5. Kampen for Tilværelsen. Udvikling. — 6. Det oneste Fornødne. — 7. Livets Bog et Resultat af Pligtfølelse. — 8. Henvisten med Illustrationerne. — 9. Symbolerne. — 10. Livets Bog er ikke „Eneste Saliggørende". Uvidenhedens Symptomer. Hellige Bøger og Væsener og Livets Billedgalleri. — 11. Erkendelsen af Livets Bogs sande Natur. — 12. En partisk Kærlighedsverse. — 13. Kun delvis at være i Kontakt med Sandheden. — 14. Livets Bog og dens Modstandere. — 15. Livets Bogs Mission. Livets direkte Tale. Livets Religion. — 16. Sandhedssøgeren og den rette Kilde. „Falske Profeter". — 17. Den rette Kildes særlige Kendetegn. Evnen til at opleve Livet som Guddommens Korrespondance. — 18. Livets Bog og Læseren. — 19. Mit Forhold til Livets Bog og Kernen i samme Bog. Livets Bog som et Defensivvæt for alle Væsener. Den evige Sandhed, i en ny Inkarnation. — 20. Oplysninger om mig selv. Jeg gennemgaar en aandelig Proces, faar „kosmisk Bevidsthed". — 21. Min kosmiske Sanehorisont. — 22. Min Ubekendthed, primitive Skolerundervisning og Uberørthed af aandelige Sekter og Troesretninger og Værdien heraf. Det udløsende Moment for min Mission og Fremtræden. En Sammenligning mellem andre Væsener og mig selv.

1. Ethvert levende Væsen, der kommer til Verden, ligegyldigt hvad enten det hører ind under det Væsenssamfund, vi kalder „Den jordiske Menneskehed", eller det hører ind under de Former for Liv, der yrer sig gennem det, vi er vant til at opfatte som „Dyr", „Planter" og „Mineralier", er alle uden Undtagelse Genstand for *Livets Oplevelse.*

2. Da Livets Oplevelse kun kan eksistere i Form af en Vekselvirkning mellem to Former for Energi, nemlig den fra Universet i Form af vore Omgivelser, og den fra vort eget Indre i Form af vor Manifestation udstraalende Energi, og denne Vekselvirkning i Form af Livets Oplevelse netop er identisk med Skabelsen af vor Tilværelse, vil det være klart indlysende, at vi hver især udgør en ikke ringe Faktor i denne

På den lange bane:

Julestjernen. 1942
af Martinus

(...)Da julehøjtideligheden blev formet, blev dens
hovedsymbol en stjerne.

Denne stjerne udtrykker den inderste kerne i juleevangeliet.

(...)Henover verden går en lysimpuls større end nogen sinde før i jordens historie.
(...)

Denne energibølge fra mælkevejens centrum indebærer al den kraft, som fører menneskene frem til oplevelsen af det rigtige menneskerige.

Kapitel 5

Byrettens dom i 2014

Dette er et link til deldommen i Byretten i 2014:

https://www.martinus-webcenter.dk/retssag/files/2014-12-11-deldom.pdf

Byretsdommen er opmærksom på Gavebrevet, hvor ophavsretten bliver overdraget til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, men nævner ingen andre dokumenter vedrørende betingelser for brug af denne ophavsret, f.eks. Martinus åndsvidenskabelige Instituts formålsparagraf, som kun bliver fejlrefereret af Rådsmedlemmer. I dommen tages der ikke stilling til, hvilke arbejder der rent faktisk skal udgives ifølge Gavebrevet; nemlig litterære arbejder. Der tages heller ikke stilling til, hvilken sammenhæng Gavebrevet skal læses i; f.eks. ud fra formålsparagraffen samt loven for ophavsret, og dette, at Gavebrevet primært er en materialeliste over indboet, ikke en instruks om, at alle materialer fra dette bo skal eller kan udgives.

Loven for ophavsret bliver kun forstået i byrettens dom som en rettighed over værket af indehaverne af denne ophavsret, ikke som en beskyttelse af værkets immaterielle værdi eller rettighed. Derfor er loven for ophavsret i byrettens dom kun et medhold i indehaverne af ophavsrettens påstand om at være krænket, dommen er ikke et forsvar for værket, som indehaverne har rettighed over. Det antages i byretsdommen, at indehaverne udgiver værket på en ordentlig måde, hvilket er en fuldstændig forkert og en ubegrundet antagelse. Nogle af Rådets begrundelser skal vi senere se på, men byretsdommen har overfladisk godkendt disse begrundelser for udgaver på værkets udgivelse.

Derfor er udgangspunktet og slutresultatet også for dommens afgørelse udelukkende et medhold i, at Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er den krænkede part – ikke den krænkende –, de har netop anlagt sagen som sagsøger eller som forurettede part, uden at denne part eller Byretten forstår, at sagsøger NETOP er dem, der krænker værket! Byretten har givet Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut medhold i at være blevet krænket i deres rettighed over at være indehavere af ophavsretten ved at førsteudgaverne er blevet udgivet uden deres accept.

Den rigtige dom er præcist Rasmus modsat Byrettens dom. Det er Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, der er den aktive krænkende part. Det er dem, der gennemgribende og vedvarende har krænket værket fra november 1981 til d.d. præcist ved at får ophavsretten overdraget med rettighed over værket.

Rådet har anlagt sag som den forurettede part og har fået medhold i Byretten med deres påstand.

De sagsøgte, som står fast på de originale udgavers berettigelse, har udgivet førsteudgaver og dermed opfyldt formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Institut. Sagføreren for de sagsøgte, populært kaldtes for ”Firkløveret”, havde sammen med nævnte ”Firkløver” en absolut begrundet og sand påstand om, at værket er et helligt skrift, som derfor skal kunne læses i sin originale udgave.

Udgangspunktet er dog delvist mangelfuldt i en retssag om krænkelse af ophavsretten, da udgangspunktet burde være, at sagsøger (Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut) vitterlig er dem, der krænker værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, og har misligholdt deres rettigheder ved den overdragede ophavsret af Martinus. Overdragelsen af ophavsretten er formuleret i et Gavebrev, men ikke helt præcist betingelserne for ophavsretten, men hvor Giver og Gavemodtager er én og samme person, Martinus, ophavsmanden til værket. Betingelserne for ophavsretten skal forstås ud fra, hvad både Giver og Gavemodtager har formuleret i sin formålsparagraf §3, stk1.

Derfor er det ophavsmanden til værkets vilje i citater på skrift og i tale, - også ud fra yderst troværdige vidnesbyrd -, der skal være gældende, samt denne ophavsmandens udformning af formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Institut; Martinus, der også samtidig er Gavemodtageren i Gavebrevet.

Vidnesbyrd fra to yderst troværdige nulevende personer, hvor Martinus er blevet citeret for at have sagt:

1) ”Det er færdigt, som det er” – Mischa Lim og 2) ”Der må ikke flyttes et komma”- Rolf Elving.

Skærmfoto af Martinus´ skrivebord, som det stod d. 8. marts 1981 på Martinus åndsvidenskabelige Institut.

Mindestuerne monopoliseret, bevaret og vogtet over af selv samme institut, men hvad med værket Det Tredie Testamente, Tredie med i?

Derfor, når retssagen drejer sig om krænkelse af ophavsretten, skal udgangspunktet og slutresultatet dreje sig om værkets immaterielle rettighed, ikke om indehaverne af ophavsretten til værkets rettigheder og deres kommercielle interesser.

Indehaverne af ophavsrettigheder er Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut. Dette har aldrig været til diskussion eller et emne for udgivelsen af førsteudgaven af ”Firkløveret”, men da formålsparagraffen ikke er blevet opfyldt, har andre i Sagen taget og tager hånd om dette ansvar. At udgive værket Det Tredie Testamente, - Tredie med i: efter ophavsmandens vilje eller egenart med sit værk -, er en pligt og formålet for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, ikke en pligt for andre i Sagen, men det såkaldte ”Firkløver” eller sagsøgte i retssagen har alligevel påtaget sig dette ansvar under betydelige omkostninger på forskellig vis.

Udover det både juridiske, §3, stk.1, og moralske bindende i at efterfølge ophavsmandens, Martinus, vilje med værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, ifølge dennes forskellige udtalelser i dokumenter på skrift og i citater i referater samt fra vidner i tale, burde loven om ophavsret også komme i betragtning som et forsvar for et værks immaterielle værdi eller rettighed i en sag om krænkelse af ophavsretten i Østre Landsret i maj 2021.

Følgende er nogle citater fra byrettens deldom i 2014 med kommentarer i kursiv.

Rettens begrundelse og afgørelse (…)

Det lægges indledningsvis til grund, at Martinus ved gavebrev af 18. juni 1980 overdrog samtlige rettigheder over sine værker til Martinus Institut. Det er herefter Martinus Institut, der forvalter rettighederne til værkerne. (…)

JA TAK skal du have!

Udsnit af Gavebrev:

Overdragelsen omfatter alle fremtidige litterære arbejder, udkast til nye arbejder og arbejder under forberedelse, alle excerpter, henvisninger, notater, korrespondance, bilag, kort, tegninger og øvrigt materiale, samt retten til at færdiggøre ikke afsluttede arbejder.

Overdragelsen omfatter retten til at udnytte mine arbejder, således som ophavsretten normalt giver indehaveren rettigheder.

Loven om ophavsret skal overholdes af indehaverne af ophavsretten, som ophavsretten normalt giver indehaveren rettigheder på baggrund af ophavsretsloven f.eks. § 3, stk. 1-3.

Dette er en begrænsning, en afgrænsning af ophavsmandens rettighed "over" værket, som er beskyttet af ophavsretsloven. Værket er beskyttet, ikke ophavsmanden til værket. Kun, når der er sammenfald i interessen for værkets egenart mellem indehaveren af ophavsretten (oftest ophavsmanden selv) og værket, repræsenterer ophavsrettighedsindehaveren værket. Ellers ikke.

Samtidig ved overdragelsen af ophavsretten skal Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982, formålsparagraffen §3, stk. 1, også være opfyldt. – Ud over Martinus Testamente, som slet ikke bliver belyst her i dette skrift om retningslinjer for udgivelse. Disse dokumenter – ophavsretten, Love af 1982, Testamentet -, bestemmer og begrænser indehaverne af ophavsrettens rettigheder over værket.

Alle love for Martinus åndsvidenskabelige Institut efter love af 1982, der er ændret efter Martinus bortgang, f.eks. formålsparagraffen, bliver slet ikke belyst i dette skrift.

Rettighederne til værket er bestemt, betinget og begrænset af ovenstående dokumenter samt Gavebrevet, der IKKE giver frit lejde eller fri leg med rettigheder til forskellige fortolkninger (indhold) af udgaver (form) vedr. Det Tredie Testamente. Tredie med i.

*Alle udgaver fra november 1981 til d.d. er Rådets, Martinus åndsvidenskabelige Instituts samt undervisningen på Klints **fortolkning** – smagsdomme – over de originale, oprindelige udgaver, der vitterlig er redigeret og udgivet og godkendt af Martinus. Med garanti gælder dette for førsteudgaverne.*

*Gavebrevet er en opremsning af boet, herunder ophavsretten, som bliver overdraget fra Giver (Martinus) til Gavemodtager (Martinus og Rådet samt Martinus åndsvidenskabelige Institut). Det første led i sætningen i 2. afsnit har særstatus og bestemmer logisk kun, hvad der kan og skal udgives, nemlig: "*Overdragelsen omfatter alle fremtidige litterære arbejder". *Kun litterære arbejder er færdige og dermed kun disse udgaver, som de forelå af Martinus skal udgives ved at opfylde de ovennævnte dokumenter.* (…)

Det er ubestridt, at de sagsøgte ikke fik eller bad om Martinus Instituts tilladelse forud for udgivelse og tilgængeliggørelse af værket som beskrevet i påstandene.

Helt forkert. Tilladelsen fik de ikke, dette er korrekt, men udtalelsen tegner et helt forkert billede. Der var i flere år op gennem 0´erne før udgivelsen af førsteudgaverne et stort ønske om samarbejde om dette fra de sagsøgtes side, hvilket altid blankt blev afvist af sagsøgeren: Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut.

Dem, som har til opgave at bevare og vogter over været <u>til udgivelse</u> ifølge ophavsmanden, fandt det først nødvendigt at reagere på førsteudgaven, da den blev udgivet ved at anlægge en retssag. To år efter førsteudgavens udgivelse med måske nogle kommercielle tab til følge.

Læseren af dette skrift er meget velkommen til at undersøge og derved at underbygge eller afvise disse påstande eller betragtninger, - såvel som alle andre påstande og betragtninger i dette skrift -. At bringe sine betragtninger f.eks. udelukkende på internettet er mindre befordrende for en forløsning af konflikten i Sagen, end det er også at ville evne at mødes vedvarende fysisk i uenighed til seminarer, ugekursuser osv. Skriftet her er også ment som et udspil til interesserede i Sagen, der måtte ønske at mødes fysisk om konflikten i Sagen, meget gerne ved at være enige om at være uenige.

Hverken uenigheden i Sagen eller spørgsmålet om førsteudgavens status som et både ukrænkeligt (kildemanuskript) og helligt værk (standardværk) kan løses juridisk i en retssal uanset medhold om dette eller ej, da et juridisk svar ikke kan bestemme over Sagen eller definere værket på vegne af Sagen, det kan og skal kun Sagen selv. Den opgaveløsning skulle Sagen gerne kunne løfte selv, gerne inkluderende, men ikke nødvendigvis med tilladelse af Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint.

(…)

Retten finder endvidere ikke, at hensynet til de sagsøgtes ytringsfrihed under de foreliggende omstændigheder kan veje tungere end hensynet til Martinus Instituts ophavsret.

Byrettens dom i en nøddeskal. I Byretten havde de sagsøgte "firkløveret" fokus på værket som et helligt skrift og ikke fokus på, at værket var og er blevet krænket netop af selv samme sagsøgere (ophavsrettighedsindehaverne Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut) ved ikke at udgive førsteudgaven og samtidig kun at udgive ændrede udgaver af værket som de absolut primære, men ændrede former. Dette hensyn til Martinus Instituts ophavsret *udgivelsespraksis skulle ikke veje ret tungt. Overhovedet. Tværtimod.*

Førsteudgaven eller det oprindelige skrift er det ubetingede eneste kildemanuskript (loven for ophavsrets beskyttelsesområde) samt samtidigt også at være et standardværk (formålet for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut). Andre former for udgaver fra november 1981 til d.d. har ikke denne immaterielle værdi eller rettighed og er derfor hverken et kildemanuskript eller et standardværk.

(…)

Retten har herved lagt vægt på, *1)* at de sagsøgte selv frit kan studere og leve efter Martinus' værk, herunder i de af dem ønskede udgaver, *2)* og at ophavsretten ikke indebærer nogen begrænsning i de sagsøgtes mulighed for ved egne foredrag, bøger eller lignende at udbrede kendskabet til Martinus' tanker til andre.

Sætningen må lige blive brækket op i to dele for at få det hele med:

1) at de sagsøgte selv frit kan studere og leve efter Martinus' værk, herunder i de af dem ønskede udgaver, *De sagsøgte og andre i Sagen kan kun frit studere førsteudgaven pga. de sagsøgtes udgivelse. Årtierne før 2010 - 2013 var førsteudgaven IKKE tilgængelig for almenheden. Derom senere.*

Det er ikke et spørgsmål om at have flere valgmuligheder med forskellige udgaver, fuldstændig tværtimod. ***Friheden*** *til at studere og leve efter Martinus´ værk – som hedder Det Tredie Testamente, Tredie med i og dette er den eneste og korrekte reference til værket – er et spørgsmål om* ***KUN at have én udgave****, den originale form at læse i, for Sagen. Dette er frihed til at studere (indhold) ud fra værket (form), som det forelå AF Martinus selv.*

2) og at ophavsretten ikke indebærer nogen begrænsning i de sagsøgtes mulighed for ved egne foredrag, bøger eller lignende at udbrede kendskabet til Martinus' tanker til andre. *Virkelig? Sætningen blev skrevet i 2014, er der ikke løbet meget vand under broen siden hen, hvor Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut og undervisningen på Klint præcis med alle stående midler ihærdigt begrænser denne udbredelse? Midler, hvor ophavsretten bliver brugt til at begrænse, ja helst eliminere en sådan udbredelse, der i form (førsteudgaven) og indhold (”leve efter”) ikke er loyale over for Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts samt undervisningen på Klints part i retssagen?*

Egne foredrag er formidling, men hvad betyder ”bøger”? Er det ”egne bøger”, altså sekundærlitteratur, eller førsteudgaven? Dette giver ikke mening, så bøger må betyde ”ønskede udgaver” fra Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, hvilket er lig med ændrede former af det originale værk, - men disse udgaver er jo netop totalt uønskede og ikke til ”at leve efter”, når læseren ønsker at ”leve efter” ved sin fortolkning af formen, der kun findes i udgaven villet af ophavsmanden!!

Og at udbrede ”Martinus´ tanker” til andre indebærer i høj grad også over for andre ”i Sagen” f.eks. på Martinus åndsvidenskabelige Institut og undervisningen på Klint. Dette har på intet tidspunkt været muligt, ej heller i 2014, i det ved udsmidning, tyranni, dressur, ultimatum fra sagsøgers side og dermed også resulterende i selvcensur ”i Sagen” for personer, der ikke vil miste position, funktion eller relationer i Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut eller undervisningen på Klint.

Igen, en reference til værket er ikke ”Martinus´ tanker”, men hovedtitlen eller fællestitlen på værket ***Det Tredie Testamente, Tredie med i:***

De sagsøgte kan endvidere frit fremkomme med kritik af den måde, hvorpå instituttet forvalter sin opgave med bevarelse og udgivelse af Martinus' værker.

Fuldstændigt ikke korrekt. Se ovenstående kommentar.

Retten finder efter bevisførelsen endvidere ikke grundlag for at antage, at Martinus Institut har forvaltet sin opgave i forhold til udgivelse af værket på vilkårlig vis, herunder henset til karakteren af de foretagne rettelser, der i øvrigt dokumenteres.

Gisp! Tak skæbne. En hvilken som helst forvaltning, der ikke udelukkende udgiver formen på udgaven, som den forelægger bevaret og uændret efter ophavsmanden, er en forvaltning på vilkårlig vis. Det kan ALDRIG være et spørgsmål om en graduering af karakteren af de foretagne rettelser: Enten er formen på udgaven ændret AF Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut – ned til mindste komma – eller også er formen på udgaven ændret AF Martinus. Der er fuldstændig ligegyldigt, hvad end læseren måtte skønne at få ud af sin egen fortolkning (indhold) af de desværre mange forskellige former af ændrede udgaver, der nu foreligger. En rettelse i typografi f.eks. er en ændring af den oprindelige form, selvom sætningen i læserens

fortolkning godt kan give mening. Det var denne faldgrube af ikke at ville eller evne tillægge form en betydning, som tidligere er blevet belyst.

(…) På den anden side må der lægges vægt på, at de sagsøgte frit kan udbrede deres eget syn på værket, herunder på de forskellige udgaver, og fremkomme med kritik af instituttets forvaltning af sin opgave med bevarelse og udgivelse af Martinus' værker.

*Hallo! De sagsøgte **er sagsøgte** for at stå fast på originaludgaven, førsteudgaven og for at udbrede kendskabet til førsteudgaven – Hvordan kan det overhovedet harmonere med resten af sætningen?!?!*

*Referencen til værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, er IKKE "*Martinus' værker"*, som der står i deldommen.*

Og hvilken mening har domsafsigelsen om instituttets forvaltning af sin opgave med bevarelse og udgivelse af Martinus' værker*?*

At forvaltningen er i overensstemmelse med loven for ophavsret. NEJ. Det er denne forvaltning IKKE.

Det kan ikke anses at have været nødvendigt for at understøtte disse synspunkter eller for den samfundsmæssige debat at udgive eller tilgængeliggøre den fulde længde af en række af Martinus' bøger mv. i strid med Martinus Instituts ophavsret.

Hallo! Det er Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut der er i strid med ophavsretten i deres forvaltning af deres opgave med bevarelse og udgivelse af det samlede værk Det Tredie Testamente. Tredie med i.

*Referencen til værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, er IKKE "*Martinus' bøger"*, som der står i deldommen.*

*Dét er **absolut* nødvendigt** for at understøtte disse synspunkter eller for den samfundsmæssige debat at udgive eller tilgængeliggøre den fulde længde af en række af Martinus' bøger ***AF FØRSTEUDGAVEN**, hvilket IKKE er i strid med loven for ophavsret, men absolut i strid med de af sagsøgers ønskede ændrede udgaver, og dermed bliver det at udgive førsteudgaven en krænkelse af disse ændrede former eller udgaver for sagsøger. Disse former lever hverken op til §3, stk. 1 i Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982 eller op til §3, stk. 1-3 i Loven for ophavsret.*

Før selve domskendelsen oven for citeret og kommenteret begynder byretsdommeren med en redegørelse med titlen:

Sagens baggrund og parternes påstande

De sagsøgtes påstande er svære at finde i læsningen af dommerens redegørelse for sagens baggrund og parternes påstande. Kun sagsøgers påstande bliver der redegjort for, herunder citater fra artikler i Den ny Verdensimpuls (DNV) mellem Søren Ingemann Larsen og Rådet.

december 2007 DNV:

Rådets svar til Søren Ingemann Larsen:

(…) Men som vi forstår Søren Ingemann, så har han det særlige ønske specielt til de danske bøger, at det ikke kun er selve indholdet der skal bibeholdes uændret, men også den ydre præsentationsform, dvs. sideopsætning, sidenummerering, layout, skrifttype, retskrivning mv. (…)

at det ikke kun er selve indholdet der skal bibeholdes uændret,

Et indhold kan ikke bibeholdes uændret. Indhold er fortolkning, - det der opstår i mødet mellem værket og læseren. Eller i retssagen om ophavsret: "Indhold" er det, der opstår for indehaverne af ophavsretten i mødet over værket Det Tredie Testamente ved, at Rådets "indhold" som fortolkning eller smagsdom, - det der opstår i mødet mellem førsteudgaven og Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut – er resulterende i ændrede former af ophavsmandens egenart med sit arbejde eller værk. Rådet har lagt deres "indhold" eller indskrevet deres lavpsykiske tilstand ind i de ændrede former i udgaver fra 1981 til d.d. Indhold kan ikke bevares "som sig selv". Dette kan kun formen, som det forlægger fra Martinus side, hvorved indholdet automatisk og autentisk også bliver bevaret; formens eller værkets immaterielle rettighed.

(skal bibeholdes uændret er også) den ydre præsentationsform, dvs. sideopsætning, sidenummerering, layout, skrifttype, retskrivning mv.

"Den ydre præsentationsform" … Der findes INGEN ydre form på et værks immaterielle rettighed, som netop ophavsretten kun kan og skal beskytte. "Ydre former" er en falsk præmis i en usaglig argumentation, hvilket Byretsdommen har slugt ukritisk. Igen ender vi i vrøvl, for hvad er så "indre former" i en form? Ord og begreber? Ét er, at disse også er ændret frem og tilbage i tidsrummet fra 1981 – 2021, (se f.eks. s.45), noget andet er, at lige præcis læsningen eller fortolkningen af værket via læsning IKKE kan objektivt gyldiggøre indholdets sandhedsværdi eller rettighed i at være i en overensstemmelse med ophavsmandendes egenart med sit værk. DETTE KAN KUN ALENE FORMEN på de allerede udgivne FØRSTEUDGAVER, evt. redigeret, AF forfatteren selv.

(Bibeholdes)- sideopsætning, sidenummerering, layout, skrifttype, retskrivning mv. - *Nemlig. Der findes kun én form, den originale, med sikkerhed førsteudgaven, men evt. andre udgaver der blev godkendt og redigeret af Martinus under sin levetid.*

Rådets fortsat citeret fra en artikel i DNV december 2007 i Byretten:

Vi er dog sammen med Søren nået frem til, at vi gerne vil **stile mod** at gøre **de trykte førsteudgaver tilgængelige**. Instituttet har i dag nogle **få ekstra eksemplarer** af disse udgaver, som kan tilbydes særligt interesserede. **Hvis der med tiden viser sig et økonomisk bæredygtigt behov** for at lave egentlige fotografiske genoptryk af disse historiske tekster, vil der også være mulig. Det er dog en ret **omfattende opgave**, som vi **behøver tid og ressourcer til**. (…)

Hallo! Hvordan kan byretsdommerne så samtidig sige i dommens begrundelse, at Retten har herved lagt vægt på, at de sagsøgte selv frit kan studere og leve efter Martinus' værk, herunder i de af dem ønskede udgaver,

samt

På den anden side må der lægges vægt på, at de sagsøgte frit kan udbrede deres eget syn på værket, herunder på de forskellige udgaver, og fremkomme med kritik af instituttets forvaltning af sin opgave med bevarelse og udgivelse af Martinus' værker.

Når

Rådet endnu ikke har gjort førsteudgaver tilgængelige, men gerne vil stile mod at gøre dette

Og hvordan kan

Sagsøgte (4K) frit udbrede deres syn på værket i forhold til førsteudgaven, når udgivelsen af denne førsteudgave IKKE bliver udgivet pga. manglende tid, ressourcer og værende en omfattende opgave for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut? (I virkeligheden i praksis en fuldstændig afstandtagen til førsteudgaver AF Martinus, hvad udgivelsen i 2019 INTET har ændret på: f.eks. et forord ikke af Martinus samt Tredie med j – Tredje).

??

<u>Rådets svar til Søren Ingemann Larsen i DNV i 2007 refereret i byretsdommen, fortsat</u>

Hovedpunktet ved udgivelse af bøgerne er altid, at indholdet af teksterne så absolut bevares uændret.

*For h…. ****************

INDHOLD KAN IKKE BEVARES UÆNDRET. DETTE ER KOMPLET NONSENS. INDHOLD I ET VÆRK, I EN UDGAVE ER: FORTOLKNINGEN, UNDERVISNINGEN m.m. foretaget af læseren AF UDGAVEN. Og denne forvrøvlede præmis har dommen i Byretten fuldstændigt købt og accepteret, hvilket er fuldtonet i strid med ophavsretten der kun kan beskytte VÆRKET dvs. FORMEN DIREKTE UÆNDRET AF OPHAVSMENANDEN, der bevarer ophavsmandens egenart med sit værk.

Ingen skal være i tvivl om, at værkerne til stadighed fremstår autentisk med det indhold, som den kosmiske bevidste Martinus indskrev i dem.

Orker ikke mine egne kortslutninger fortløbende. Kort kommentar: Det Tredie Testamente. Tredie med i. **Dette indskrev den kosmiske bevidste væsen Martinus som formen til fællestitlen på det samlede værk.**

Både titlen "Kosmos" på magasinet Kosmos og titlen på hovedværket "Livets Bog" kom som impulser til Martinus, hvor det var Martinus magtpålæggende at bevare titlen "Kosmos" også på blade i udlandet, da værkets stof er superoriginalt. Bevare betyder i referatet neden for muligheden af at få copyright til beskyttelse af … TA DAA: <u>Formen</u>, her som en titel.

*<u>Hvordan kan man ved at operere med "ydre former" / "ydre præsentationsformer" hævde, at **BEVARE** "indholdet", – det må betyde den mening værket giver læseren? - når en **SÅKALDT** "ydre form" som en titel er blevet ændret på trods af, at det kosmiske bevidste væsen indskrev sin mening i den **SÅKALDTE** YDRE FORM i en anden form end Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts – nemlig, Tredie med i-?</u>*

<u>Rådsreferat D.12. november 1974</u>

Martinus. (…) Der er også en ting til ... det er I nok kede af. Jeg er egentlig meget ked af, at vi laver det der, at Kosmos skal laves om til Kosmo. Jeg har tænkt meget, meget over det. Jeg synes, det skal blive ved med at hedde Kosmos. (…) M: Ja, - hvis det er, at I gerne vil have det. Og jeg vil også godt føje jer. Men jeg har tænkt meget over det, for jeg kom til at tænke på, - hvordan var det, at det kom? - Og det kom som en impuls. Det var fuldstændig sikkert, at det skulle hedde Kosmos. Vi vidste ikke, hvad det skulle hedde, men pludselig så … (…)

(Om at magasinet Kosmos skal have den samme titel på alle sprog i verden. (– Form er fast –).

Martinus: Jeg synes jo godt, at det kan være internationalt, at have det samme navn. Jeg har også ønsket, at Livets Bog skal have det samme navn. Det kom også som en kosmisk impuls. (…)

H: Det havde jeg også forstået, at det skulle hedde Livets Bog, hvad enten det var på tysk, engelsk …

Martinus: Det har jeg også ment, - det har jeg ønsket.

Aage: Nå, altså, det danske ord "Livets Bog".

Martinus: Det ER ikke til at tage fejl af, og så er der ingen oversættelse, og så ved alle, hvad det er.

Lige såvel som titlen på hovedværket Livets Bog skulle bevares uændret, lige så vel er det logisk at slutte, at også fællestitlen "Det Tredie Testamente" – en SÅKALDT "ydre præsentationsform" ifølge Rådet – på det samlede værk skulle bevares uændret. I hvert fald og i det mindste på dansk. Tredie med i.

Fællestitlen Det Tredie Testamente kom også som en impuls, måske bevidnet i en beskrivelse i Per Thorells dagbog, i hvert fald selv udtalt af Martinus i referat, at titler tænker han sig ikke til, de bliver til ved en kosmisk impuls.

<u>Rådsreferat. D. 27. november 1979</u>

Martinus: (…) Før var det jo meningen, at jeg ville skrive en bog og kalde den "Det Tredie Testamente". Men så fik jeg en impuls om, at hele Livets Bog skal hedde "Det Tredie Testamente". *– Tredie med i-*

<u>Rådets svar til Søren Ingemann Larsen i DNV i 2007 refereret i byretsdommen, fortsat.</u>

Det gælder også ved oversættelse af værkerne, at de indholdsmæssigt søges holdt så tæt på originalen som muligt.

Originalen er selvfølgelig den danske udgave, men hvilken form er den originale?? KUN førsteudgaven eller AF Martinus redigerede udgaver!! Og at sammenligne det at "bevare indholdet" ved oversættelser med at "bevare indholdet i de danske udgaver selvom "ydre former" er ændret, kan overhovedet ikke sammenlignes.

<u>Bevaring af "indholdet" ved oversættelser til fremmedsprog og bevaringen af "indholdet" i den danske originaludgave</u> især mht. hovedværket Livets Bog, der sætter standarden for formen på fællestitlen for hele værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, ***<u>kan overhovedet ikke sammenlignes eller sidestilles med hinanden</u>****, da Martinus kun kunne indskrive kosmisk bevidst viden med sit kosmiske bevidste væsen i en fysisk form PÅ DANSK og redigeret af ham selv: Førsteudgaverne. F.eks. for Livets Bog i et bevidst valg med en fortløbende gammel retskrivning. Martinus kun kunne indskrive kosmisk bevidst viden med sit kosmiske bevidste væsen i en fysisk form som et samlet værk af originaludgaver eller førsteudgaver med det bevidste valg for fællestitlen Det Tredie Testamente, Tredie med i. – Kildemanuskript –.*

Dette værk er den fysiske manifestation af den ny verdensgenløsning: "Altså, Livets Bog er Kristi Genkomst. Rent ud sagt," der i den ny verdensimpuls ikke kommer som en fysisk skikkelse, men kommer som et værk, en viden skrevet på dansk i én original form- originaludgaven = med sikkerhed førsteudgaven- værende "Talsmanden, den Helligånd."- Standardværk -.

Kun denne form er IKKE fortolket af kosmiske bevidstløses andre uønskede udgaver eller i fysiske former begyndende med udgivelser fra indehaverne af den overdragede ophavsret fra november 1981 til d.d.

Enhver ændring af formen på de originale udgaver af Martinus er en <u>fortolkning af originaludgaven ud fra en smagsdom fra indehaverne af ophavsretten</u>, der som kosmiske bevidstløse væsener har ændret det højpsykiske værk i og til en lavpsykisk tilstand og kultur. "Førsteudgaven lever ikke op til nutidens krav for tekst og layout": Dette er en fortolkning af og smagsdom over Martinus´ egenart med sit værk.

I rådsreferater har Martinus naturligt nok øje for ved oversættelser TIL FREMMEDSPROG, at ”indholdet” eller ”meningen” ikke går tabt. Martinus mener, det er vigtigt at ”bevare indholdet” ved oversættelser, men IKKE, at ”indholdet” kan bevares UDEN dén form indholdet optræder i. Derfor – citat Martinus: ”Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.”

Med ens titel på alle sprog: ”Livets Bog”. (Form).

At overføre og sammenblande denne holdning til oversættelser af Martinus om at ”bevare indholdet” som det væsentligste til at gælde for udgivelsen af den danske udgave er FULDSTÆNDIG malplaceret og fejlagtig, men ikke desto mindre en fasttømret og selvhævdende læsning af rådsreferaterne hos Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut og undervisning på Klint.

Byretsdommen, fortsat.

Men når teksterne omsættes til et andet sprog, bliver den ydre præsentationsform helt naturligt ændret og moderniseret, fordi tekstmængden normalt ikke passer med den danske, man bruger måske anden trykketeknik, man bruger det pågældende sprogs moderne retskrivning og man forsøger jo ikke at overføre trykfejl ol. til et andet sprog.

Ja, og? Dette drejer sig om oversættelser, som præcis aldrig nogensinde kan opnå at have den samme kosmiske kvalitet, som den originale førsteudgave har på dansk skrevet og redigeret og udformet af Martinus. Med mindre selvfølgelig, at den originale førsteudgave ikke lever op til nutidens krav for tekst og layout? Nej, utænkeligt, for dette ville jo være at underkende Martinus egenart med sit værk og dermed hverken opfylde loven for ophavsret ej heller formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Institut:

Hovedlinjen fra Instituttet er derfor, at når det gælder selve formatet for værkerne, så skal såvel de danske som de udenlandske læsere så vidt muligt have dem tilbudt i den samme retskrivningsmæssigt opdaterede og fremtidsrettede form, som også udnytter mulighederne i den nye digitale verdens teknik (…)

Hvor kært, venligt og betænksomt af sagsøgerne at ville være så omhyggelige med deres egne udgaver og ikke bevare Martinus´ egne.

Format = ydre præsentationsformer = ydre form = ydre former. Denne retningslinje er en tradition direkte hentet fra en kultur omkring redigering af bladet Kosmos, som ikke kommer fra en respekt for Martinus kultur omkring udgivelsen af førsteudgaver eller i en respekt for formen på Martinus på originaludgaver. I følge Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er Martinus' vilje med sin form et materielt spørgsmål, et spørgsmål om ”format” og ikke et spørgsmål om immateriel værdi eller ideelle rettigheder. OMMER Østre Landsret.

Byretsdommen, fortsat.

Om rettelser i Martinus' værker fremgår af et referat fra et bestyrelsesmøde den 30. marts 1976 i Martinus Institut, hvor Martinus selv var til stede: ”Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes.”

I følge rådsreferaterne findes dette ovenstående citat ikke ved en dato lydende på denne dato d. 30. marts 1976.

Rådsreferater er lig med bestyrelsesmødereferater. Ved at søge på hhv.” originalmanuskript”: - 0 hits, ”original”: flere hits og ”manuskript”: flere hits, ”autentisk”: - 0 hits og ”skrifter”: flere hits (især tidsskrifter)

fås vidt forskellige hits i rådsreferaterne, der ***alle ikke*** *rammer den citerede sætning citeret i dommen af dommeren fra Byretten:* "Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes."

Dette kunne være en fejlsøgning, men er også en foreløbig konstatering indtil et bedre søgeresultat forekommer.

Ved en søgning på ordet "original" fås bl.a. følgende citater af Martinus:

Rådsreferat. D.5. februar 1974

Martinus. (…)

Det bliver jo ikke som en anden forfatters bøger, der kan sejle rundt for sig selv. Jeg mener, at det vil blive accepteret af alle lande efterhånden, - som noget, de skal bruge. Autoriserede bøger, der skal bruges. Og på den måde, så tror jeg, der vil være … og jeg mener, at instituttet har til den tid mange skoler, - måske over hele verden. Jeg tror ikke, man skal være bange for økonomien. Det er rigtig nok, hvis man nu baserer det på bøger, så kan der jo komme det der, som du siger, at de har lov til at trykke. Men … jeg mener … de originale bøger, - det må man jo kalde dem, der kommer direkte fra instituttet. De vil da sikkert gå bedre.

Rådsreferat. D.30. april 1974

Martinus: (…)

Men det vil den jo også gøre. For det er jo her, det er centrum. Det er her, de skal lære analyserne. Det er her analyserne er. Alle andre steder er det afskrifter, kopier osv. Her har vi originalerne. Her er centret, og her har man boet, og her er det lavet. (…) Balancen er alkærlighed. Så længe den ikke er der, så er der noget galt. Men de kan ikke arbejde uden, at det er den ... Og dem der nu skal starte ... Det kan også være, det er fanatikere, der begynder og skal starte, men de går jo hurtigt nedenom og hjem. Vi må jo regne med, at det er ikke noget, der vokser alene herfra. Så vokser der noget der, - eller der ... til sidst breder det sig i alle lande.

Rådsreferat. D. 12. november 1974

Martinus: Ja ... jo, det er jo ... jo, det originale, det er altså her i landet, og som du siger. Hvis de andre vil lave et andet navn, - ude ... der har de en vis frihed, jo. Men på den anden side, - de kan ikke lave om på bøgernes navne.

På "manuskript" fås bl.a.:

Rådsreferat. D.22. januar 1974

(Om håndteringen af ufærdige manuskripter og symboler efter Martinus´ bortgang)

Martinus: Nåh ja ... der ikke er færdige. Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave dem færdige. Men jeg håber, at jeg får dem færdige.

Ib: Må vi udgive dem i ufuldstændig form?

Martinus: *(Tøvende, overvejende)* Ja … hvis man kan finde ud af, hvad jeg … ja … hvis jeg skulle dø …

Ib: Men lad os nu sige, at du aldrig fik gjort fjerde del af symbolbogen færdig …

Martinus: Men der er ikke så meget tilbage.

Ib: Nej, nej, men så kunne man jo udgive den, uden at det var med, som…

Martinus: Men der er alligevel nogle symboler, der skal forklares. men dem … der må man regne med, at der er nogle, der kan forklare dem. Så må de jo lave en forklaring på egen hånd. Det kunne så være en nødhjælp i stedet for ... men, hvis det skulle vise sig ... jeg ved ikke hvem, der kunne lave en afpudsning. Hvis jeg nogenlunde i forvejen får at vide, at nu har jeg ikke så langt tilbage, så vil jeg da lave nogle forberedelser til, at det kan blive lavet i orden. (…)

Aage: Men tror du, at du får fred til at lave symboler, hvis det bliver en sukces med det tredie testamente. *(Introduktionsbogen)*

Martinus: *(Kategorisk og beslutsom)* Symbolerne er lavet.

Rådsreferat. D. 22. maj 1979

Martinus. Vi skal bevare manuskripterne til Livets Bog og til de andre bøger. Arkitekten var så flink, at han lavede denne box.

”Skrift”:

Rådsreferat. D.9. november 1976

Martinus. (…) Så - vi skal ikke danne forening eller sekt. Vi må lade alle mennesker have deres frie vilje. Vi skal stå helt fri. (INDHOLD): Det, vi kan gøre, er, at vi skal undervise i analyserne - danne skole, højskole. (FORM): Sagen skal først og fremmest have ansvar for skrifterne, Livets Bog, - at de bliver bevaret.

Men de almindelige regler, - der er der faktisk ikke så meget.

(”Almindelige regler” = ”Strukturen”? Væremåde med den humane evne – ikke at nænne at gøre ondt?)

”Rettes”:

Rådsreferat. D.7. september 1976

Aage: Vi har på et tidligere bestyrelsesmøde drøftet, hvilke ting der må rettes i det, du har skrevet. Vi blev enige om, at der ikke må rettes andet end stavefejl, - den dag, du ikke selv kan udtale dig om det. Og hvis vi havde nogle ting, som vi gerne ville have rettet, så skulle der laves en liste til dig. Og den liste er meget lille. Den består kun af fem punkter. (…)

Martinus: Ja, og tingene er kommet intuitivt. De er ikke fra denne verden. De er absolut oplevet i tidligere tilværelser, hvor jeg har studeret tingene, og derfor er det færdigt, når det kommer intuitivt, meget af det. Og meget må jeg lave om til en bedre forståelse. Men naturligvis, når det er grove stavefejl. Det er sket, når jeg har skrevet rent.

”Det er færdigt, når det kommer”, den kosmiske viden er idéer nedtransformeret til en bedre forståelse i en valgt form, idé eller udgave, men naturligvis, hvis der er grove stavefejl i formen, så kan disse rettes i den færdige idé eller form, som er den originale udgave af Martinus.

Byretsdommen: Om rettelser i Martinus' værker fremgår af et referat fra et bestyrelsesmøde den 30. marts 1976 i Martinus Institut, hvor Martinus selv var til stede: ”Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes.”

I følge rådsreferaterne findes dette ovenstående citat ikke ved en dato lydende på denne dato d. 30. marts 1976.

Dette kunne være en fejlsøgning, men er også en foreløbig konstatering indtil et bedre søgeresultat forekommer.

Link til rådsreferaterne: 2020-06-18-raad-1975-1981-version 3.pdf (martinus-webcenter.dk)

Med forbehold for, at søgningen er forkert i de foreliggende rådsreferater, så må den foreløbige konklusion blive, at en lodret "manipulation" er blevet udtalt af Rådet i Byretten i 2014. Ud over, at datoen ikke findes, (d. 30. marts **1974** findes dog), så findes der heller ikke denne udtalelse citeret i rådsreferaterne, overhovedet eller tilnærmelsesvis. Ved at påstå, at originalmanuskripterne – altså de maskinskrevne ark i skrivemaskinen, der skal opbevares i en boks - er "de autentiske tekster – og dermed ikke førsteudgaven" - omgås behændigt og kløgtigt dét faktum, at dette er og bliver original-UDGAVEN, som nemlig er førsteudgaven – bevaret til fortsatte udgivelser, der skal være grundlaget for alle andre rettelser fremadrettet i udgivelser. Vi er inde og røre ved noget meget, ja, altafgørende for Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts begrundelse for at udgive andre former end førsteudgaven og deres berettigelse til at underkende førsteudgaven. Ens egne udgivelser vil jo altid have større berettigelse end et Anders And blad.

Byretsdommen **fortsat:**

Før selve begrundelsen for domskendelsen oven for citeret og kommenteret begynder byretsdommeren med en redegørelse med titlen:

"Sagens baggrund og parternes påstande"

Martinus Instituts retningslinjer for udgivelse af Det Tredje Testamente (– *Tredie med i* –) er lagt på instituttets hjemmeside ved notat med bilag, dateret oktober 2013. Heraf fremgår bl.a.:

"3. Ny retskrivning og standardisering af specialudtryk.

Ved genudgivelse af værket opdateres teksten til ny retskrivning i de bøger, Martinus ikke selv nåede at genudgive med ny retskrivning (Livets Bog, Logik og flere småbøger). Opdateringen sker i overensstemmelse med Retskrivningsordbogen fra Dansk Sprognævn. Bilag 1 viser en liste over forældede stave- og bøjningsformer, der er ændret til ny retskrivning. (…)

Dommeren citerer – ukritisk og med velvilje – fra Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts retningslinjer for udgivelse af Det Tredje Testamente, Tredje med j.

Ved genudgivelse af værket opdateres teksten til ny retskrivning i de bøger, **Martinus ikke selv nåede** at genudgive med ny retskrivning (Livets Bog, Logik og flere småbøger).

HVOR HAR MARTINUS PÅ SKRIFT OG TALE UDTRYKT, AT HAN "IKKE NÅEDE" AT GENUDGIVE MED NY RETSKRIVNING?

OG AT DENNE ÆNDRING TIL NY RETSKRIVNING I SÅ FALD SKULLE FORETAGES AF ANDRE END HAM SELV?

HVOR??

HVOR HENNE STÅR DETTE ØNSKE, DENNE BESLUTNING, DER SKAL VÆRE EN PRINCIPBESLUTNING AF MARTINUS, OM AT ANDRE END HAM SELV KAN OG SKAL ÆNDRE I DEN ORIGINALE FORM – FØRSTEUDGAVEN – OG IKKE BEVARE DEN??

De sagsøgtes motiv og begrundelser i 2014 er ikke eksisterende i dommerens redegørelse før domsafsigelsen.

Redegørelsen for byretsdommen i dette kapitel har først taget udgangspunkt i dommen, modsat den skriftlige redegørelse for domsafsigelsen i byretten, som først bringer forklaringer og påstande fra (begge) parter før dommen.

Før selve domsafsigelsen allerøverst citeret og kommenteret begynder byretsdommeren med en redegørelse med titlen:

”Forklaringer”

I ”Forklaringer” til referat er citeret påstande fra begge de to parter.

Følgende er udsnit af teksten i ”Forklaringer”, som er referat udsagn fra de to parter i Byretten. Udsagn fra det såkaldte ”Firkløver”: Kurt Christiansen, Ruth Olsen, Søren Ingemann Larsen, Jan Langekær kommenteres ikke.

Forklaringer.

Der er afgivet forklaring af Per Jan Neergaard, Kurt Christiansen, Ruth Olsen, Søren Ingemann Larsen, Jan Langekær, Willem Johannes Kuijper, Henrik Hedegaard, Ole Therkelsen og Trine Möller

Per Jan Neergaard

Per Jan Neergaard har forklaret bl.a., at han stiftede bekendtskab med Martinus' arbejde i 1974-75. Han arbejdede på instituttet i 2006 og indtrådte i rådet i 2008.

Rådets opgave er at opfylde formålsparagraffen. De arbejder for at udgive Martinus' værker uændret, dvs. de ændrer ikke i indholdet. Derimod opdateres retskrivningen. Martinus var kategorisk i forhold til indholdet, men havde et pragmatisk forhold til retskrivning. Der var i de tidlige udgaver også sket fejl i sættebøgerne.

Rådets opgave er at opfylde formålsparagraffen. *Korrekt. Hvordan gøres dette?*

De arbejder for at udgive Martinus' værker uændret, dvs. de ændrer ikke i indholdet. *Dette er lavpsykisk nonsens, som hviler i bunden af den faldgrube af selvforkælelse og hovmod, om, at når man kan læse og forstå en sætnings indhold, så kan man sagtens ændre i sætningens originale form, da indholdet = ens egen lavpsykiske forståelse – derved ikke ændres.*

Sætningens form, f.eks. som retskrivning, er en del af originaludgavens form.

Martinus var kategorisk i forhold til indholdet, men havde et pragmatisk forhold til retskrivning.

HVOR HENNE HAR MARTINUS SELV UDTALT, AT 1) ”KATAGORISK FORHOLD TIL INDHOLDET” – 2) ”PRAGMATISK I FORHOLD TIL RETSKRIVNING?” HVORNÅR HAR MARTINUS UDTALT DETTE?

HVORHENNE??

1) Måske er denne påstand en konklusion i Rådets hoveder kommet af, at Rådet siden deres EGNE kommentarer til formålsparagraffen i 1982 blander deres egne tolkninger om "bevaring af indhold" ind over Martinus´ egne bestemmelser om værket. En opfattelse af, at Martinus skulle være "kategorisk i forhold til indholdet" kunne komme af en total fejlslutning vedrørende Martinus´ udtalelser i rådsreferater OM OVERSÆTTELSER, hvor han meget naturligt har sin opmærksomhed på indholdet af oversættelserne. Martinus glemmer dog ALDRIG i den forbindelse at slå fast, at bøgerne skal trykkes som de er, altså oversat. Rådets opgave er at trykke originalerne – de danske originaler, som er førsteudgaver, oplag af førsteudgaver eller revidererede udgaver AF Martinus selv. Disse sammenblandinger af 1) hvad der er Rådets holdning og fortolkning af Martinus´ bestemmelser til formålsparagraffen og 2) "indholdet ikke må ændres ved oversættelser" OGSÅ gælder for UDGIVELSER af de DANSKE UDGAVER er fatal og gennemgribende.

*2) Måske er denne påstand en konklusion i Rådets hoveder kommet af, at andre udgaver i det samlede værk END Livets Bog I – VII er udgivet i ny retskrivning. OG? Og hvad så? En ny retskrivning er foretaget **AF** Martinus **selv** efter retskrivningsreformen i 1948, dette betyder ikke, at Martinus havde "et pragmatisk forhold til retskrivningen". Overhovedet. Hvad Martinus beslutter er suverænt hans egen beslutning og ingen andens. Hvad der foregår i hovederne af indehavernes af ophavsretten: Rådet, er IKKE lig med **Martinus egen** rettighed til at rette eller ændre på sit værk. HALLOO! Dette værk skal ifølge §3, stk.1 og §3, stk. 1-3 samt §75 BEVARES UÆNDRET, SOM DET FORELIGGER FRA HANS SIDE. OPHAVSMANDENS EGENART MED SIT ARBEJDE! Og kun disse værker skal der oplyses om og gøres tilgængelige for interesserede.*

Det kriblede ikke i fingrene hos Martinus at udgive førsteudgaven af Livets Bog V-VII i ny retskrivning fra 1954-1960. – Retskrivningsreformen kom i 1948. –

Det kriblede ikke i fingrene hos Martinus at give en principbeslutning om, at udgaver efter sin bortgang ikke skulle bevares og skulle ændres. Udgaven i november 1981 er tro mod førsteudgavens gamle retskrivning, og hvis Martinus havde truffet en principbeslutning om noget andet, ville formen i 1981, der er en total nyfortolkning af værket i paperback uden Stjernesymbolet, ikke være tro mod førsteudgavens gamle retskrivning. Det Tredie Testamente, Tredie med i, hvilket også var formen på novemberudgaven fra 1981.

Villet af Martinus, ophavsmanden til værket, som loven for ophavsret beskytter. Ikke ophavsmandens egne interesser, hvis disse interesser går imod det færdige værks form.

At ændre i originaludgaver er sket i en lavpsykisk forståelse af det højpsyskiske værk og i en lavpsykisk forståelse af ens egen betydning ved at få overdraget ophavsretten med udgivelsesrettigheder over værket.

(…) Martinus tillagde ikke førsteudgaven nogen særstatus. Martinus udgav i sin levetid en ny udgave, når der var udsolgt, og i den ny udgave var rettet de fejl, der måtte have været i den tidligere udgave.

"Martinus tillagde ikke førsteudgaven nogen særstatus." *Hvorfor ikke? Fordi:* Martinus udgav i sin levetid en **ny udgave**, når der var udsolgt, og i den ny udgave var rettet de fejl, der måtte have været i den tidligere udgave. *Ja tak.* ***Martinus*** *udgav og rettede eller godkendte rettelserne, som var fejl: trykfejl og grove stavefejl – Efter Martinus' bortgang har Rådet ikke mandat til at "rette", kun at vogte og bevare originalen uændret.* ***Førsteudgaver er lig med rettede udgaver AF Martinus i ANDRE OPLAG! HALLOOOOOOO!!!***

De rettede fejl foretaget af Martinus eller godkendt af Martinus var trykfejl og grove stavefejl, "rettede fejl" er aldrig formen på værket herunder retskrivning. Faksimileudgavens udgivelse af "firkløveret" var en nødvendig nødløsning og en nødvendig reaktion på Rådets misligholdelse af den overdragede ophavsret.

Forklaring fortsat.

1) Det skal ske i ”betryggende form”. De kan således ikke ændre indholdet. *2)* Efter instituttets opfattelse er det, ud fra hvad Martinus har sagt, klart, at der med sætningen om at bevare de samlede værker uændret sigtes til indholdet. *3)* Martinus begyndte også selv at ændre teksterne til ny retskrivning. I symbolbøgerne er navneordene f.eks. skrevet med småt.

Allerførst: Rådet og Instituttet med den overdragede ophavsret har INGEN speciel status, så længe de ikke også er garanter for at opfylde formålsparagraffen for selvsamme Institut. Hvad Instituttet opfatter er beviseligt INGEN garanti for en tilnærmelsesvis sandhed om værket og dets udgivelser. Dette alene af den grund, at Rådet og Instituttet IKKE skelner mellem hvad, der er deres opfattelse og så Martinus´ - på trods af sætningen oven for, der måske skulle indikere en sådan adskillelse, men i virkeligheden kun vil udvise det modsatte, nemlig at hævde et overherredømme over deres egen praksis for udgivelse.

Martinus åndsvidenskabelige Instituts Love af 1982:

§3 Stk.1

I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus værker uændret, som de foreligger fra hans side, *FORM*

Oplyse om disse værker, og *INDHOLD*

Gøre disse værker tilgængelige *i FORM og i INDHOLD* **for interesserede,**

herunder ved publicering, *FORM*

oversættelse *FORM* **og**

undervisning i betryggende form. *INDHOLD*

1) ”betryggende form” går KUN og ALENE på undervisning, (indhold) ikke på værket, hvor formålet med værket, som det vigtigste og første i formålsparagraffens sætning, allerede er blevet defineret og bestemt som det at skulle **Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,**

Undervisning skal foregå i betryggende form, dvs. oplysning UDFRA FORMEN eller ORIGINALUDGAVEN / FØRSTEUDGAVEN på betryggende vis eller måde ved, at al undervisning skal holdes rent og kun omhandle værket og dets formål eller mission og ikke blandes med eller ændres til eller rettes ind i forhold til al andet viden forekommende på kloden, herunder naturvidenskab, religioner, åndelige bevægelser og forskellige terapiformer.

… *Udgivelser skal* ske i betryggende form. De *(Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut)* kan således ikke ændre indholdet. *Hvordan ”ændrer” de (Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut) ”ikke i indholdet”? Ved at udgive i ”betryggende form”, som i Rådets hoved har fra dag et betydet, at kunne ændre formen på udgaven, som altså er gjort af Rådet på deres betryggende måde. En selvbekræftende tankegang i en absurd karruseltur, hvor alle lavpsykiske deltagere godtager som en præmis, at kunne objektivt verificere et* ***indholds*** *bevarelse.*

2) Efter instituttets opfattelse er det, ud fra hvad Martinus har sagt, klart, at der med sætningen om at bevare de samlede værker uændret sigtes til indholdet.

Dette er Instituttets opfattelse. Dette er Instituttets fuldstændige fejlagtige og grundløse opfattelse ud fra ens lavpsykiske evne til at læse og forstå sætninger (indhold) i det højpsykiske værk (form), for derefter i ens hovmod at blive forblændet til ikke at kunne læse og forstå 6 sætninger, der udgør formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Institut, hvis første sætning bestemmer eller definerer værket (form).

Ifølge rådsreferater med citater af Martinus udtaler Martinus sig klart om værkets FORM til bevarelse, monopolisering, beskyttelse, - som KUN KAN logisk være de førsteudgaver i forskellige oplag rettet og redigeret AF Martinus selv af den helt indlysende grund, at disse udgaver var de eneste forekommende. Dog som det vigtigste anså Martinus ***sine udgaver*** *som de eneste originale arbejder eller udgaver, da de netop meget omhyggeligt var* ***fuldført af ham selv****, evt. i genoptryk. Kun stavefejl og manglende ord, samt trykfejl kunne evt. rettes EFTER hans bortgang. Dette er bevaring.*

Martinus taler klart om indholdet skal være frit, uden love, uden ejerskab, analyserne er Guddommens, så dem ejer ingen-- og altså uden "bevarelse", som ville være censur – hvilket burde for selv et lavpsykisk jordmenneske være indlysende.

3) Martinus begyndte også selv at ændre teksterne til ny retskrivning. I symbolbøgerne er navneordene f.eks. skrevet med småt.

Ja og Nej. 1) Ja. ***<u>Martinus</u>*** *kunne suverænt* ***selv*** *bestemme over sine udgavers form – MEN overdragelsen af ophavsretten giver IKKE rettighed til andet end at netop bevare disse former uændret. 2) Nej. Førsteudgaven af Det Evige Verdensbillede I – III, symbolbøgerne, udkom i en bevidst beslutning AF Martinus i ny retskrivning. Denne udgave er "ikke ændret" fra en ældre form med en gammel retskrivning. At det samlede værk udkom i udgaver med gammel og ny retskrivning er en indskrevet form af Martinus, afsluttede og færdige litterære arbejder i deres form eller udgave, der skal bevares uændret, som de forelægger fra Martinus side. Punktum. Førsteudgaven er historisk af andre grunde (nemlig grunde som værende et Standardværk – Kildemanuskript), end den grund, som Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut anvender, når de anvender "historisk" til at betegne førsteudgaver på, nemlig som værende forældede og umoderne, der ikke lever op til nutidens krav til tekst og layout.*

For hovedværket Livets Bog I – VII er gammel retskrivning en indskrevet form og en BEVIDST beslutning af Martinus lige såvel som fællestitlen Det Tredie Testamente er, Tredie med i.

(…) Teksterne blev oversat, allerede mens Martinus endnu levede. Oversættelse indebærer nødvendigvis ændringer. Det accepterede Martinus, da indholdet var det væsentlige.

Der er faktisk forskel på pærer og bananer. Alt er ikke ens tomater. Der er faktisk ***<u>forskel</u>*** *på "oversættelser" og så "den originale form = det originale værk" = skrevet på dansk af Martinus og i en <u>udgave</u> godkendt af Martinus.*

Det accepterede Martinus, da indholdet var det væsentlige. *Igen vrøvlerier om indhold som det væsentligste i en sammenhæng om at foretage ændringer af den DANSKE originaludgave eller førsteudgave. Vrøvlerier om indhold, da indhold bliver brugt, dels som målestok for en objektiv vurdering af værkets integritet eller ægthed – hvad kun form kan udøve- og brugt dels i forhold til den praktiske håndtering af udgivelser af værkets udgaver, hvor "indhold" indlysende aldrig kan blive en norm at udgive efter. Normen kan indlysende kun være det værk i de udgaver, der er fuldførte og færdiggjorte af ophavsmanden Martinus i dén form, som den er bevaret uændret og forelå fra Martinus´ side.*

- Et citat af Martinus fra et torsdagsmøde d. 30. marts 1978, men ikke fra et bestyrelsesmøde ej heller fra 1976, hvor Rådet hævder at citerer Martinus eller citerer en udtalelse godkendt af Martinus i Byretten: Om rettelser i Martinus' værker fremgår af et referat fra et **bestyrelsesmøde den 30. marts 1976** i Martinus Institut, hvor Martinus selv var til stede: "Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes."-

På Martinus åndsvidenskabelige Institut. Torsdagsmøde. Skrevet referat. D. 30. marts. 1978

Udtalelsens sammenhæng er i forbindelse med oversættelser:

Martinus slog fast igen, at han ikke ønskede nogen ændringer i hans skrevne form. Det skrevne kan miste en del derved.

Martinus var meget påpasselig med formen på sit værk – også når det gjaldt oversættelser. Her lå Martinus´ fokus og ikke på "indholdet." Når formen er bevaret følger indholdet med. Derfor er førsteudgaverne de indlysende autentiske udgaver at "rette ud fra", - da netop kun disse oprindelige udgaver KUN skal genudgives for fremtiden evt. med rettede tryk- og stavefejl.

Mine fremhævelser med fed i referatet af forklaringer fra rådsmedlemmer i byretten:

Instituttet nægtede ikke at stille **førsteudgaven** af Livets Bog til rådighed. Instituttet havde intet imod at udgive den, hvis der var interesse for det, men den **interesse** havde instituttet **ikke oplevet**. Der var **ikke** forinden nogen **efterspørgsel** ved henvendelser til instituttet. Man har **hele tiden kunnet købe** både førsteudgaven og senere udgaver antikvarisk på instituttet. Det har der kun været **lille interesse** for. **De har stadig førsteudgaver liggende på instituttet.**

Sammenhold denne påstand i retten fra Rådet med den efterfølgende påstand kort efter fra det samme rådsmedlem:

(…) 1) Grunden til, at instituttet har anlagt retssagen er, at de er bekymrede for, om udgivelserne kan danne præcedens, sådan at også andre kan finde på at trykke eller udgive Martinus' værker. Det kunne også give vanskeligheder for instituttet i forhold til at forhandle kontrakter med udenlandske forlag. Instituttets første prioritet er at beskytte værkerne, men økonomi også vigtigt, da Martinus havde en forventning om, at instituttet skulle kunne leve af udgivelserne. Efter at de i 2010 fik pakken med sagsøgtes udgivelser, fik de lavet et notat om juraen hos en advokat. De var meget i tvivl om, hvad de skulle gøre, da de ikke ønskede at skabe splid i miljøet. De valgte i første omgang ikke at køre videre med sagen. **De håbede på, at de sagsøgte ville holde op med at udgive værkerne, men i virkeligheden eskalerede det. Instituttet har lidt økonomisk skade herved. I efteråret 2012 besluttede de så at indlede retssagen.**

Hvordan kan førsteudgaven på Livets Bog havde ingen interesse, ingen efterspørgsel og kunne købes samt have førsteudgaver på lager på Instituttet, når der samtidigt hævdes, at Instituttet har lidt økonomisk skade herved i tidsrummet fra 2010 til 2012 før retssagen blev besluttet? Selvom noget af forklaringen kunne være, at de sagsøgtes førsteudgaver blev solgt til kostpris og dermed væsentligt billigere end Instituttets, så ændrer det intet ved det faktum, at førsteudgaven for køberen lever op til nutidens læsers krav om tekst og layout, for ellers ville førsteudgaven slet ikke blive købt uanset en billig pris.

1) Grunden til, at instituttet har anlagt retssagen er, at de er bekymrede for, om udgivelserne kan danne præcedens, sådan at også andre kan finde på at trykke eller udgive Martinus' værker.

”Udgivelserne” i sætningen er de sagsøgtes førsteudgaver fra 2010. Hvis Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut var bekymrede for præcedens, kunne Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut havde valgt FØR 2010 at samarbejde om denne udgivelse af førsteudgaven, eller helt selv på eget ansvar havde valgt at genudgive førsteudgaven.

Bekymringen for en præcedens i forhold til, at andre end dem selv skulle have en rettighed til at udgive det originale værk, er kun opstået ved, at indehaverne af ophavsretten - Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut - har udgivet deres egne udgaver i strid med formålsparagraffen og loven for ophavsret.

(…) De sagsøgtes version er en helt ny udgave (…) hvilket er en ret alvorlig omstrukturering. (…)

De sagsøgtes udgivelser af førsteudgaver var på det tidspunkt, da førsteudgaverne blev udgivet, godkendt af Martinus selv. Dette kan aldrig blive til en alvorlig omstrukturering. Senere praksis for udgaver godkendt af Martinus i sin levetid er fuldt ud oprindelige eller originale, men de sagsøgtes udgivelse af førsteudgaver er en nødløsning og absolut ikke en omstrukturering. En alvorlig omstrukturering er at udgivelser af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut fra november 1981 til d.d., Tredie med i.

(…) Martinus så ikke teksterne som hellige eller som religion, men som videnskab. Han har ikke en personlig holdning til, om værkerne er hellige. Det er korrekt, at Martinus har sagt, at der var tale om en fortsættelse af Bibelen. **De ord, som Martinus har nedfældet om den hellige Talsmand, mener han ikke at være i stand til at udlægge.**

”Hellige” er ikke lig med tros-religiøsitet. Martinus anså sine tekster som hellige. Martinus anså absolut sine tekster som hellige.

Martinus anså sine tekster som åndsvidenskab, kosmiske analyser i sammenhængende tankerækker, modsat tros-religionens dogmer og facitter, der er følelsesmæssige suggeringer uden forklaringer til intellektuel forståelse. At teksten er åndsvidenskab udelukker ikke det ”hellige”, men bestemmer netop værket som værende åndeligt eller helligt.

Resten af dette citat fra referatet skal bare stå til eftertanke, når udtalelsen kommer fra et rådsmedlem.

Forklaringer.

Willem Johannes Kuijper

Willem Johannes Kuijper har forklaret bl.a., at han er formand for rådet. Martinus indsatte ham i rådet, dengang bestyrelsen, i 1980. (…) Han er nu pensionist, men sidder stadig i rådet.

Willy Kuijper er pensionist – fra hvilket arbejdsliv? Han er pensionist, men sidder stadig i Rådet, er rådsmedlem. Som pensionist har man trukket sig helt ud og væk fra arbejdsmarkedet. Dette definerer en pensionist. Ikke at man ”lever af sin pension”.

Forklaring. Instituttets fundats ser nogenlunde ud, som den gjorde i 1980erne. Bestyrelsen og Martinus havde mange møder om fundatsen. I den oprindelige stod også, at den var godkendt af Martinus.

Godkendt af Martinus:

Martinus åndsvidenskabelige Instituts Love af 1982:

§3 Stk.1 I hele sin virksomhed og med alle de midler, der står til rådighed, skal institutionen udelukkende tjene følgende almennyttige formål:

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side, *FORM*

Oplyse om disse værker, og *INDHOLD*

Gøre disse værker tilgængelige *i FORM og i INDHOLD* **for interesserede,**

1) **herunder ved publicering,** *FORM*

2) **oversættelse og** *FORM*

3) **undervisning i betryggende form.** *INDHOLD*

Ikke godkendt af Martinus:

*Rådets **egne** kommentarer til paragrafferne i Love af 1982 samt Martinus åndsvidenskabelige Instituts love ændret i tidsrummet efter love af 1982.*

Willem Johannes Kuijpers forklaring fortsat:

1) Det følger af § 3, stk. 2, at instituttet skal bevare Martinus' samlede værker uændret. I næste led står, at der skal ske publicering i betryggende form. *2)* I den gamle forklaring til fundatsen fra 1982 står, at det betyder, at der ikke må ændres i indholdet. Det var det, som den daværende bestyrelse og Martinus var kommet frem til. *3)* Martinus var tilbøjelig til at skrive lange sætninger, som var svære at oversætte. De spurgte ham derfor, om det var et problem at dele en sætning i to eller tre dele. Det var det ikke, sagde Martinus, men de måtte ikke ændre indholdet. *4)* Det er dette, der præger instituttets holdning. De kan ikke ændre indholdet, men godt formen. Ellers kunne man heller ikke oversætte.

1) "Det følger af § 3, stk. 2, at instituttet skal bevare Martinus' samlede værker uændret I næste led står, at der skal ske publicering i betryggende form". *Nej, der gør ikke. Næste led definerer, at de UÆNDREDE BEVAREDE værker– slået fast med syvtommersøm som værende dem,* **som de forelægger fra hans side**, *at* **disse værker** *skal der oplyses om:* **Oplyse om disse værker, og**

derefter næste led eller tredje led: Hvordan skal der oplyses om de bevarede værker? Ved at **Gøre disse værker** tilgængelige.

Tilgængeligheden i kraft om oplysning af værket for interesserede har flere kategorier eller områder, herunder en henvisning til det første foregående sætningsleds nærmere bestemte værker som "DISSE værker":

1) publicering

2) oversættelse **og**

oplysning ved at gøre DISSE VÆRKER tilgængelige skal også ske ved undervisning ud fra DISSE VÆRKER:

3) undervisning i betryggende form. *Først her og i denne forbindelse bliver "betryggende form" brugt.*

Kun undervisningen er bestemt til eller defineret af at skulle være i en betryggende form på betryggende vis eller måde ud fra DISSE VÆRKER, der allerede én gang er blevet bestemt eller defineret af Martinus i formålsparagraffen.

Publicering eller udgivelser af værket skal og behøver overhovedet ikke at foretages i "betryggende form", da denne form allerede i det første foregående led allerede ER bestemt eller defineret som værende at
Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side

At bevare værker uændret er en aktiv handling, og ikke et spørgsmål om opbevaring i en boks, ses i sætningens næste led, hvordan skal disse værker bevares uændret?

Ved at skulle "oplyse" om præcis disse bestemte og definerede værker.

Hvordan oplyse?

Jov,

1) ved publicering af de bevarede og uændrede værker fra Martinus side,

2) ved oversættelser ud fra de bevarede og uændrede værker fra Martinus side,

og

3) ved undervisning i betryggende form. Dette definerer eller bestemmer undervisningen, ikke værkerne, som jo lige før i det første led af sætningen udtrykkeligt og præcist er blevet defineret og bestemt.

2) "I den gamle forklaring til fundatsen fra 1982 står, at det betyder, at der ikke må ændres i indholdet. Det var det, som den daværende bestyrelse og Martinus var kommet frem til".

*Virkelig? Martinus gik over d. 8. marts 1981. … For Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982 er formuleringen til paragrafferne godkendt af Martinus**, men ikke Rådets egne forklaringer, fortolkninger af selv samme paragraffer, som er Rådets kommentarer efter Martinus bortgang** til paragrafferne, kommenterer formuleret ved udgivelsen Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982.*

Rådet skriver selv i love af 1982:

(…) strukturen (…) gennemdrøftet på en lang række bestyrelsesmøder. (Med Martinus´ tilstedeværelse) (…)

Et af de grundlæggende resultater af drøftelserne er et sæt væsentligt ændrede love for Instituttet. - Bortset fra mindre betydende afsnit i § 11 er alle bestemmelserne heri ikke alene gennemdrøftet, men også færdigformuleret sammen med Martinus. De ændrede love er her aftrykt i fuld udstrækning - i indramning.

De er desuden forsynet med en række kommentarer, som Instituttets råd har udarbejdet på grundlag af de førte drøftelser. (…)

"De *(LOVENE = PARAGRAFFERNE)* er desuden forsynet med en række kommentarer, som Instituttets råd har udarbejdet på grundlag af de førte drøftelser".

Hvis Martinus var tilstede ved udarbejdelsen af kommentarerne, behøvede Rådet jo ikke at bygge deres kommentarer på de førte drøftelser (= rådsreferater). Så ville der direkte stå, at kommentarerne var færdigformuleret af Martinus. Kommentarerne er udarbejdet af Rådet efter Martinus´ bortgang og er dette Råds egne FORTOLKNINGER af paragrafferne, her under den af Martinus færdigformuleret formålsparagraf §3, stk.1

Denne sammenblanding af, hvad der rent faktisk er FRA <u>Martinus selv</u> og hvad der en fortolkning og en holdning HOS <u>rådsmedlemmer</u> er en gennemgribende og vedvarende kultur i Rådet. ***Årsagen kunne være flere ting, f.eks.***

1) at hævde, at Martinus´ vilje er det samme som Rådets vilje. Konsekvensen af dette var og er, at Rådets EGNE fortolkninger og holdninger er -på afgørende punkter løsrevet fra- Martinus´ vilje og

2) at være i en lavpsykisk kultur i Sagen i generationer omkring det højpsykiske værks tilblivelse, som kulturen INGEN magt havde over, dén magt havde alene Martinus. Magten i kulturen lå et andet sted, f.eks. i information om værket såsom i udgivelsen af Kosmos, der afslører en holdning i den lavpsykiske kultur i Sagen. Vedr. 2) derom senere i næste kapitel.

Hvilke fortolkninger kommer Rådet frem til allerede i 1982? Ifølge Willy Kuijpers forklaring i Byretten:

I den gamle forklaring til fundatsen fra 1982 står, at det betyder, at der ikke må ændres i indholdet. Det var det, som den daværende bestyrelse og Martinus var kommet frem til.

Nej, det var ikke Martinus var kommet frem til. Det var det, som man i hovederne på rådsmedlemmer imens og efter Martinus tilstedeværelse var kommet frem til. Et afgørende punkt i §3, stk. 1, der er er udformet og godkendt af Martinus og udtrykker dennes vilje, lyder:

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side

-Dette er en bestemmelse eller definering af værkets færdige udgaver -udformet og godkendt og redigeret af Martinus-, som logisk kun muligt kan være i en reference til formen på værket, som det forelægger efter udgivelsen <u>i Martinus´ levetid</u>. Ifølge rådsreferater kan ændringer i værket EVT. foretages efter Martinus´ bortgang som rettelser af trykfejl og grove stavefejl. INTET andet.

<u>W.K.´s forklaring fortsat:</u>

3) ”Martinus var tilbøjelig til at skrive lange sætninger, som var svære at oversætte. De spurgte ham derfor, om det var et problem at dele en sætning i to eller tre dele. Det var det ikke, sagde Martinus, men de måtte ikke ændre indholdet”.

Ved <u>oversættelser</u> kan den originale danske form godt ændres til en sætningsform, der passer til et andet sprog, men oversættelser skal ske ud fra den danske originale form ved at: **Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side**

<u>Rådsreferat. D. 5 august 1975.</u>

Martinus. (…) Vore rettigheder må vi jo bevare. Det kan vi ikke lade andre begynde og ... Men den måde de dyrker det på ... Hvis de bruger vore bøger og kalder det ved vore navne, og de bruger vore analyser ..., det har de ikke lov til at ændre på. Udgiver de bøgerne, så må de trykkes, som de er, - altså oversat.

4) ”Det er dette, der præger instituttets holdning. De kan ikke ændre indholdet, men godt formen. Ellers kunne man heller ikke oversætte”.

Kan instituttet godt ændre på formens indhold? Eller ændre på indholdets form? ”De kan ikke ændre indholdet, men godt formen”. *Tankegangen er nonsens.*

<u>W.K.´s forklaring: (</u>…) ”Bevare uændret” betyder ikke, at der skal publiceres uændret. Værkerne skal bevares uændret og udgives i betryggende form.

NEJ NEJ NEJ. Og hvorfor NEJ. "Bevare uændret" betyder nøjagtigt, hvad det betyder, at bevaringen skal foretages med henblik på publicering. Hvorfor ellers understrege "bevare" i formålsparagraffen, når formålet med værket netop er oplysning og tilgængeliggørelse??

Værkerne bevares ved at blive udgivet i uændret form. Punktum. At definere "bevare" ud fra ordlyden "betryggende form" er nonsens, dette er i bedste fald en dobbeltkonfekt, hvilket ikke ville give mening i en præcis og kortfattet formålsparagraf. I værste fald er det uvidende eller bedrevidende manipulation.

Bortset fra dette, at ordlyden "i betryggende form" går KUN på undervisning, hvor ordet "form" er et synonym til ord som "på betryggende vis eller måde", hvor "form" her IKKE drejer sig om formen på en bogudgave, - som er en fysisk realitet eller manifestation med en immateriel rettighed.

(…) Værkerne kan udgives i ændret form, men ikke med ændringer i indholdet. Det er korrekt, at der ikke står noget om "indhold" i fundatsen, men det bygges på, at der står publicering i betryggende form. Det er aftalt med Martinus.

*Alle disse forklaringer er forklaringer **sket i hovederne** på rådsmedlemmer og andre i en lavpsykisk eller kosmisk bevidstløs kultur omkring det højpsyskiske værk Det Tredie Testamente. Tredie med i. Udtalelsen giver på en skræmmende måde slet ikke mening, og er også direkte usande af andre grunde, nemlig lodret løgn ved at hævde, at* "Det er aftalt med Martinus".

(…) Det lå Martinus på sinde at håndhæve ophavsretten. Gavebrevet er et supplement til det testamente, han lavede otte dage forinden, hvor han efterlod alt til instituttet. Meningen er, at instituttet skal håndhæve ophavsretten. Ophavsretten er en indtægtskilde for instituttet.

Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side

Kun disse værker kan lægge Martinus på sinde at håndhæve ophavsretten på. Ingen andre udgivelser, selvom de så måtte komme fra Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, hvilket IKKE er lig med og garantien for og garanten for at være i overensstemmelse med Martinus´ vilje. Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut går stik mod denne vilje.

(…) Han (W.K) ved ikke, hvorfor de sagsøgte gjorde, som de gjorde. De ville vel gøre det bedre. De overtog derved instituttets rolle.

Nemlig ja.

(…) Han kendte selv Martinus, der ikke selv anså førsteudgaven som særlig. Når der i fundatsen står "som de foreligger fra hans side", må det være på det tidspunkt, hvor Martinus døde. Martinus godkendte alle udgaver indtil da.

?? Martinus redigerede UD FRA førsteudgaven og udgav der efter andre oplag UD FRA førsteudgaven. Selvfølgelig og indlysende anså Martinus førsteudgaven som noget særligt, selvom han netop selv redigerede i andre udgaver efterfølgende, så var det jo på grundlag af førsteudgaven!! Resten af sætningen i forklaringen giver kun mening ud fra dette standpunkt. Ellers er den efterfølgende sætning selvmodsigende: Når der i fundatsen står "som de foreligger fra hans side", må det være på det tidspunkt, hvor Martinus døde. Martinus godkendte alle udgaver indtil da.

At Martinus vælger at gå fra gammel retskrivning til ny retskrivning i løbet af sin levetid, er Martinus´ helt egen og suveræne beslutning, som indehaverne af den overdragede ophavsret IKKE kan og skal videreføre med resten af værkets udgaver. Af flere grunde. Ud over, at hovedværket Livets Bog bevidst blev skrevet i og

bevaret med gammel retskrivning – samt fællestitlen har Tredie med i –, så er det helt enkle og principielle dette, at Martinus har bestemt, hvordan værket skal udgives for eftertiden eller fremtiden ved at formulere formålsparagraffen, som han gjorde. §3, stk. 1 skal læses helt enkelt og bogstaveligt.

Selvfølgelig i løbet af Martinus´ levetid fra LB I, i 1932 til DEV III, i 1968 forekom der 1) ændringer i førsteudgaven 2) udgaver skrevet i ny retskrivning. Hallo! Ændringer redigeret ***AF*** *Martinus selv!! DETTE ER FORSKELLEN mellem førsteudgaver og andre oplag og så alt andet, der er udgivet efter marts 1981, som ikke er godkendt AF Martinus selv.*

Derfor skal ALLE former på udgaver fastfryses i tid, bevares, som der forelægger fra Martinus´ side i 1981: – fuldstændig analogt med samme holdning og tilgang til mindestuerne på 1. sal, der derved forbliver autentiske, oprindelige og originale udtryk for Martinus, idet disse er **Bevare uændret, som de forelægger fra hans side.**

W. K.´s forklaring fortsat

(…) Martinus anså ikke sine tekster som hellige i almindelig forstand. Teksterne er ikke noget særligt, før folk generelt har anerkendt dem som sådan, men de har en særlig karakter. Martinus' tanker er ikke en religion. Martinus har en logisk tilgang i modsætning til tro. De er ikke et trossamfund. Han mener personligt, at værkerne er åndsvidenskab. De har en høj stjerne hos ham. Han kan ikke vurdere, om det er en fortsættelse af Bibelen. Titlen er Det Tredje Testamente, fordi der var to forudgående, det gamle og det nye, men disse er ikke skrevet af Martinus. Han kan ikke forholde sig til Sørens udsagn om, at teksten som sådan er hellig. Hvis der ikke kan ændres, kan der ikke oversættes. Rettelserne, der er foretaget, ses heller ikke at give indflydelse på oversættelserne.

Igen: Hellig er ikke lig med en tros-religiøsitet.

Resten lader vi stå til ens egen eftertanke i forhold til et siddende rådsmedlem fra d. 9. marts 1981 til d.d. med ingen kommentarer.

Forklaring.

Henrik Hedegaard

(…) Sproggruppen sammenligner originalmanuskripterne med bøgerne og korrigerer sættefejl.

Retorisk spørgsmål neden for, da en fejl og mangelliste mellem originalmanuskriptet og så hhv. førsteudgaven og alle andre udgivelser FRA Rådet efter marts 1981 burde ingen mening give, da ***førsteudgaver*** *er den oprindelige og evt. senere redigerede udgaver AF Martinus. Punktum. Førsteudgaver er lig med Kildemanuskripter og Standardværk som OPRINDELIGE og AUTENTISKE udgaver udgivet i tidsrummet 1932 – 1968. Punktum.*

Hvor er den største forskel eller afstand 1) mellem de maskinskrevne ark, originalmanuskripterne, og førsteudgaven eller 2) mellem de maskinskrevne ark og de ændrede udgaver af Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut?

HVIS der er en påstået større afstand mellem 1) over for 2) kan alle tyrkfejl og grove stavefejl evt. rettes i tekstens førsteudgave, men al anden form skal bevares og evt. andre slags fejl, der kræver ændringer, som meningsforstyrrende fejl, skal optræde i en vedhæftet eller tillagt ordbog. Denne omstrukturering af en udgave er i overensstemmelse med drøftelser med Martinus citeret i rådsreferater. Indlysende, så er

*førsteudgaven den oprindelige, autentiske form AF Martinus. Grove stavefejl og trykfejl kan evt. rettes i teksten efter Martinus bortgang, **- alt andet** skal bevares **til udgivelse.***

*Hvis der er en påstået mindre afstand mellem "originalmanuskriptet" og Rådets egne ændrede former af udgivelser end mellem "originalmanuskriptet" og den originale førsteudgave, så er dette forhold på en sær måde oplysende, da originaludgaven udgivet AF Martinus netop skulle være den eneste udgave til publicering og ikke Rådets ændrede udgaver. **Hvis** der er en større lighed mellem originalmanuskriptet og de ændrede udgaver fra Rådet, viser det kun, at Rådet IKKE har opfyldt deres formål ved at udgive de originale værker blot rettet for stave- og trykfejl samt for manglende ord, men har brugt AL deres energi på deres egne udgaver, deres egne projekter, fremfor Martinus´ "projekt", som var hans mission at tilvejebringe i sin form verdensgenløsningen for den ny verdensimpuls: Værket som Talsmanden, den Helligånd.*

Ledetråden ved genudgivelserne er at bevare værkerne uændret og at rette uvedkommende småfejl, hvilket Martinus også selv var indstillet på.

Nemlig, men dette er ikke beviseligt ikke konsekvensen af denne "ledetråd".

Allerede i Livets Bog-udgaven før den seneste blev der opdateret retskrivning, dvs. navneord skrevet med småt osv.

Denne forklaring er desværre uforståelig.

De *(sproggruppen)* er meget forsigtige med rettelser og retter meget få ting, f.eks. trykfejl og oplagte fejl som "komisk bevidsthed". (…)

Igen: tyrk/trykfejl og grove stavefejl kan evt. rettes i den næste genudgivelse – AF førsteudgaven eller originaludgaven!

Og igen at ligegyldiggøre pærer og bananer: Der er forskel på trykfejl og grovestavefejl, og så al resten af den fysiske form på udgaven, hvis førsteudgaver kun besidder hensigten med ophavsmandens egenart med sit værk.

Han deltog i mødet i 2006. Han husker, at man drøftede behovet for, om man skulle gå retur til førsteudgaven, fordi det skulle være mere oprindeligt. Dette synspunkt delte instituttet aldrig.

Nemlig ja: Førsteudgaven er mere oprindelig – og et nej fra instituttet. Hvorfor? Hvor er logikken i dette svar fra instituttet?

Han mener, at sætningen i fundatsen om at bevare værkerne uændret indebærer, at værkerne ikke må ændres indholdsmæssigt. Det betyder ikke, at der ikke må ændres sættefejl eller kommaer.

*Dette er Henrik Hedegaards mening, ikke Martinus´. Martinus har på **intet tidspunkt** lavet denne fejlagtige idé af en konstruktion om at "bevare indholdet" i værket. Martinus har på intet tidspunkt nævnt, at formen må ændres på værket AF ANDRE END AF HAM SELV. Tværtimod. Det er formen, der skal bevares, så kommer indholdet af sig selv som læserens egen fortolkning.*

Igen pærer og bananer: Der er forskel på trykfejl og grovestavefejl, og så al resten af den OPRINDELIGE ORIGINALE fysiske form på udgaven, hvis hensigt er ophavsmandens egenart med sit værk.

Så, sproggruppe: Jeres fornemmeste opgave er, at gøre jer fuldstændige overflødige. Hvilket I har været fra starten af. Der behøves ikke en hel gruppe, højst én person få timer om måneden til at 1) sammenkøre originalmanuskriptet med en førsteudgave 2) sammenkøre trykfejl og stavefejl med en førsteudgave.

Enhver udgave skal jo bevares uændret, som den forelægger fra Martinus side, så derfor vil enhver genudgivelse ligge meget tæt op ad den forrige udgaves kopi af den originale førsteudgave. En udgivelse fra værket Det Tredie Testamente, med al respekt for værket og med forståelse for verdenssituationen, er endnu ikke en bestseller, så før en udgave er tæt på at være udsolgt, har sprog-personen tid til at sammenkører andre udgaver af værket. Korrekt?

Martinus demonstrerede selv, at han ønskede at følge den nye retskrivning i værkerne. Bisættelse og Det evige verdensbillede udgav Martinus selv i ny retskrivning.

Det er KUN op til Martinus selv at ændre fra gammel til ny retskrivning, dette kunne Martinus godt demonstrere, hvis han ønskede dette. Formen på en udgave var Martinus' egen suveræne beslutning.

Martinus kunne tage imod råd, oftest lyttede han ikke efter, og uanset hvad, var beslutningen suverænt hans egen. INGEN har denne suverænitet efter hans bortgang. Ingen. Derfor bevare og uændret, som de forlægger fra Martinus´ side i fundatsen eller formålsparagraffen.

Der står ingen steder til referat, at dette var Rådets opgave at ændre i formen, faktisk står der til referat udtalt i et vidnesbyrd, at der ikke må ændres et komma.

I hovedværket Livets Bog var Martinus startet i gammel retskrivning og gjorde det derfor færdigt sådan. Han mener, det var konsekvent, at Martinus skrev i ny retskrivning, bortset fra at han fuldendte hovedværket i gammel retskrivning.

Interessant.

Igen, kun Martinus har rettigheder over værket til at lave en konsekvent eller gennemgribende ændring af formen på en udgave. Bisættelse udkom først med gammel retskrivning, hvorefter Martinus beslutter senere at ville udgive Bisættelse i ny retskrivning. Sammenligningen med Det evige Verdensbillede I – III holder ikke, da disse binds førsteudgave udkom efter 1948, altså efter den ny retskrivningsreform.

At Martinus vælger at ændre fra gammel til ny retskrivning på nogle af sine arbejder - men ikke for hovedværket! – betyder IKKE, at indehaverne af den overdragede ophavsret har rettighed til at ændre i formen på udgaver, som de forelå efter Martinus. Dette har aldrig været Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts opgave fra Martinus side. Aldrig.

Der er forskel på form og indhold. De bevarer værkerne uændret derved, at de ikke ændrer indholdet. Det bygger han på, at det står i bestyrelsesreferatet på ekstraktens side 106, at Martinus sagde, at fejl i bøgerne i forhold til originalmanuskripterne må rettes.

Referencen til hvilket rådsreferat kendes ikke, men den manglende logik er åbenlyst:

Hvordan kan man ændre et indhold – og hvordan kan man ikke ændre et indhold? Der ligger nok en antagelse om, at det at ændre på et indhold betyder at ændre på selve ord og begreber, at skrive nye sætninger osv., og at indholdsændring ikke sker ved blot at ændre fejl.

Vrøvl og nonsens.

Formforståelsen bliver reduceret til at gælde som et FORMAT, altså form er udelukkende et spørgsmål om fysisk højde og bredde på udgaven. Nej, formen er et UNIKA, som udgaven var tiltænkt af ophavsmanden. Ophavsmanden har rettighed til selv at ændre i arbejdet, værket, udgaven, mens ophavsrettighedsindehaverne kun har rettighed til at udgive og tilgængeliggøre denne form for originalt arbejde, oprindelig udgave, autentisk værk.

Loven for ophavsret beskytter oven i købet værket, og ikke ophavsmanden, kun hvis denne interesse er sammenfaldende med værket, beskytter ophavsretten ophavsmanden, - oftest i forbindelse med en kommerciel interesse. Al fokus i ophavsretten ligger på værkets form.

Det er svært at tage stilling til, om værket er helligt. I så fald er det indholdet af det. Form og indhold hænger selvfølgelig sammen, men der er dokumentation for, at Martinus også selv rettede fejl. Der er tale om åndeligt indhold. Han er enig i, at der er tale om en fortsættelse til Bibelen.

Det er svært at tage stilling til om værket er helligt … der er tale om en fortsættelse af Bibelen. … hold nu op.

Martinus rettede selv sine fejl. Ja OG? Martinus kunne rette selv sit arbejde – IKKE andre! At Martinus rettede i sit arbejde, giver IKKE indehaverne af ophavsretten ret til selv at rette f.eks. irriterende stavefejl så som at rette i om til j i fællestitlen på det samlede værk.

Blot dette: Hvis Jesus Kristus havde skrevet mere end med sin finger streger i sandet, ville folk omkring ham fra 8 måneder til 40 år efter have ændret i den fysiske form på de færdige litterære arbejder, de originale udgaver og det foreliggende samlede værk, som han, Jesus Kristus, havde valgt og bestemt skulle udgives for fremtiden og eftertiden??

Tredie med i.

Det Tredie Testamente er Talsmanden, den Helligånd i sin fysiske form.

<u>Forklaring</u>

<u>Ole Thorvaldsen</u>

(…) *1)* Førsteudgaven af Livets Bog har ingen særlig status. *2)* Martinus har gjort det klart, at manuskripterne er det, der tæller. Det er protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne. Martinus ønskede selv en række rettelser i løbet af sit liv. I dag kan man helt anderledes effektivt elektronisk kontrollere, at der er 80 afvigelser fra originalmanuskriptet i førsteudgaven. Han mener, at den seneste udgave er tættest på originalen. Førsteudgaven er den, der har flest fejl.

1) Ifølge Ole Thorvaldsen, som ikke er Martinus, har Førsteudgaven af Livets Bog (har) ingen særlig status. *Nej, ikke for Ole Thorvaldsen, men for Martinus har førsteudgaven en særlig status. "Førsteudgaven" bliver ofte brugt i talesprog som førsteudgavens første OPLAG, dén udgave, som de sagsøgte lavede en faksimileudgave af i en ren og skær nødløsning over Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts vanrøgt af den overdragede ophavsret. Egentlig kunne "førsteudgaven" lige så godt betegne førsteudgaver i forskellige oplag, der er redigeret af Martinus. "Førsteudgaver" kunne også godt blive brugt som et synonym på alle oprindelige udgaver, der er blevet redigeret AF Martinus, og IKKE udgaver af andre udgivelser redigeret og omformet af Rådet og Marinus åndsvidenskabelige Institut fra marts 1981 til d.d.*

*Selvfølgelig har de udgaver, der forelå fra Martinus side, allersenest i en udgave og færdiggjort <u>før</u> 1981, en speciel status over for hvilke som helst andre udgaver begyndende med november 1981. Hånden på hjertet: Hvilken udgave ville Martinus med størst sandsynlighed anse som havende en særlig status: – Oprindelige udgaver, som han selv har godkendt og redigeret – eller udgaver, som er blevet ændret og netop ikke er bevaret efter disse oprindelige udgaver? Det **<u>eneste nye</u> i formen** efter 1981, der skulle "ændres" i en ny udgave, var en beslutning af Martinus om at have en fællestitel til det samlede værk med en retskrivning i denne fællestitel, der fulgte gammel retskrivning: Det Tredie Testamente. Tredie med i. Tredie med i. Antageligt i en tydelig og klar reference til formen på hovedværket Livets Bog I -VII.*

Førsteudgaven af hovedværket skrevet efter gammel retskrivning.

Førsteudgaven af Livets Bog har en hel særlig status, da førsteudgavens FORM er HOVEDVÆRKET godkendt, redigeret, besluttet og med vilje i gammel retskrivning af Martinus, og

med Martinus´ faste overbevisning er færdiggørelsen af sin mission:

Rådsreferat. D. 5. august 1975

Martinus: (…) Fra 1921 - der gik der otte år - ja syv år eller otte. Men jeg regner med, at det var faktisk den tid, det tog mig, så jeg kunne skrive nogenlunde. Selvom jeg ikke kan skrive fornemt, så er det da nogenlunde,

H: Det er skam godt Martinus.

Martinus: Ja, - der er mange, der kritiserer mig. Det er bare, fordi det er så enkelt. På den anden side er det mægtig logisk — det er da godt. Ja, man har jo gjort det så godt, man kunne. Jo. Så er der ingen standsning mere. Så var det meget sjovt, dengang jeg skrev sidste linie til Livets Bog. Og det er faktisk missionen. Da er det faktisk fuldkommet, det jeg skal skrive. Efter den kan alle mennesker godt få kosmisk bevidsthed. (…)

Rådsreferat. D.5. februar 1974.

Martinus. (…) Jeg har sagt, at Livets Bog skal hedde det på alle sprog. Men grundenergierne, der kan man godt ... ja, intelligens er det ikke intelligens på alle sprog? Og instinkt. Der er vist ikke megen forskel i oversættelse på de der. Dem må man selvfølgelig oversætte. (…)

Formen på den danske originaludgave – som er udgivet førsteudgaver – ligger fast, mens der i oversættelser kan ændres lidt på formen.

Forklaring fortsat. O.T.:

1) Førsteudgaven af Livets Bog har ingen særlig status. *Hvorfor konstateres dette? Og hvordan underbygges denne påstand? Ved at hævde følgende:*

2) Martinus har gjort det klart, at manuskripterne er det, der tæller. Det er protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne. *3)* Martinus ønskede selv en række rettelser i løbet af sit liv. (…)

Hvis *førsteudgaven – udgaver redigeret af Martinus selv i sin levetid –* ***havde en særlig status SKULLE*** *A) Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut udgive disse former primært eller udelukkende og B) ikke selv udgive ens egne former – ok, dette er så foregået godt nok i betryggende form (ironi) –*

Og hvordan underbygges denne påstand om, at Livets Bog ingen særlig status har? Ved at "citere" Martinus: Martinus har gjort det klart, at manuskripterne er det, der tæller. Det er protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne.

"Manuskripterne" er originalarkene, der sad i Martinus´ skrivemaskine, og som ALDRIG skulle udgives ifølge Martinus og logisk nok ej heller bruges som grundlag for retteark, men netop gemmes eller OPBEVARES i en boks. Disse ark eller originalmanuskripter var jo lige præcis IKKE endnu blevet redigeret AF Martinus selv, hvilket førsteudgaven jo præcist blev, men selvfølgelig ved trykfejl og grove stavefejl i FØRSTEUDGAVEN kan dénne udgave evt. rettes til. Påstand: Originalmanuskripters status kommer KUN af, at være grundlaget for førsteudgaver eller originaludgaver, der blev redigeret og udgivet AF Martinus. Det er utænkeligt, at

Martinus ville godtage andres udgaver end sine egne førsteudgaver i disses forskellige oplag gennem hans levetid.

Hvor er det blevet protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne? *Med "protokolleret" kunne menes til referat, altså rådsreferater sammen med Martinus. Eller menes der mon, at Rådet efter Martinus bortgang har ført til referat,* at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne – *hvor "bøgerne" så er ens egne udgivelser efter 1981??*

At rette ens egen udgivelser efter originaludgaven eller førsteudgaven ville jo være en torn i øjet på udgiverne og indehaverne af ophavsretten, der dermed ville dokumentere førsteudgavens særlige status.

Vi må se søge på "originalmanuskript" og "rette" i rådsreferaterne for at se om sætningen AF Martinus ifølge O.T., der skal underbygge påstanden om, at førsteudgaven ingen særlig status har i forhold til originalmanuskripter, vitterlig er blevet protokolleret:

"Originalmanuskript": 0 hits. "manuskript": 11 hits "rette manuskript": 0 hits "udgave": 21 hits.

Foreløbige konklusion: Ingen citater i af Martinus i samtlige rådsreferater rammer bare tilnærmelsesvis meningen med citatet af O.T.

Derfor et udpluk af citater med søgeordet "manuskript": - Vurdér om Martinus utvetydig og klart underbygger O.T.s påstand om:

"Det er protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne".

Rådsreferat. D. 22. januar 1974. *-Martinus svarer vedr. symboler og ikke vedr. manuskripter-*

H: Der var endnu en ting, som vi har talt om: Det er, hvordan vi skal forholde os med de manuskripter, som du måtte have liggende … manuskripter til bøger eller symboler, der ikke er blevet færdige. Hvis det er, at der ligger sådanne.

Martinus: Nåh ja ... der ikke er færdige. Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave dem færdige. Men jeg håber, at jeg får dem færdige.

Rådsreferat. D. 5. august 1975. ***- Martinus er meget lemfældig med et originalmanuskript, der aldrig blev grundlag til udgivelser af førsteudgaven -***

Aage: Hvornår begyndte du egentlig at skrive på Livets Bog bind 1? - Den kom jo i 1932.

Martinus: Ja, det var i 1921, og det år begyndte jeg nok at skrive. Den bog kaldte jeg nok Livets Bog, men det blev jo ikke den endelige. Der var jo punktummer på halve sider. Jeg troede jo, at de bedre kunne forstå det, når jeg blev ved med at tjære løs, som om det var hæklet.

H: Har du den liggende stadigvæk som manuskript?

Martinus: Jeg har det liggende, - noget af det. Men jeg tror bestemt, at jeg har lånt noget af det ud, som ikke er kommet tilbage. Desværre kan man jo ikke huske sådan noget. Og når det så ligger i en eller anden mands besiddelse, så tænker han heller ikke på det.

Rådsreferat. D. 22. maj 1979. ***- Martinus er yderst påpasselig med originalmanuskriptet, der dannede grundlag for udgivelsen af førsteudgaven af Livets Bog -***

H: Så er det, at vi gerne skulle have strukturbogen færdig.

Martinus: Ja, det skal vi skam have. Vi skal bevare manuskripterne til Livets Bog og til de andre bøger. Arkitekten var så flink, at han lavede denne box.

Udpluk af citater med søgeordet "udgave": - Vurdér selv om Martinus utvetydig og klart underbygger O.T.s påstand om: "Det er protokolleret, at der gerne må rettes tilbage til originalmanuskripterne, hvis der er fejl i bøgerne".

Rådsreferat. D. 5. februar 1974.

Martinus: Ja., men ... jeg synes ikke, at Livets Bog skal være i alle mulige slags udgaver. Det må være det samme navn over hele verden. Det har jeg intuitivt. Det kan alle mennesker lære at sige.

Ib: Så kan jeg komme tilbage med en nærmere … (…)

Aage: Hvis man nu køber det nye testamente hos en boghandler, så kan man selv bestemme, hvor tykke de skal være, hvor høje de skal være, om de skal være blå eller hvide eller grønne, og hvor meget de skal koste. Der er alverdens priser, og der er masser af udgaver at vælge imellem.

Martinus: Men det er vel nok noget, der har udviklet sig efterhånden. Og sådan vil det vel også udvikle sig efterhånden her. Jeg mener ikke, vi lige med det samme kan lave alle mulige slags. Vi skal bare sørge for at få de originale ting ud. Så senere kan det jo altid diskuteres, hvordan vi kan lave om på det.

Rådsreferat. **D. 6. januar 1981**.

Martinus: Jeg ved ikke, hvordan det vil gå, men jeg tror i første omgang, at vi må finde os i, at forlæggerne selv lader dem oversætte. Lad os sige, at der kommer 10 forlæggere fra forskellige lande og vil have bogen oversat hurtigst muligt. Kan vi gøre noget?

Ib: Vi kan gøre to ting efter min opfattelse. Den ene ting er, at vi kan forlange, at den der skal oversætte tingene - han for det første læser hele værket, inden han begynder at oversætte. Det er efter min opfattelse næsten en nødvendighed. For det andet kunne man forlange ---

Martinus: Det er jo også bare det. Det er jo ikke så galt, selvom det i første omgang --- Der kommer så meget ud, at folk opdager, at det er meget værd. Og så er det jo, at når de nye udgaver bliver reviderede udgaver. [nyt bånd]

Nye udgaver er reviderede udgaver AF Martinus´ førsteudgaver – var tankegangen hos Martinus – hvilke andre former af udgaver kunne han vitterlig ellers tænke på?? Det vil sige, at selvom oversættelser foregår lidt for hurtigt, så er det ud fra nye redigerede udgaver AF Martinus egner udgaver, (oplag over førsteudgaver), - hvilket dermed stiller garantien!!

Forklaring, fortsat:

3) Martinus ønskede selv en række rettelser i løbet af sit liv. (…)

Martinus ønskede ikke, - han foretog rettelserne selv. Derfor har førsteudgaver en særlig status over originalmanuskripter til førsteudgaver – udgaver redigeret AF Martinus – og i særdeleshed en særlig status over alle udgivelser efter marts 1981, der ikke opfylder ***formålsparagraffen.***

At hævde, at Martinus "ønskede" og – hvis dette er tilfældet – dermed at indikere, Martinus ikke formåede at gøre sit arbejde færdigt, som det forelå fra Martinus´ side, er dette en grov manipulation eller fordrejning af ***betydningen af ophavsmandens egenart med sit værk.***

Forklaring fortsat:

Martinus ønskede, at instituttet havde ansvaret for udgivelserne. Analyser mv. var frit, men ansvaret for værkerne lå hos instituttet. Med hensyn til ophavsret var Martinus meget entydig. Han testamenterede alt, han havde, til instituttet. Endvidere præciserede han kort før sin død, at instituttet fik alle rettigheder til værkerne.

Igen ser vi denne sammenblanding af, at Martinus´ vilje er Rådets vilje. Dette er en holdning i kulturen omkring værket, der resulterer i fortolkninger af, hvordan håndteringen af rettigheden til ophavsretten skal forvaltes, hvor konsekvensen er udgaver i ændrede former af den oprindelige og originale udgave AF Martinus.

Hvad ville Martinus sikre og beskytte, som skulle ligge fast, bevaret og uændret? Formen på værket eller indholdet i undervisningen? At eftertiden kunne ændre på værkets udgaver? NEJ! Eller ved hjælp af loven (Love af 1982 §3, stk.1 samt ved Loven for ophavsret §3, stk. 1-3, og §75) at binde og forpligte eftertiden på værkets førsteudgaver? JA!

Rådsreferat. D.5. februar 1974.

Martinus: Ja. Benyttelsen af vores litteratur. Den må vi have retten til, - der må vi passe på retten til vort. For ellers ved man aldrig, hvor det havner henne alt sammen. *(FORM).*

Aage: Så vil jeg da godt spørge, hvordan kan vi sikre os vores ret på det område?

Ib: Det kan vi efter min opfattelse kun sikre os ved, at der er angivet en copyright i bøgerne, som tilhører instituttet. Andet kan vi ikke gøre.

Martinus: Ja. Og så tror jeg, der bliver en anden faktor, - at vi kan sælge dem billigt, - billigere end alle andre. (…)

Benyttelsen af vores litteratur angående udgivelse skal ske efter en kontrakt; sikres juridisk. Benyttelsen af litteraturen må vi have retten til, den juridiske ret til at benytte. Hvorfor? Vi må passe på retten til vort; vores litteratur, gennem juridisk beskyttelse. Hvorfor? For ellers ved man aldrig, hvor det – vores litteratur-havner henne alt sammen."

Det handler om at sikre og binde litteraturen juridisk (FORM), så litteraturen bliver bevaret (- ***bevaret i sin uændrede form, forstået EFTER §3, stk.1****), når udgivelsen af Martinus´ litteratur: egne udgaver = vor litteratur finder sted. For ellers kan udgivelsen af litteraturen (FORMEN på udgaven) sejle.* ***(Udgaver fra 1981 til d.d. er sket UDEN forståelse af, hvad jura omkring litteraturen beskytter).***

INDHOLDET i litteraturen findes der ingen regler for; der kan de – her dem, der udgiver bøgerne – gøre, som det passer dem.

Martinus' opmærksomhed går på at sikre værket juridisk, (ellers ved man ikke hvordan udgaven ender eller havner). Martinus' opmærksomhed går ikke på at sikre eneretten til at udgive værket, NÅR dette sker efter §3, stk. 1 (1982) samt §3, stk. 1-3 (Ophavsretten). Tvært imod. Martinus´ ønske var, at værket Det Tredie Testamente i de originale udgaver skulle udgives på et fremmed forlag.

Forklaring fortsat.

Martinus lod bestyrelsesmøderne optage på bånd de sidste syv år. Han *(O.T.)* har skrevet optagelserne ned og læst dem, og han *(O.T)* har på den baggrund en klar opfattelse af, hvad Martinus ville. Rådet skal bestemme inden for instituttets rammer. Instituttets aktivitet skulle være så lille som muligt. Det skulle være, hvad andre ikke kunne lave, herunder ansvaret for at udgive bøger.

”Efter min bortgang er rådets vilje min vilje”, sagde Martinus. Uautoriserede kopier falder ikke indenfor, hvad Martinus ønskede. (…)

Ole Thorvaldsen: **”Efter min bortgang er rådets vilje min vilje”, sagde Martinus.**

Uautoriserede kopier, der ikke er AF Martinus, falder ikke indenfor, hvad Martinus ønskede: ***Uautoriserede kopier*** *er alle former på udgaver fra november 1981 til d.d., herunder også DIK,* ***DEV 5, DEV 6, GK****, da det er protokolleret, at* ***manuskriptark kun skal opbevares i en boks****, samt er det protokolleret, at båndet foredrag af Martinus ikke må danne grundlag for en fortsættelse af udgaven ”Det evige Verdensbillede I-III”,* ***kun interview med Martinus selv på bånd*** *om et ikke udgivet symbol kan evt. danne grundlag for en ny udgave.*

Følgende er eksempler på citater fra rådsreferater, hvor **”vilje”** indgår,

mine fremhævelser:

25. september 1974.

Aage: Se, nu har vi flere gange hørt fra dig, at det skal være en sag, hvor der ikke skal være over- og underordnede. Men du bruger også udtrykket ledere og ledelse. Altså, kan vi godt have ledelse og ledere?

Martinus: Nej ... Ja ... de bliver jo ... Dem, der skal sige, hvordan det skal være. Men det er ikke som en mand, der er sig selv og bestyrer en ting. Her er det en mand, der efter den overordnede ...

den overordnede, det er jo Livets Bog. Det er den overordnede, der skal være. (…)

Martinus: Man må egentlig ... man er faktisk en vogter. Man er faktisk kun en vogter af alkærlighed. Man er en vogter af strukturen. Ja, for den er lavet. Og medarbejderstaben skal vide, at det er ikke jer, der ... ja, I er med i det ... I accepterer det, men det er ikke jer, der har bestemt, at det skal være sådan. Det er en bestemmelse, der faktisk er evig ... og så må man regne med, at der er et forsyn, der er den virkelige overordnede. I er kulturens repræsentanter. (…)

Altså ... det skal rigtig pointeres, at det er ikke jeres vilje, at I er med i det samme ... Det er en højere vilje, der vil det sådan ... **I er kun vogtere af, at det bliver sådan** ... eller I er med til, at det skal være sådan. (…)

D.12. november 1974

(Titlerne ”Kosmos” og ”Livets Bog” kom som kosmiske impulser til Martinus. Om juridisk beskyttelse af titlen ”Kosmos”).

H: Men kan vi ikke sige, at vi kalder det Kosmos i al den udstrækning, vi kan. Og hvis der så kommer et land, hvor det ikke kan lade sig gøre, så må vi jo prøve at finde på noget.

M: Nå ja, hvis det ligefrem ikke kan lade sig gøre. Men alle vegne, hvor man kan, der synes jeg, at man skal gøre det. **Der har vi forsynets vel**vilje**, det har vi ikke med det andet.** *(Et andet navn på Kosmos)*

T: Men man kan i hvert fald prøve på at beskytte det. (…)

7. september 1976

Martinus. (…) I en forretning kan en mand sige: du skal gøre det, og du skal gøre det. Det har vi ikke noget af her. Medhjælperne skal jo heller ikke være diktatorer. Vi skal allesammen arbejde sammen som venner. Og i realiteten, - i det daglige liv, så er det da meget bedre, at vi er venner. Selvom vi ikke er enige om analyserne, - det skal vi nok blive. Det ordner naturen. Det går automatisk. **Men venner, - det ligger under vor vilje.** Det kan vi gøre meget til selv. (…)

Sagen skal ikke have uvenskab over forskellige fortolkninger af analyserne. I dette område skal der ikke være trættekære diskussioner – om hvem der har "ret". Sagen i dag er i uvenskab over forskellige udgaver af værket og om udgivelsen af dem, er korrekte. I dette område skal der i den grad være trættekære diskussioner i stedet for en retssag – i hvert fald sideløbende med en retssag.

DETTE ER ET ANSVAR FOR SAGEN, SOM KUN SAGEN KAN FORLØSE.

Venlighed er at være enige om at være åbent uenige i et fysisk møde med hinanden.

Dette kunne være begyndelsen på en ny kultur inden for Sagen, før der tænkes på at udbrede verdensfreden, som i henseende til §´er, står højere i de nye og ændrede love for Martinus åndsvidenskabelige Institut end den af Martinus bestemte gamle formålsparagraf i love af 1982: §3, stk. 1.

D. 24. juni 1980

Martinus. Tingene kommer ikke frem, førend det er Guds vilje - der foreligger nogen forsinkelse. (…)

Ja, der gør – der foreligger nogen forsinkelse. Sagen sover tornerosesøvn, og værket er endnu ikke udgivet efter ophavsmandens udtrykkelige vilje. Sagen har endnu ikke vist sig moden nok til at kunne hanke op i sig selv og BEGYNDE på SELV at forløse konflikten. Sagen har endnu ikke udgivet værket efter formålsparagraffen. Et håb er, at en dom i Østre Landsret til fordel for de sagsøgte, er det eneste, der kan vække denne søvn. ALT er dog i Forsynets hænder. ALT. Alt sker efter Forsynets vilje.

D. 9. september 1980

Martinus. Jeg har den opgave at skulle skrive, hvordan folk skal leve. *(FORM)* Vi skal skabe viden og danne verdenskultur. *(INDHOLD)* Der må I vide, at I er også med. I er valgt til bestyrelsen, - **det er ikke uden forsynets vilje, at I er med i bestyrelsen, og I får også et stort ansvar**. I får det fortsatte ansvar, når jeg ikke er her mere. Så er det jer, det kommer an på.

Og det er altså en ny verdenskultur *(INDHOLD)* i hele mit arbejde. Der ligger en ny verdenskultur, *(INDHOLD)* og det kommende årtusinde vil bringe kristendommen frem til politik, således at det bliver international politik, og således at man bygger kulturen op efter kristendommen. *(INDHOLD).*

Bestyrelsen med Forsynets velvilje har et ansvaret for INDHOLDET IKKE for FORMEN!

<u>FORM er:</u> Martinus: Jeg har den opgave at <u>skulle skrive</u>, hvordan folk skal leve. *Denne skrivning er færdigskabt, ved at Martinus har <u>skrevet</u> "om hvordan"... FORM.*

At skabe viden – indhold – omkring hvad, der allerede er skabt på skrift -form-, er et ansvar og en opgave for Rådet (og Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint). Det fortsatte ansvar er at skabe viden og danne en kultur omkring værket, hvis fællestitel er: Det Tredie Testamente. Tredie med i. En kultur, der kan være model for resten af verden. Dette er at beskæftige sig med værket – hvordan vi lever det. Martinus´ opgave eller mission var at tilvejebringe den færdige form på "kristusmissionen", som kun er førsteudgaverne: Talsmanden, den Hellige ånd - Det Tredie Testamente. Tredie med i.

<u>Forklaring. Trine Möller.</u>

(…) Det ses af listen, at der i førsteudgaven er ganske mange fejl i forhold til manuskriptet. Det skyldes bl.a. den gammeldags trykkeproces. (…)

Og? Dette forringer ikke førsteudgaven – eller andre originale udgaver i senere oplag – rettet, redigeret og udgivet AF Martinus under sin levetid. Udelukkende at rette trykfejl og grove stavefejl og ord, der er faldet ud, i en bevaret ORIGINAL udgave EFTER Martinus´ bortgang, er netop det <u>eneste</u> arbejdsområde sproggruppen indlysende skulle have. At påstå, at udgivelser efter marts 1981 har færre fejl end originalmanuskriptet er jo en manipulation, for hvis bare indehaverne af ophavsretten fra dag et -d.9. marts 1981- havde taget udgangspunkt i udgaver AF Martinus, ville disse udgaver jo indlysende have færre grove stavefejl og trykfejl end den allerførste udgave rettet og redigeret af Martinus. Martinus´ pointe er, om man vil udtrykke det på den måde, at førsteudgaven eller oplag efter førsteudgaver under Martinus egen redigering er udelukkende dén udgave, der for eftertiden skal udgives – evt. som sagt med rettelser af grove stavefejl og trykfejl. En fuldstændig fortsat tankegang fra førsteudgaverne af Livets Bog I og II – gense s. 81.

<u>Forklaring fortsat.</u> *1)* Førsteudgaven af Livets Bog har set fra instituttet ikke nogen særlig status. *2)* Martinus har rettet til, efterhånden som han selv udgav bøger. *3)* Derfor var der ingen grund til at lægge en bog ud, der var fyldt med fejl. (…)

1) Ud over at skulle gentage den forrige kommentar så bare dette: Holdningen til førsteudgaven af Livets Bog fra instituttet er udelukkende et spørgsmål om format. Ufatteligt. Førsteudgaven af Livets Bog – eller andre originale udgaver senere end førsteudgaven – rettet, redigeret og udgivet AF Martinus under sin levetid er gjort færdigt med gammel retskrivning, som han var begyndt på. DETTE FAKTUM SKAL BARE RESPEKTERES ifølge §3, stk. 1 for love af 1982 samt §3, stk. 1-3 og § 75 i ophavsretten. Dette er udgavens form. Dette er IKKE et spørgsmål om format, herunder tryk- og stavefejl.

2) Martinus har rettet til, efterhånden som han selv udgav bøger.

*Og? Det er **<u>MARTINUS</u>**, der har "rettet til". Dette giver IKKE rettigheder til at ændre i FORMEN på udgaven – værket – det færdige litterære arbejde – af indehaverne af den overdragede ophavsret. Disse rettigheder er begrænset og defineret af §3, stk.1 samt §3, stk. 1-3 samt §75. Punktum.*

*Her forekommer igen denne blanding af, at Martinus vilje er fuldstændiglig lig med Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts vilje **<u>uafhængigt</u>** af værkets form og ophavsmandens egenart med sit værk.*

3) Derfor var der ingen grund til at lægge en bog ud, der var fyldt med fejl. (…)

Faksimileudgaven var en NØDLØSNING af det såkaldte "Firkløver" for at respektere og virkeliggøre formålsparagraffen. Hvis bare Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut havde gjort deres eneste opgave mht. til overdragelsen af ophavsretten og rette (første)udgaver AF Martinus som det eneste og mest

naturlige Kildemanuskript og Standardværk efter Martinus' bortgang og publicerer dem efter formålsparagraffen, så ville disse udgaver jo ikke være "fyldt med fejl" - I stedet er udgivelsespraksis at finde originalmanuskriptet som "grundbog" til ens egne udgivelser, selv om førsteudgaver eller oplag af disse, som vitterlig er redigeret AF Martinus, blev anset af Martinus som de originale og oprindelige "grundbøger" til bevarelse og publicering uændret for eftertiden.

At førsteudgaverne er "fyldt med fejl" er højst sandsynligt også en overdrivelse, der ikke fremmer forståelsen for førsteudgaverne, men nok fremmer sagsøgers projekt om at beskytte deres egne udgivelser.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har ingen særlig status, så længe originaludgaverne ikke har.

Forklaring fortsat. Man kan sige, at man ved at lægge førsteudgaven, som de fire sagsøgte syntes havde særstatus, på hjemmesiden kom dem i møde samtidig med, at der er bøger, der er helt up-to-date. (…)

For Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint er Martinus' bevidste valg af formen på Livets Bog I – VII ikke up-to-date eller lever ikke op til nutidens krav for layout og tekst.

At udgive efter denne holdning resulterer i en krænkelse af §3, stk.1 og §3, stk. 1-3 samt §75.

Hovedværket Livets Bog I – VII, hvor romertal og ikke arabertal er en del af formen som skal bevares uændret, som de forelægger fra Martinus side. At rette romertal om til arabertal er en ændring af værket. Alene denne ændring af værket rækker ud over dette yderst afgrænsede område, Martinus kun tøvende accepterende evt. kunne rettes i værket efter sin bortgang, nemlig udelukkende trykfejl / sættefejl og grove stavefejl.

Martinus har aldrig forholdt sig til at skulle bevare eller ændre på "indholdet" af værket eller "indholdet" af de kosmiske analyser ifølge læsning af rådsreferater. Martinus har været opmærksom på at få beskyttet sit færdige værk, bevaret som det forelå i sin form uændret fra hans side, juridisk, endeligt udformet af ham selv i §3, stk. 1. I Gavebrev, hvor ophavsretten bliver overdraget er indehaverne af ophavsretten, betinget og begrænset af ovenstående paragraf, da Martinus også er underskriver som Gavemodtager, med ordlydende i Gavebrevet: "Overdragelsen omfatter udnyttelsen af mine arbejder, som ophavsretten normalt giver indehaveren rettigheder" - *nemlig rettigheder i følge §3, stk. 1-3 samt § 75.*

, - at der er bøger, der er helt up-to-date. (…) *Dette er Rådets positive smagsdom over deres egne udgivelser, som er en fortolkning af og ændring af formen på de originale udgaver af ophavsmanden Martinus. Indehaverne af ophavsretten – sagsøger – påstår samtidigt, at "indhold" kan bevares uanset ændring af formen.*

Faktum er, at en ændring af formen krænker ophavsmandens egenart med sit værk.

Den eneste objektive undersøgelse af indholdet i værket er at bevare formen på de uændrede originaludgaver, som de forelå fra Martinus side i hans levetid. Færdige i deres form til udgivelse for eftertiden eller fremtiden forstået efter formålsparagraffen §3, stk. 1 og også juridisk beskyttet ved ophavsretten §3, stk. 1 -3 og §75.

Der er kun og kun dette, ved at forpligte sig på denne overdragede rettighed som indehaver af ophavsretten, at Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint bliver up -to - date.

Forklaring fortsat. T.M.

1) Hun mener, at værkerne udgives uændret, da der ikke rettes i indholdet. *2)* Det er helt naturligt for enhver forfatter at ønske, at stave- og sættefejl rettes. Martinus har ikke ønsket at bevare disse fejl. *3)* Desuden gik Martinus også selv over til ny retskrivning, f.eks. i symbolbogen. Dog gjorde han hovedværket færdigt med gammel retskrivning, som han var begyndt på. *4)* Det er en helt naturlig fortolkning, at "uændret" handler om indholdet. (…)

1) Hun mener, at værkerne udgives uændret, da der ikke rettes i indholdet.

Hvordan "retter man ikke i indholdet"?? Ved ikke at skrive en hel anden sætning og bruge helt andre ord?? Altså, man retter i indholdet ved at skrive en hel anden sætning og bruge helt andre ord?? Dette er ikke "indholdet". Dette er faktisk "form".

2) Det er helt naturligt for enhver forfatter at ønske, at stave- og sættefejl rettes. Martinus har ikke ønsket at bevare disse fejl.

Fuldstændig rigtigt isoleret set. Og fuldstændig fejlagtigt set i sammenhængen med den foregående sætning: Hun mener, at værkerne udgives uændret, da der ikke rettes i indholdet *og den næstfølgende:*

3) Desuden gik Martinus også selv over til ny retskrivning, f.eks. i symbolbogen. *Igen:* ***At Martinus redigerede i sit værk og udgav bind i forskellige former, betyder ikke også, at indehaverne af den overdragede ophavsret har ret til at redigere og udgive i forskellige former! HALLO!***

3) Desuden gik Martinus også selv over til ny retskrivning, f.eks. i symbolbogen. Dog gjorde han hovedværket færdigt med gammel retskrivning, som han var begyndt på.

Hvordan er værkerne udgivet uændret, når ændringerne ikke kun omhandler stave- og sætterfejl? F.eks. for Livets Bogs vedkommende at ændre fra gammel til ny retskrivning? Med mindre selvfølgelig, at ændre på selve retskrivningen indgår i kategorien for "stavefejl", som tilfældet er for at ændre fra Tredie til Tredje: "Tredie med i er en irriterende stavefejl": Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisningen på Klint.

4) Det er en helt naturlig fortolkning, at "uændret" handler om indholdet. (…)

Virkelig? **Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side**, *FORM*

Hvordan er det muligt at måle om et værk er uændret ved at måle på, at indholdet ikke rettes!? ABSURD FORTOLKNING eller TANKEGANG! Men i det mindste indrømmes der her, at dette er en FORTOLKNING af Martinus´ vilje ved at skelne mellem Martinus´ vilje og så ens egen fortolkning af denne – i stedet for at blande Martinus´ vilje sammen med ens egen og Rådets. – Hvordan måles eller verificeres et uændret indhold?

Værket er en form, der har en objektiv, - og kollektiv for almenheden, - størrelse med en immateriel eller ideel rettighed: ophavsretten §3, stk. 1-3 samt §75. Værket Det Tredie Testamente, Tredie med i, er skrevet af en verdensgenløser – Kildemanuskript –, mens verdensgenløsningen er manifesteret i sin fysiske form som litterære arbejder eller værk – Standardværk –. Vist i rådsreferater var Martinus opmærksom på at ville beskytte ***sit*** *arbejde, - udtrykt juridisk i formålsparagraffen 3, stk.1.*

Hun mener, at værkerne udgives uændret, da der ikke rettes i indholdet.

ABSURD TANKEGANG. Denne tankegang fra Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint underbygges med ordlyden om "betryggende former", - ordlyden som kun omhandler

<u>undervisningen</u> i formålsparagraffen -, er retningslinjen for publicering af ændrede former af den originale form. – Den oprindelige form, der vitterlig ved lov, står fuldstændig fast.

*Hvad er under **ikke** betryggende former mht. ændringer af værkets form ifølge Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut og undervisning på Klint??? **Er der overhovedet nogen grænse for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut så længe "indholdet ikke ændres"???***

Martinus var yderst omhyggelig med udformningen og udgivelsen af sit værk, hvad kan gøres bedre? (Ud over tryk – og grove stavefejl). Hvem kan gøre det bedre? Nå ja: Det kan indehaverne af den overdragede ophavsret, når Martinus´ vilje er gjort til Rådets vilje. Under egne betryggende former:

Hun mener, at værkerne udgives uændret, da der ikke rettes i indholdet. (…)

Det er en helt naturlig fortolkning, at "uændret" handler om indholdet. (…) *Hold nu kaje* *****

FORM. <u>Rådsreferat. D.16. december 1975</u>

Aage: Man kan måske også kalde det det sidste testamente.

Martinus: Nåh ja. Det kunne man måske også kalde det. Der kommer ikke flere, - så ville folk jo begynde at skændes om, at hans var rigtig eller hans var rigtig. Nej, det behøver man ikke at regne med. Der kommer ikke andet. Det er DET.

Aage: Skal vi interessere os for at beskytte navnet? - Det begynder jo at komme på tryk rundt omkring, - i tidsskrifter, at du er på vej med sådan noget.

Martinus: Jo, det tror jeg nok. For hvis det ikke står juridisk fast, så kan det begynde at fortabe sig.

Hvad det så alligevel gjorde i Byretten: Tredje med j.

FORM og INDHOLD. <u>Rådsreferat. D.6. marts 1979</u>

Martinus: (…) Hvem siger, at det skal passe med videnskaben? - Det er da godt, at det ikke gør det. (…)

Jeg er fuldstændig suveræn. Jeg vil indrømme, at der kan godt være sætninger og noget, måske, som jeg ikke er så fuldkommen i at ---, men kernen i det skal nok vise sig, - og så er det ikke eet sted, men mange steder i mine ting, at analyserne bliver forklaret.

*Indhold forklaret **ved** en evt. "uperfekt" **<u>form</u> AF** Martinus. Værket skal IKKE leve op til nutidens krav, - nutidens krav skal leve op til værket. Det Tredie Testamente vil være up -to -date inden for de næste … tja tja bum, et gæt:* *- 3000 år.*

https://www.martinus-webcenter.dk/retssag/debatindlaeg/2018-03-03aendring-layout.html

Det Tredie Testamente: Et historisk værk = et epokegørende værk.

Kapitel 6

En afspejling Sagens kultur vha. formatet på KOSMOS

Inspirationen til ordlyden i retningslinjer for værkets udgivelse i teksten fra Martinus åndsvidenskabelige Institut kommer fra en lavpsykisk kultur bl.a. omkring udgivelsen af bladet Kosmos. Her har vi ufærdige jordmennesker gennem tiden haft adgang til "at bestemme" over et format vedrørende information om værket. Værkets tilblivelse har ingen ufærdige jordmennesker haft adgang til. Værket er skrevet højpsykisk eller kosmisk eller som værende Talsmanden, den Helligånd. Færdigt, fuldendt eller fuldkommen for fremtiden bevaret til udgivelse som litterære arbejder.

Ved overdragelsen af ophavsretten efter Martinus bortgang i marts 1981 blev kulturen omkring Kosmos med adgang til at bestemme over et format det eneste herskende i Rådet og på Martinus åndsvidenskabelige Institut. Det højpsykiske værks hellige og ukrænkelige status med titlen Det Tredie Testamente, villet i **<u>een form</u>** til udgivelse i hårdt, hvidt bind med Stjernesymbolet påtrykt, forblev ukendt og utilnærmelig for en lavpsykisk forståelse. Dem, der fik overdraget ophavsretten efter Martinus' bortgang blev aldrig en garant for eller en garanti for værket, som det måtte have været tiltænkt af Martinus ved at overdrage ophavsretten til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut. Kun ved at være vogtere eller kustoder og bevare værket <u>UÆNDRET I SIN TILTÆNKTE FORM af ophavsmanden</u> til fortsat udgivelser (uanset nutidens krav) kan et ufærdigt jordmenneske, og dermed et ufærdigt Råd og Institut, blive en garant og en garanti for ægtheden af værket.

Hvorfor og hvordan opstod udgivelsen af udgaven i november 1981 i <u>paperback</u> **<u>uden</u>** Stjernesymbolet, også kaldet for "forsidesymbol" påtrykt i guld? I Sagens først 20 – 30 år var det almindeligt anerkendt, at **<u>Stjernesymbolet var hovedsymbolet.</u>** Martinus skrev i Livets Bog, at hovedsymbolet er Stjernesymbolet for Livets Bog og udtalte ved indvielsen af Mariendalsvej, at Stjernesymbolet var hovedsymbolet for Sagen. Ved indvielsen i 1943 får bygningen jo netop hovedsymbolet Stjernesymbolet på sin fysiske front. "Fysisk Front" er et ord, Martinus bruger i sin tale ved indvielsen af Mariendalsvej i 1943.

Den fysiske front kan vel kaldes for en "form"? Hvis formen ændres eller fjernes helt, - formen er det ophavsmanden eller afsenderen med sin egenart udtrykker- ændres indholdet, det modtageren får af indtryk. – HOVRDAN indholdet ændres - eller OM indholdet overhovedet kan ændres ved en ændring i formen som et argument til godt at kunne ændre formen - på trods af §3, stk,1- kan dog umuligt verificeres i en målbar størrelse. Dette er heller ikke nødvendigt, da kun formen præcis rummer denne immaterielle eller ideelle rettighed: Loven for ophavsret §3, stk. 1-3 samt § 75.

Kosmos 1943, nr. 10. Fra Indvielsen den 3. oktober af Mariendals vej.

Martinus: (…) ”Og Næstekærligheden er udelukkende Vejen til Oplevelsen af selve Guddommen eller det højeste Væsen, Hovedsymbolet udtrykker, og som alle bevidst eller ubevidst længes imod.”

Stjernesymbolet udtrykker Guddommen eller det højeste væsen. ”Gud”, ”Guddommen” – og dermed Stjernesymbolet – var (og er) for Sagens venner et udtryk for noget "helligt”" og ”religiøst.” Derfor denne modstand i Sagen gennem tiden mod dette umoderne Stjernesymbol som Hovedsymbolet. At tiden skifter og smagsdomme ændrer sig, er fuldstændig underordnet og irrelevant, så længe indehaverne af ophavsretten har medhold i retssagen og i særdeleshed støtte blandt Sagens venner til Rådets, Martinus åndsvidenskabelige Instituts samt undervisning på Klints udgaver efter deres egne retningslinjer for udgivelse, der ikke er efter Martinus´ egne retningslinjer, som er f.eks. efter §3, stk.1, og **– Tredie med i.** –

Hvorfor og hvordan opstod udgivelsen af udgaven i november 1981 i paperback **uden** Stjernesymbolet påtrykt i guld, også kaldet for ”forsidesymbol”?

Til at få noget af svaret på hvorfor og hvordan, må vi dykke endnu længere ned i formatet på Kosmos og se på nogle af de beslutninger, der lå til grund for at ændre på formatet af Kosmos. Disse beslutninger var med til at føre til paperbackudgaven i november 1981 uden Stjernesymbolet i guld påtrykt, altså en lavpsykisk beslutningsproces totalt løsrevet fra Martinus udtalte (f.eks. i referater) og skrevne vilje (f.eks. i §3, stk. 1) med formen på sit højpsykiske værk.

Forskellige formater på abonnement: Kosmos og breve, - samt udgaven af værket november 1981.

1) Bladhovedet af det første nummer af Kosmos nr. 1, årgang 1, 1933 – 1946, nr. 12. Udformet af Martinus.

2) Bladhovedet ændret på Kosmos i Kosmos nr.1, 1947 – 1954, nr.12.

3) Korrespondanceafdelingen oprettes - under 2. verdenskrig. 1941 - 1955, brev nr. 21.

4) Bladhovedet ændret på Kosmos. Årsskrift. ”Julekosmos.” Årgang 1955 - 1967.

5) Korrespondanceafdelingen skifter navn og bladhoved. Kontaktbreve. 1955, brev nr. 22 – 1967

6) Ændring af format på Kontaktbreve 1967 til udgivelse af Kosmos som tidsskrift. 1967 – december 1968.

7) Sidste nummer af årsskriftet / Julekosmos 1967.

8) Bladhovedet samt undertitel ændret for Kosmos. Januar 1969. (Bladhovedet forbliver det samme, men undertitlen bliver ændret igen senere hen).

9) Ændret form på værket. Paperback udgave november 1981 uden Stjernesymbolet.

10) Formatet ændret på Kosmos, februar 1985.

Stjernesymbolet på en slipsenål. Båret af hvem og hvornår? Se s. 150.

Påstand:

Formatet på Kosmos afspejler den lavpsykiske kultur i Sagen omkring tilblivelsen af værket Det Tredie Testamente i årene 1932- 1968. Her havde jordmennesket en bestemmelse som adgang til en redaktion samt bidrag med sekundærlitteratur; artikler m.m.

Denne kultur var velkendt for jordmennesket, som overtog ansvaret for den overdragede ophavsret ved Martinus bortgang i 1981 med henblik på at udgive det højpsykiske værk Det Tredie Testamente.

Kulturen for den overdragede ophavsret omfatter kun ens egen velkendte lavpsykiske vilje, fremfor at kulturen omfatter kun det højpsykiske væsen Martinus vilje med sit højpsykiske værk.

Martinus: Logik (2:26), Kosmos 1935 nr. 10

(…) Jeg har Eksempler paa, at der har været Mennesker, der, om end de ellers maatte regnes for at tilhøre den intellektuelle Klasse, paa Forhaand, uden noget som helst virkeligt Grundlag, men blot ene og alene med den Motivering, "der er Kors paa Omslaget", meget har skullet have sig frabedt at læse "Livets Bog" eller foretage nogen nærmere Undersøgelse af denne.

At der paa Omslaget af nævnte Bog var et korslignende Symbol har altsaa for disse Mennesker været Grundlag nok til at anse den for uværdig til Læsning. De har aabenbart ment, at der bag dette Symbol laa de sædvanlige med Korset forbundne, men af mange forhadte, religiøse Dogmer og Paastande. Men enhver, der kender Symbolet paa Omslaget af "Livets Bog" og har studeret samme Bogs Indhold, ved hvor tankeløst og ubegrundet en saadan Motivering var, og hvor uvidenskabeligt dens Ophav dermed afslørede sig at være.

At der bag et korslignende Symbol kan ligge andre Ting, end en Samling forældede religiøse Paastande og Dogmer, at der bag de samme religiøse Paastandes og Dogmers evige Tegn kan eksistere en virkelig Videnskab, et helt nyt matematisk underbygget Verdensbillede, et Bevis for Livets Uforgængelighed eller Individets Udødelighed synliggjort i en Logikkens eller Kendsgerningernes sammenhængende Tankerække, tilgængelig for enhver fremskreden og klar Forstand, var den Kendsgerning de førnævnte korshadende Væsener kom til at ignorere ved paa Forhaand at tage Standpunkt uden at undersøge, ved at erklære uden at vide. (…)

Modstanden mod Stjernesymbolet gjaldt også for kulturen i Sagen i alle årene i løbet af værkets tilblivelse, dog især fra midten af 1950´ erne sker der et holdningsskift eller kulturændring, hvor Stjernesymbolet forsvinder på formater på Kosmos og Kontaktbreve. Det var også i (1954) – 1955 – (1956), at Martinus holdt den lange foredragsrække med titlen ”Det evige verdensbillede” optaget på spolebånd. Forståelsen af værket blev mere og mere et spørgsmål om et verdensbillede og kosmiske analyser med en dominerende intelligensenergi til at modtage værket med. Da Martinus i 1970´ erne mere og mere betoner værkets egentlige hensigt og status, nemlig som ”Kristi genkomst. Rent ud sagt”, er der på det tidspunkt, efter generationer af en ”kosmologisk” forståelse i Sagen, fremfor en forståelse af værket som videreførelsen af Kristusmissionen - Kristusmentaliteten hen imod at blive ét med Guddommen-, en stor afstand og forskel mellem den lavpsykiske kulturs og forståelses af værket og Martinus´ egne udsagn. Fællestitlen Det Tredie Testamente er kun siden hen i Sagen blevet overfladisk accepteret, kun som noget, der ikke kan omgås på

tryk på en udgave af værket, men titlen er aldrig blevet forsøgt forstået endsige taget til sig i Sagen. Samtlige udgaver, der kom efter d.8 marts 1981, er udelukkende blevet udgivet i former der svarer til Sagens egen kultur og forståelse af værket. Udgivelser er ikke foretaget ud fra Martinus´ udsagn om værkets status: bevare den originale form for eftertiden. Martinus udtalte dog helt fra udgivelsen af Livets Bog I, 1932, og fastholdt vedvarende gennem alle årene i værkets tekster værket som ”Talsmanden, den hellige ånd”, dog først som sagt udtalt og tydeliggjort i 1970´ erne først med påbegyndelsen af en introduktionsbog til værket, men siden hen med titlen til hele værket: Det Tredie Testamente.

1) Bladhovedet af det første nummer af Kosmos nr. 1, årgang 1, 1933 – 1946, nr. 12. Udformet af Martinus.

Kosmos nr. 1, årgang 1, 1933 – 1946, nr. 12.

Formatet er antaget udformet af Martinus. Format: Stiliseret Stjernesymbol indsat i kosmiske verdensimpulser.

Der er en påfaldende lighed med symbolet ”Guds ånd over vandene” eller ”Det Guddommelige Skabeprincip” og det tegnede format af Martinus. En antagelse er, at formatet indeholder kosmiske stråler, der leder tanken hen på verdensgenløsningsprincippet, som er et resultat af skabeprincippet. Ved at Stjernesymbolet – hovedsymbolet på Livets Bog – er sat ind i centrum af de kosmiske stråler, kunne vise, at formatet på Kosmos laver et søskendeskab til forsidebilledet på standardværket for den ny verdensimpuls, nemlig, på det tidspunkt hovedværket Livets Bog, men senere hen hele værket Det Tredie Testamente.

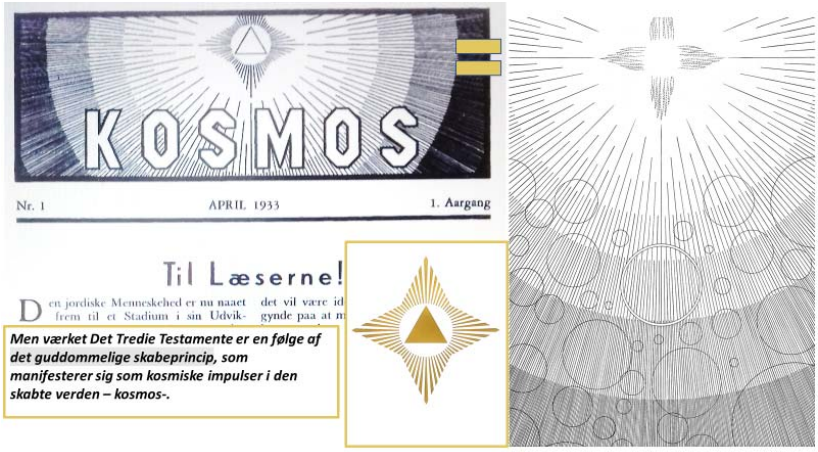

De tre første symboler i Det evige Verdensbillede I, det første bind, kan tænkes at være noget meget grundlæggende for tilgængeliggørelsen af åndsvidenskabens indtog på vores klode i form af Det Tredie Testamente.

Det Evige Verdensbillede **I:**

Symbol **nr. 1** "Guds ånd over vandene – Det guddommelige Skabeprincip."

Symbol nr.3 vendt om 90 grader:

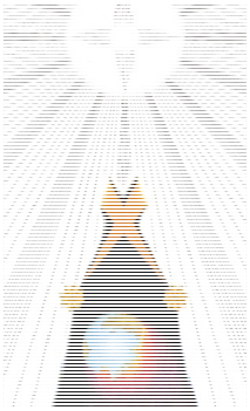

Symbol **nr. 2** "Verdensgenløsningsprincippet."

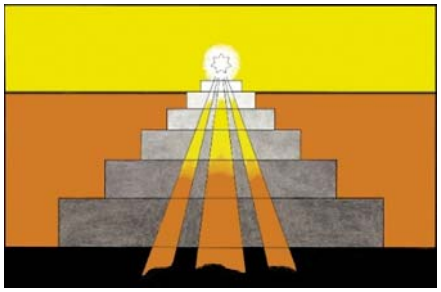

Symbol **nr. 3** "Intolerance."

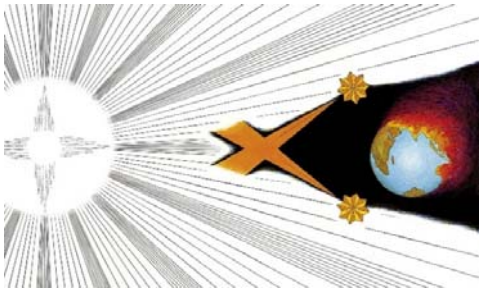

2) Bladhovedet ændret på Kosmos i Kosmos nr.1, 1947 – 1954, nr.12.

- Kosmos nr.1, 1947 – 1954, nr.12.

Der findes umiddelbart ikke en artikel i Kosmos, der begrunder ændringen af formatet væk fra det af Martinus oprindelige udformede.

Det nye format er nok udformet af Mogens Munk, som i det tidsrum blev leder af redaktionen på Kosmos. Bladhovedet eller formatet er en tro kopi af Stjernesymbolet i foredragssalen på Mariendalsvej. Stjernesymbolet er renset for kosmiske stråler eller impulser. Stjernesymbolet er den stiliseret udgave af hovedsymbolet, som det også forekommer på indersidens af f.eks. Livets Bog eller på brevhovedet fra Mariendalsvej. Forbindelsen til og forståelsen mellem værket og det her af affødte organ Kosmos som værende et udtryk for verdensgenløsningen via kosmiske impulser mangler. Antagelig vis har man modsat taget udgangspunkt i den lavpsykiske erfaringsnære kultur i en foredragssal, dér hvor jordmennesker også kan modtage indhold og bidrage med indhold, som er fortolkning, formidling, undervisning, information.

Der kommer en undertitel på magasinet: "*Organ for* MARTINUS AANDSVIDENSKAB"

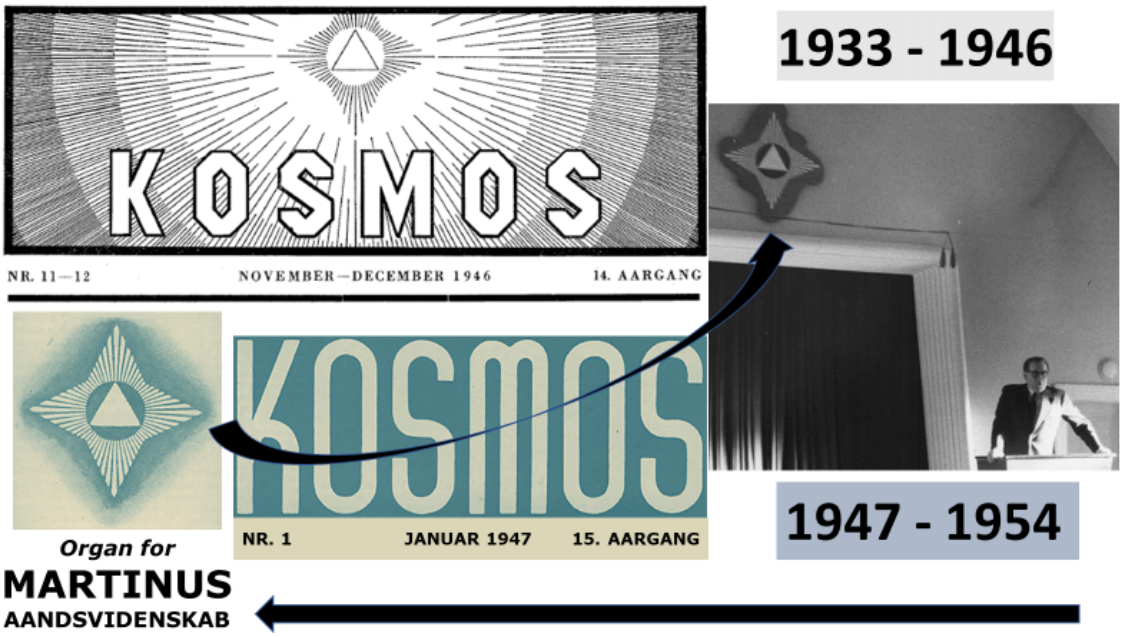

I 1950 / 1951 forlader Mogens Munk fuldstændigt Sagen og alle aktiviteter omkring værket. Han bliver højst sandsynligt smidt ud af Erik Gerner Larsson pga. jalousi fra EGL over Mogens Munks "position".

3) Korrespondanceafdelingen oprettes - under 2. verdenskrig. 1941 - 1955

Korrespondanceafdelingen oprettes - under 2. verdenskrig. 1941 - 1946, brev nr. 21.

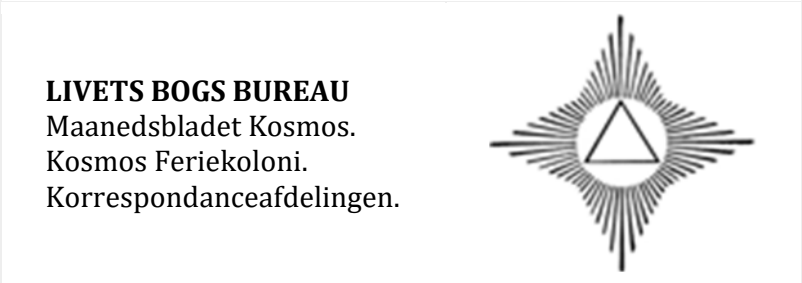

Formatet er det samme som brevhovedet fra ”private” breve udsendt fra Mariendalsvej, nemlig et stiliseret Stjernesymbol, som det også forekommer på indersiden af f.eks. Livets Bog samt på bladet Kosmos.

Breve fra Mariendalsvej på abonnement med en populær formidling af værket, fortrinsvis som referater af foredrag af Martinus og som indføring i det kosmiske studie skrevet bl.a. af EGL, især pga. en efterspørgsmål uden for København fra diverse studiekredse.

Fra 1947 – 1949 var Korrespondanceafdelingen nedlagt, men mange læsere efterspurgte denne ordning sideløbende med magasinet Kosmos. Korrespondanceafdelingen genopstod igen i januar 1950 med dette format:

Fra (december 1954) 1955 til oktober 1955 havde Korrespondanceafdelingen dette format på sit bladhoved eller rettere brevpapir, der blev udsendt hver anden uge:

Den samme ordning med breve på et abonnement fortsatte, men skiftede i oktober 1955 til et andet navn, nemlig ”Kontaktbreve” og blev samtidig ændret til et helt andet format eller brevpapir renset for Stjernesymbolet. Der om lidt senere.

4) Bladhovedet ændret på Kosmos. Årsskrift. ”Julekosmos.” Årgang 1955 - 1967.

4) - Kosmos. Årsskrift. ”Julekosmos.” Årgang 1955 – 1966 -19(67).

Der findes umiddelbart ikke en artikel i Kosmos, der begrunder ændringen af formatet væk fra det af Mogens Munk udformede bladhoved med Stjernesymbolet påtrykt. Korrespondanceafdelingen overtog en del af det stof eller optog en del af den arbejdskraft, som gjorde magasinet Kosmos muligt. Kosmos udkom derfor i tidsrummet fra 1955 -1967 kun som et årsskrift, ”Julekosmos.”

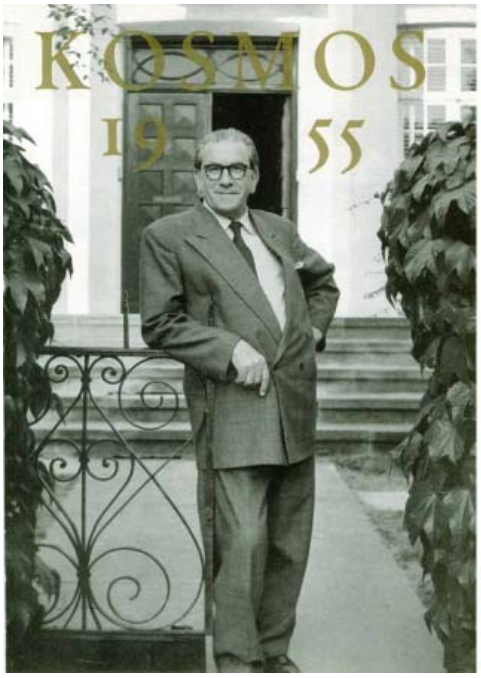

1955 – 1966

Årsskrift.

Jule-Kosmos

Omslagets forside

Formatet har en forside kaldet omslag med ét stort foto helt og aldeles renset for Stjernesymbolet. Stjernesymbolet er også kaldet for forsidesymbol af Martinus. På indersiden af årsskriftet findes et Stjernesymbol, f.eks. i form af Flaget eller stiliseret Stjernesymbol ligesom på indersiden af f.eks. Livets Bog.

Sidste udgave af Kosmos, "Julekosmos", som et årsskrift i 1967. Omslag:

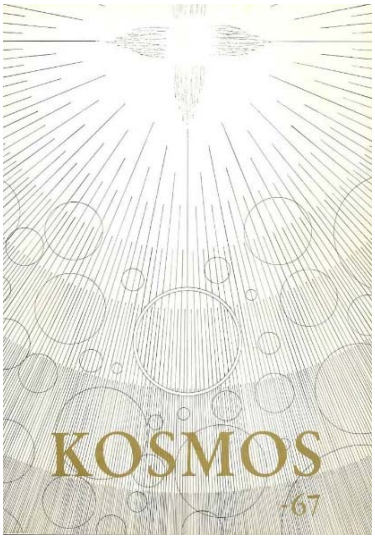

Omslagets forside: *(Se ovenstående illustration)*

Forsidebilledet: Martinus' symbol over skabeprincippets impulser

Forside: *(Stiliseret Stjernesymbol på indersiden af bladet)*

I N D H O L D (…)

Per Bruus-Jensen: Skabeprincippets impulser ... 50

(…) Redaktion: Per Bruus-Jensen

Med dette sidste nummer af Kosmos som årsskrift er der sket en markant ændring af formatet på årsskriftet, der i tidsrummet 1955 – 1966 ellers udelukkende udkom med et stort illustrativt foto af noget aktuelt for året, der gik.

Umiddelbart findes der ingen kommentarer til denne ændring i formatet på dette ene enkeltstående årsskrift, der viser symbolet med den af Martinus udnævnte titler: ”Guds ånd over vandene – Det guddommelige Skabeprincip” titler som ikke er:

Forsidebilledet: Martinus' symbol over **skabeprincippets impulser**

Det er ikke umiddelbart muligt at finde navnene på redaktionen, før dette sidste nummer af årsskriftet i 1967, som har navnet på Per Bruus-Jensen. Samtidig i 1967 overgik nedenstående nævnte Kontaktbreve – en afløser for Korrespondanceafdelingen – at overgå til at få titlen på magasinet Kosmos, men i udgivelsesintervallet fortsatte som Kontaktbreve. Denne overgang havde ingen tydelig redaktion, men Per Thorell skrev hovedartikler samt ændrede formatet på Kosmos (Kontaktbreve i 1967 - 1968. Derom senere.

5) Korrespondanceafdelingen skifter navn og bladhoved. Kontaktbreve. 1955, brev nr. 22 – 1967

5) - Kontaktbreve. 1955, brev nr. 22 – 1967

MARIENDALSVEJ 94-96 . KØBENHAVN F - TELF. GO 9280 - POSTGIRO 29580

Erik Darsø
Sekretær f. Kontaktafdelingen

Kontaktafdelingen oplyser, at grundet Erik Gerner Larssons forestående rejse til Indien overtager Erik Darsø arbejdet med disse breve på abonnement. EGL skal dog først rejse om et år i efteråret 1956, hvilket det derfor kunne tyde på kun at være en delvis begrundelse for EGL’s ophør med Korrespondanceafdelingen, der nu har skiftet navn og bladhoved under en anden persons ledelse.

Korrespondanceafdelingen skifter navn til Kontaktbreve. Formatet eller bladhovedet er ændret. Det er renset for Stjernesymbolet, idet det nye format har ordet ”Kontakt” på skrå er skrevet over en stregtegning forestillende et spiralcirkel, lidt lige som ringe i vandet på overfladen af en skovsø. (Jegets – X1- virkninger eller resultater i X3?) Stregtegningen findes ikke i værket og er antageligvis ikke tegnet af Martinus selv.

Der findes umiddelbart ikke en artikel i Korrespondanceafdelingen eller i Kontaktbreve, der begrunder ændringen af formatet fra brevhovedet med det stiliserede Stjernesymbol (1941 - 1955, brev 21) til en stregtegning af en spiralcirkel (1955, brev 22 – 1967).

Der findes umiddelbart ikke en artikel i Korrespondanceafdelingen eller i Kontaktbreve, der begrunder ændringen af formatet væk fra titlen ”Korrespondanceafdelingen” (1941 - 1955, brev 21) til ”Kontaktbreve” (1955, brev22 – 1967).

Interessant, mht. værkets brug af hhv. ”korrespondance” og ”kontakt” i betydning (kvalitet) er, at ”korrespondance” bliver brugt i særdeleshed til en beskrivelse af Det levende væsens (DLV) 1´s (Gudesønner, Gudebørn) og 2´s (Guddommen) forhold til hinanden, mens ”kontakt” bliver brugt på alle mulige måder i en bred sammenhæng. Ordet ”korrespondance” viser antageligt en større forståelse for værkets form eller idé (kvalitet) end ordet ”kontakt”.

På samme måde viser ordet ”organ” i undertitlen på formatet til Kosmos fra 1947 – 1954 en større forståelse for værkets form eller idé (kvalitet) end ordet ”tidsskrift”, som senere bliver brugt i et nyt format fra 1968 på Kosmos.

Påstand:

Det sidste format med Stjernesymbolet med titlen ”Korrespondanceafdeling” er i 1955, brev 21, d. 14/10 1955. Det første format med en spiralcirkel med titlen ”Kontaktbreve” er i 1955, brev 22, d.28./10. 1955.

Kosmos ændrer format fra december nr. 12, 1954 med et bladhoved med Stjernekorset til årsskriftet / Julekosmos i december 1955 med et omslag af ét stort foto helt og aldeles renset for Stjernesymbolet.

Den samme lavpsykiske kultur, der har ændret formatet på ”Korrespondanceafdeling” til ”Kontaktbreve” står bag ændringen af formatet på Kosmos fra (Mogens Munks) bladhoved med Stjernekorset til udelukkende ét stort foto, omtalt som et omslag. (Måske ud fra et ønske om at fjerne Mogens Munks aftryk på formatet på Kosmos?)

Martinus har på trods af at være chefredaktør på Kosmos gennem hele tidsrummet ikke været igangsætter af disse ændringer og, når han har godkendt disse ændringer, har han ikke villet blande sig i en modstand. Martinus kunne og ville ikke i sin adfærd ”yde modstand” som værende ét af Guddommens primære bevidstheder. Ikke at vise modstand er IKKE det samme som fuldtonet bevidst accept eller Martinus egen impuls til ændring af formater af Kosmos.

Martinus var stålfast omkring sit værk (form), men mere uddelegerende til os jordmennesker, når det kom til det ”praktiske”, her under formidling af værket (indhold) såsom abonnement på oplysninger om værket; Kosmos og breve og introduktionskurser, (- indtil han i 1971 afbryder sit arbejde på Det evige Verdensbillede IV for at begynde at skrive på en introduktionsbog med titlen **Det Tredie Testamente** -).

Martinus holdt fra sidst 1954 over 1955 til primo 1956 en foredragsrække, som han kaldte for ”Det Evige Verdensbillede.” Denne foredragsrække blev optaget på spolebånd. Mange af disse foredrag ligger til grund for udgivelserne DEV 5, DEV 6 og GK, der krænker ophavsretten ved IKKE at opfylde betingelsen for den overdragede ophavsret ifølge love af 1982 §3, stk.1 og Loven for ophavsret §3, stk. 1-3 samt § 75, ej heller

overhovedet dokumentet Gavebrev, hvor sætningen ”færdiggøre uafsluttede arbejder” IKKE går på at lave ”originale” udgaver med Martinus navn under fællestitlen Det Tredie Testamente. Originaludgaverne var og er de færdige litterære arbejder, som de forelå fra Martinus side i marts 1981.

Foredragsrækken ”Det evige Verdensbillede” var noget af kulturen i Sagen i det tidsrum i midten af 1955´erne, da ændringer af de to formater fandt sted, hvor Stjernesymbolet blev helt renset væk eller udslettet i formaterne på Kosmos samt på brevene på abonnementsbetaling.

Martinus opretholdte Stjernesymbolet som hovedsymbolet eller som et af hovedsymbolerne. Han bar altid en slipsenål med Stjernesymbolet ved festlige, højtidelige anledninger helt til sin bortgang i 1981, men hvor Livets Bog I med den nye fællestitel Det Tredie Testamente udkommer i november 1981 uden Stjernesymbolet på hvidt, stift bind, **men i paperback med et illustrativt symbol på forsiden og bagsiden.**

Påstand.

Formatet på årsskriftet Kosmos, ”Julekosmos”, blev videreført til selve formen på hovedværket fuldstændig negligerende Martinus´ ånd og arv. Det er i denne manglende respekt for værket i samtlige udgivelser fra november 1981 til d.d. hos indehaverne af ophavsretten, at der kontinuerligt har fundet sted gennemgribende og omfattende ændringer af det samlede værks form. Med udtalt ingen respekt for originaludgaven eller førsteudgaven. Tværtimod, indehaverne går i en vedvarende retssag mod førsteudgaven for at beskytte deres rettigheder til at kunne udgive deres produkter, som ikke er villet af Martinus.

Per Bruus-Jensen påbegynder udarbejdelsen af et korrespondancekursus i Martinus' kosmologi. På hjemmesiden for Martinus Kosmologi – www.martinus.dk- er det første gang ordet ”Kosmologi” optræder i søgefunktionen ”Begivenhedsoversigt.” Dette korrespondancekursus har det samme format som ”Kontaktbreve” renset for Stjernesymbolet.

6) Ændring af format på Kontaktbreve 1967 til udgivelse af Kosmos som tidsskrift. 1967 – december 1968.

Et nyt format på Kosmos 1967 – december 1968, hvor Kosmos som magasin genoptages og Kontaktbreve ophører.

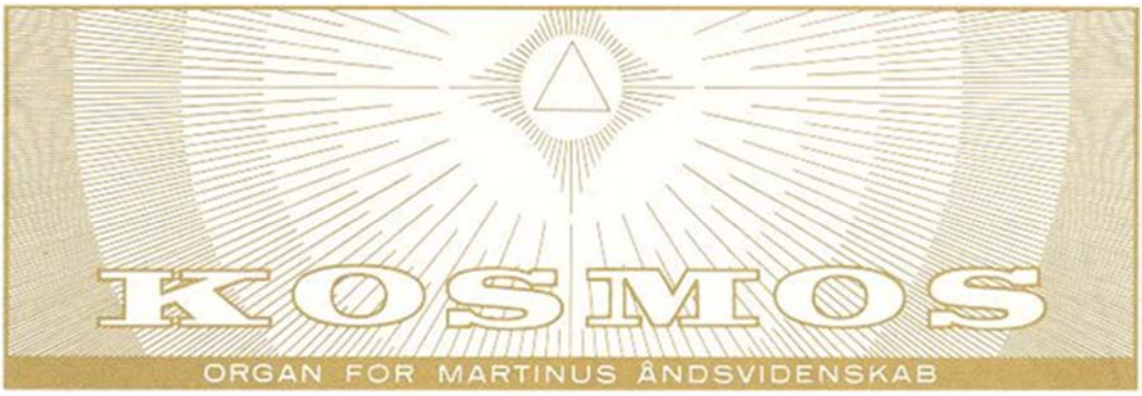

Nr. 16 **August** **1967**

Kontaktbrevene ophører (formelt) med udsendelsen af nr. 14/15 i juli 1967.

I resten af 1967 (begyndende med nr. 16, i august), og i 1968, udsendes Kosmos i format som og med indhold som de hidtidige kontaktbreve – og i samme takt, dvs. 26 nr. pr. år.

Indhold:

Trekanten, solen og stjernekorset, af *Per Thorell*, side 1
Læseren spørger, Instituttet svarer, af *Per Bruus-Jensen*, side 5
De humane religioners stadium, af *Sv. Å. Rossen*, side

Per Thorell skrev hovedartiklen ved omlægningen til ovenstående format, hvor han i artiklen "Trekanten, solen og stjernekorset" også skriver om betydningen af formatet. Per Thorell har fundet inspiration til sit format hos de tidligste formater på Kosmos. Det fremgår af artiklen, at Per Thorell omtaler dette nummer som Kontaktbreve.

Trekanten, solen og stjernekorset.

(…) Det er denne overjordiske oplevelse, Martinus har givet udtryk i det ovenfor gengivne symbol, der hermed som fremtidigt hoved for kontaktbrevene præsenteres for læserne. Selve bladhovedet er blevet til ved Martinus egne hænder, idet han i sin tid tegnede det til tidsskriftet Kosmos, der senere overgik til anden udgivelsesform.
I en tale ved indvielse af sagens flag i Sverige sagde Martinus: S y m b o l e r e r t r a n s f o r m a t i o n e r a f å n d e l i g e n e r g i ! - Måske er det ikke mindst ud fra denne kendsgerning, at dette, det mest essentielle af alle Martinus symboler nu efter hans eget ønske med en let ændring gennemføres som hoved og indledende illustration for nærværende publikation. [slut på side 1]
Men symbolet er langt mere end et bladhoved. Det er L i v e t s B o g s hovedsymbol (…)

Formatet er en tro kopi (på nær i farven) af den helt oprindelige forside på Kosmos fra 1933 – 1946: Stjernekorset, Stjernesymbolet
i centrum af kosmiske stråler med (antaget) Mogens Munks undertitel tilføjet "Organ for Martinus åndsvidenskab."
I tidsrummet 1967 – 1968 har først Kontaktbreve siden Kosmos dette format.

Formater på Kosmos´ tidligste udgaver:

1933 – 1946
Bladhoved

1947 – 1954
Bladhoved

7) Sidste nummer af årsskriftet / Julekosmos 1967.

Bemærk, at Per Bruus-Jensen var nævnt som redaktør af det sidste årsskrift, ”Julekosmos”; i 1967, hvor han har en artikel i dette årsskrift med den samme titel, der også er titlen på selve illustrationen på årsskriftets omslag, nemlig med titlen ”Skabeprincippets impulser”. Denne titel på symbolet er ikke Martinus´ to titler.

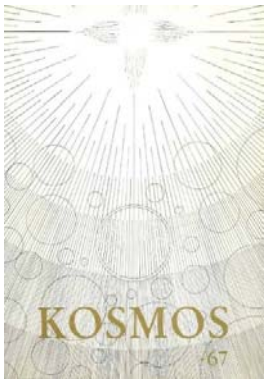

1967

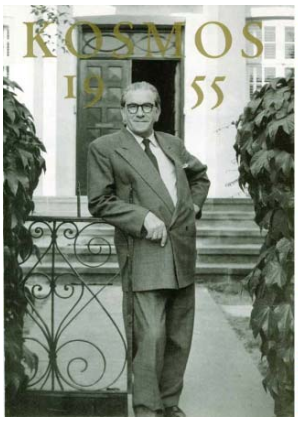

1955 – 1966

Årsskrift.

Jule-Kosmos

Omslagets forside

Det sidste nummer af årsskriftet, ”Julekosmos” som det eneste nummer med et stort symbol af Martinus på forsiden. Præcis dette nummer af omslaget er ændret markant fra alle de foregående numre af årsskriftet ved at vise et symbol af Martinus og ikke et naturalistisk foto:

En spekulation kunne være, at enten Per Thorell stod bag valget af omslaget til årsskriftet i 1967, hvor han også i dette tidsrum var ansvarlig for ændring af formatet på Kosmos / kontaktbreve, uden Per Bruus-Jensen kunne gøre sin indflydelse gældende på disse valg af ændrede formater på hhv. årsskriftet Kosmos og Kontaktbreve / Kosmos, eller også, at Per Bruus-Jensen netop gjorde sin indflydelse gældende og fik ”opkaldt” hele forsiden af årsskiftet efter sin artikel i dette nummer af årsskriftet.

I hvert fald er der tale om to vidt forskellige og modstridende strømninger i Sagen, der viser sig i de to følgende formater på Kosmos. Formatet på Kosmos fra december 1968 kan beskrives ved: ”Ske ikke min, men Din vilje”, men formatet på Kosmos fra januar 1968 kan beskrives ved: ”Ske ikke Din, men min vilje:”

December 1968: - Per Thorell

Januar 1969: - Per Bruus-Jensen

8) Bladhovedet samt undertitel ændret på Kosmos. Januar 1969. (Bladhovedet forbliver det samme, men undertitlen bliver ændret igen senere hen).

- Bladhovedet samt undertitel ændret for Kosmos. Januar 1969.

Kosmos omlægges til at blive et regulært tidsskrift på ny. Bladhovedet ændres, og tidsskriftet får undertitlen "Tidsskrift for Martinus' kosmologi". Per Bruus-Jensen bliver redaktør.

Martinus er ansvarshavende (redaktør). Antageligvis mere af navn end af gavn: Martinus har hele tiden uddelegeret arbejdet med information om sit værk til læsere af sit værk og ikke gået ned i en finjustering af detaljer for dette arbejde, som han overlod til sine medarbejdere omkring sig.

I januar 1969 ændres formatet på Kosmos, hvor bladhovedet med Stjernesymbolet er fuldstændigt fjernet samt undertitlen lyder ”Tidsskrift for Martinus kosmologi,” i stedet for ”Organ for Martinus åndsvidenskab.” At Per Thorell vælger at genoptage undertitlen fra en tidligere tid, vidner om en forkærlighed for ophavsmandendens egenart med sit værk, nemlig ved at fastholde de to ord ”organ” og ”åndsvidenskab”, ord der er gennemgående i værket. Ud over selvfølgelig også dette, at respektere og anvende Martinus´ egne valg til formatet på Kosmos´ bladhoved. At dette format 1967 - 1968 IKKE fortsættes, vidner om noget andet, nemlig ”fornyelse”- læs gøre ”moderne”, og vidner om at vægte negativt det i en lavpsykisk fortolkning ”umoderne” forrige bladhoveder (– på nær ”Julekosmos”! –), der havde Stjernesymbolet på bladhovedet.

I decembernummeret af Kosmos 1968 findes følgende information i en leder fra redaktionen på Kosmos, som allerede er bragt i korte citater i kapitel 1, men med nye vigtige linjer fra teksten, vigtige til at forstå den lavpsykiske kulturs forankring i Rådets senere forståelse af formen på selve værkets udgave som et spørgsmål om at have et format med "en ydre form" / "ydre former". Rådets ordvalg til "retningslinjer for værkets udgivelse" er hentet direkte fra eller har hentet inspiration fra disse ændringer af formatet på Kosmos ud fra samme hensigt om "fornyelse" og "tidens krav".

- Årsskriftet Kosmos, "Julekosmos" 1955 -1966 på omslagets forside med ét stort illustrativt foto uden Stjernesymbolet, videreført i ét stort symbol af Martinus på omslaget i 1967. Tænk venligst over en slående lighed med årsskriftets, "Julekosmos´" format og så udgaven af formen på hovedværket Livets Bog I med den nye fællestitel Det Tredie Testamente udgivelser begyndende i november 1982: **Uden stjernesymbolet på forsiden, men med ét stort illustrativt "foto" dvs. symbol på hele fladen på forsiden. -**

Repetition:

Teksterne for hhv. Kosmos redaktion og Rådet: Kursiv er mine fremhævelser. Lilla samme lavpsykiske **hensigt** med det oprindelige format på Kosmos videreført til selve formen på værket, vist ved en **metode** i at ændre og ved at tage afstand til Stjernesymbolet; rød skrift. Gul er **ordlyd** i en overensstemmelse med Rådets retningslinjer for udgivelse.

1968. December.
NYT FRA INSTITUTTET

KOSMOS

Når De næste gang åbner kuverten med K O S M O S , er der bl. a. sket det, at ***formatet er blevet ændret.*** (...)
Der må tænkes og arbejdes i nøje overensstemmelse med analyserne og ***tidens nye krav*** til ***informations- og oplysningsvirksomhed.*** Vi må finde frem til de rigtige og effektive fremgangsmåder. (...).
En forside med et stort billede må anses for at være et virkeligt aktiv set fra et ***informationssynspunkt,*** men samtidig nødvendiggør dette et nyt og *mere* ***moderne "hoved"*** på denne ***forside***, (...)
Vi håber og regner også med, at disse ting vil betyde en ***kærkommen fornyelse*** for alle hidtidige abonnenter og læsere.

Sammenhold den fra Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts nedenstående ***ordlyd, metode*** og ***hensigt*** vedrørende ændringer i formen på værket Det Tredie Testamente sammen med ovenstående ordlyd og hensigt med ændring af formatet til et nyt format for Kosmos 1969.

Allerførst: Det er en fuldstændig absurd selvmodsigelse at påstå i to hovedtitler at kunne udgive værket både som "BEVARET" og samtidigt påstå, at værket besidder YDRE FORMER.

Udgivelse og bevaring

(...) ***Værkets ydre former***

På Instituttet forbereder vi også løbende *nye præsentationsformer* af *Det Tredje Testamente*. ***Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst***, og desuden vil ***det trykte medie*** blive suppleret af e-bøger og andre former for digitale læsemuligheder.

Instituttet udgav i 2010 sin første lydbog, *Livets Bog 1*, som er et eksempel på ***en ny og anderledes måde*** at tilegne sig Martinus' analyser på. Siden er også bind 2 blevet indtalt. Vi tilstræber generelt at benytte tidens nye medier – og ønsker at det skal være hurtigt og nemt at få adgang til både læsning og søgning i litteraturen, uanset hvor man befinder sig.

To ting.

1) "Format" og "form" bliver brugt som synonymer for magasinet Kosmos.
   Formatet på Kosmos har på intet tidspunkt været omfattet hensigten med den af Martinus formuleret formålsparagraf §3, stk.1. Magasinet Kosmos vil ikke blive beskyttet af Loven for ophavsret ifølge §3, stk. 1-3 samt §75.
   Formatet på Kosmos fra 1969 har ikke et forsidesymbol, som er et andet navn for Stjernesymbolet. Her i 1955 og i december nummeret 1968 omgås eller camoufleres en hukommelse på et forhold til Stjernesymbolet som forsidesymbolet, hovedsymbolet på Livets Bog. Det oprindelige format af Kosmos var i en sammenhæng eller søskendeskab med hovedværket, der havde Stjernesymbolet eller stjernekorset påtrykt i guld på forsiden.

2) Hvordan er julekosmos neutral? Ved IKKE at have Stjernesymbolet påtrykt på forsiden af bladet. Med hvilken værdiladning har Stjernesymbolet ifølge redaktionen på Kosmos fra 1969? Stjernesymbolet har uaktuel interesse, er umoderne, - er forældet = historisk-, med begrundelsen, at et stort forsidebillede har aktuel interesse – hvilket Stjernesymbolet, logisk sluttet ud fra sætningerne, dermed ikke har.

Formatet på Kosmos fra 1969 fortsættes ind i de næste årtier med mindre ændringer. Den første ændring kommer et par år efter Per Bruus-Jensen udtrædelse af redaktionen på Kosmos, hvor undertitlen skifter fra "Tidsskrift for Martinus kosmologi" til "Tidsskrift for Martinus Institut."

Bemærkes skal her en glidning af betydningen af magasinet Kosmos´ undertitel fra en ældre og mere oprindelige og dermed tro kultur over for værket ved at have titlen "Organ for Martinus åndsvidenskab" OM værket over for en betydning hen imod til at være et magasin FOR og FRA Instituttet OM Martinus kosmologi.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har IKKE patent på analyserne, men skulle gerne have en naturlig status for at oplyse og formidle rent om dette i en betryggende form, hvor form her betyder på en betryggende **måde**. Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut er KUN garantien for værket, når de garanterer for værket ved at udgive værket i den originale form, evt. førsteudgaven, villet af Martinus ifølge loven af 1982 §3, stk.1 og beskyttet af loven for ophavsret §3, stk.1 -3 samt §75.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har INGEN speciel status, når den originale form redigeret af Martinus ikke har. Rådets vilje SKAL underlægge sig Martinus vilje, ellers er det afsporing i forhold til Sagen

og værket samt en krænkelse i forhold til værket og lovene ang. værket. Hvordan Rådet skal underlægge sig Martinus, er et spørgsmål om ikke at opfatte sig som den forurettede part i retten anlagt som sagsøger.

Formatet på Kosmos fra 1969 fortsættes ind i de næste årtier med mindre ændringer.

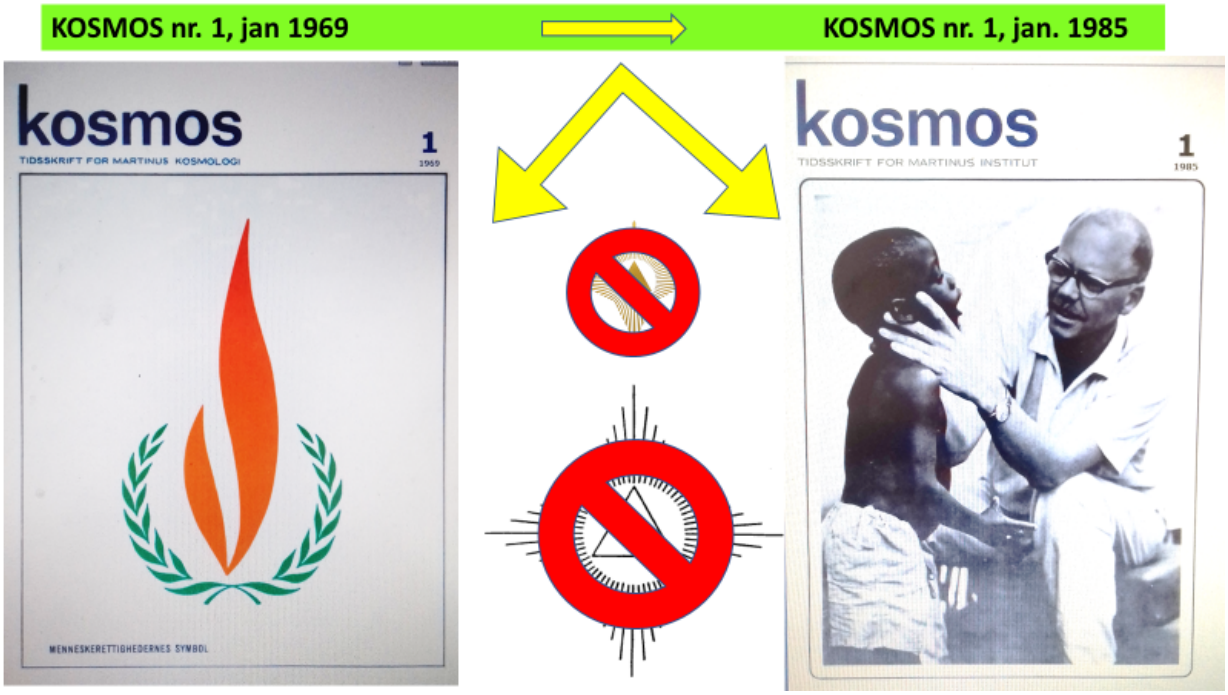

9) Ændret form på værket. Paperback udgave november 1981 uden Stjernesymbolet.

<u>- Ændret form på værket. Paperback udgave november 1981 uden Stjernesymbolet men med ét stort illustrativt symbol på forsiden.</u>

Ifølge referater i de sidste 10 år af Martinus fysiske levetid, udtrykte Martinus sig klart og utvetydigt angående FORMEN på værket – hvidt stift bind med Stjernesymbolet påtrykt på forsiden i Guld med samt med et smudsomslag i papir. Originaludgaven (førsteudgaven eller ud fra førsteudgaven), som Martinus indlysende havde godkendt redigeret og truffet sin bestemmelser over, må logisk og indlysende være de ENESTE former på udgaver, han ønskede og tænkte på at bevare og beskytte juridisk. Kun tryk- og grove stavefejl kunne der evt. rettes i, i værket efter hans død. Alle andre rettelser var og er ændringer. Den originale udgave skulle juridisk beskyttes, bevares og monopoliseres, - for ellers ved man ikke, hvor det hele havner. Dette er ikke i rådsreferaterne i en bekymring over, at andre end Martinus skulle kunne udgive efterligninger, - for disse ville jo <u>ikke</u> være de originale og derfor falde bort helt naturligt efterhånden.

Disse originaludgaver skulle så for første gang i en genudgivelse udkomme under hovedtitlen "Det Tredie Testamente". – Tredie stavet med i. Retskrivningsreformen kom i 1948. Martinus bestemmer denne form på værkets fællestitel og holder fast i dén form op til d. 8. marts 1981.

Martinus overdrager ophavsretten til Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut via et Gavebrev i 1980. Denne overdragelse betyder ikke et ejerskab over værkets originale form med henblik på ændringer efter sine egne fortolkninger af, hvilke former på værket, der er bedst. Der findes kun én form. Den originale.

Lovene for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut bliver først trykt i 1982, men på baggrund af især rådsreferaterne og formålsparagraffen, §3, stk.1, er formuleret af Martinus.

Martinus går over d. 8. marts 1981 og efterlader den færdige og fuldkomne fysiske manifestation eller en FORM af det afsluttede værk med hovedtitlen Det Tredie Testamente som "Kristi genkomst. Rent ud sagt."

På trods af Martinus udtalte vilje og hensigt med sit værk til udgivelse i en udgave i hvidt stift bind med Stjernesymbolet påtrykt på forsiden og et løst smudsomslag i papir omkring med hhv. symbol nr. 23 og nr. 19 på for- og bagsiden dokumenteret i råds- og torsdagsmødereferater udkommer

8 måneder efter Martinus bortgang i november 1981 første bind af Livets Bog under fællestitlen Det Tredie Testamente, - senere Tredje med j for at rette en irriterende "stavefejl":

I en FORM af PAPERBACK UDEN STJERNESYMBOLET påtrykt:

Dette er en bevidst beslutning stik imod Martinus ånd og vilje med sit værk, der skal <u>udgives</u> ifølge <u>formålsparagraffen</u> stk. 1:

- **1) Loven for Martinus åndsvidenskabelige Institut, 1982:**

§ 3 Formål

Stk. 1 (…) Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

SAMT

Tredie med i

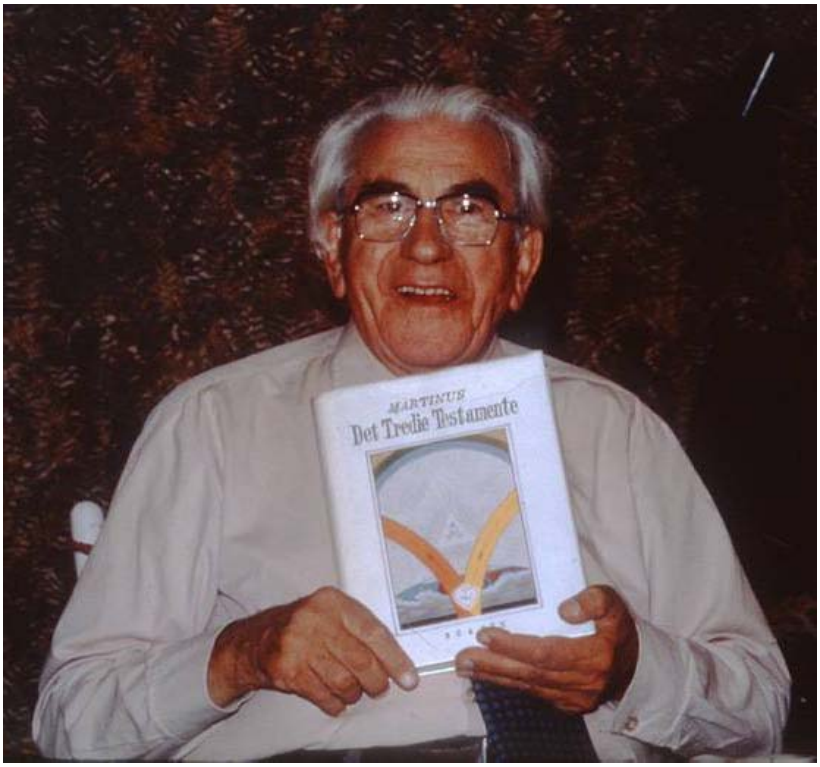

Foto i 1978 af introduktionsbogen Det Tredie Testamente, der dannede prototypen for Martinus´ ønske, vilje og hensigt med formen på udgaven for det samlede værk: stift bind med Stjernesymbolet påtrykt samt et løst smudsomslag. Tredie med i.

Hvorfor denne formålsparagraf? Jov, fordi: ”Værkerne skal bevares uændret, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er Martinus egne værker, og hvad der ikke er”. (Citat: Rådet om §3, stk. 1).

Hvis den tiltænkte oprindelige FORM villet af Martinus ikke skulle udgives, - men kun skulle ”op-bevares” på magasin, i en boks (Citat: Rådet), og kun skulle digitaliseret for læsere med speciel interesse for den ”historiske” (for Rådet lig med forældede og gammeldags) førsteudgave, der jo IKKE lever op til nutidens krav, eller samme førsteudgave kun skulle udgives i 2019 under titlen Tred**j**e, en udgivelse, som udelukkende er en finte i forbindelse med den fortløbende retssag, - så ville der herske tvivl om, hvad værkets oprindelige, ægte, og autentiske FORM af Martinus faktisk er, og hvad der ikke er. … Og dér er Sagen vel ikke havnet? … (Ironi kan forekomme). …

Værket udkom fra november 1981 i paperback med symbol nr. 23 på forsiden og symbol nr. 19 på bagsiden. Det tiltænkte smudsomslag af papir af Martinus blev selve indbindingen på værket.

I 1981 er formen på værket IKKE bevaret, da formen er paperback, samt er Stjernesymbolet væk i guld på forsiden af bindet. Stjernesymbolet er kun at finde som et ”forsidesymbol” på indersiden af bogen i en

stiliseret form. Denne stiliserede form af Stjernesymbolet er brugt som ”forsidesymbol” på indersiden af forskellige førsteudgaver og andre udgaver redigeret af Martinus, som havde Stjernesymbolet af guld påtrykt på forsiden, derfor også retmæssigt kaldet for ”forsidesymbol.”

Hvorfor og hvordan opstod udgivelsen af udgaven i november 1981 i paperback uden Stjernesymbolet påtrykt i guld, også kaldet for ”forsidesymbol”?

Påstanden gentaget:

Formatet eller layoutet oprindeligt udført for årsskriftet / Julekosmos over formatet for Kosmos januar 1969 blev til formen på udgaven i november 1981 totalt uagtet Martinus talte og skrevne vilje med værket.

Formatet var omslaget af et illustrativt foto for Kosmos eller af et illustrativt symbol for værket. Værket blev udgivet i november 1981 ”neutralt”, og med de lavpsykiske briller betyder ”neutralt” uden det betydningsladet gammeldags, hellige dvs. ”religiøse” Stjernesymbol ved at konvertere det af Martinus tiltænkte smudsomslag om det faste, hårde bind til selve indbindingen for udgaven i en paperback.

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut, der havde fået overdraget ophavsretten, udførte IKKE Martinus´ vilje, men udførte sin egen vilje, som var og er en videreførelse af f.eks. en lavpsykisk kultur omkring redaktionerne på Kosmos, som man i flere menneskealdre havde haft bestemmelser over.

Formatet på Kosmos blev overført til Rådets falske præmis om ”ydre former” på selve værket, herunder tekst og layout.

Udgivelsen af værket i paperback med hhv. symbol nr. 23 og nr. 19 på for- og bagside fortsatte løbende fra november 1981 og ind i de næste årtier. At stemningen hos smagsdommerne af ophavsretten med rettighed til at udgive værket er begyndt at vende i 2010´ erne i favør til det oprindelige og originale Stjernesymbol i guld, BETYDER INTET, så længe retningslinjerne for værkets udgivelse betyder, at formen bliver ændret ud over tryk- og stavefejl. Så længe retningslinjerne ikke følger § 3, stk. 1 og § 3, stk. 1-3 samt § 75 i en evt. rettelse KUN i originaludgaven, fordi kun original-, førsteudgave skal UDGIVES i dén FORM, der forelægger fra Martinus´ side før marts 1981. På nær med fællestitlen Det Tredie Testamente. Tredie med i.

10) - Formatet ændret på Kosmos, februar 1985.

Udgaven af hovedværket Livets Bog og resten af værket fra november **1981** i paperback uden Stjernesymbol i guld på forsiden, - 8 måneder efter Martinus´ bortgang på trods om det stik modsatte ønske af Martinus fra rådsmødereferater i ca. et årti:

KOSMOS nr. 1, jan. 1985 Ændring af KOSMOS´ format eller form: KOSMOS nr. 2, feb. 1985

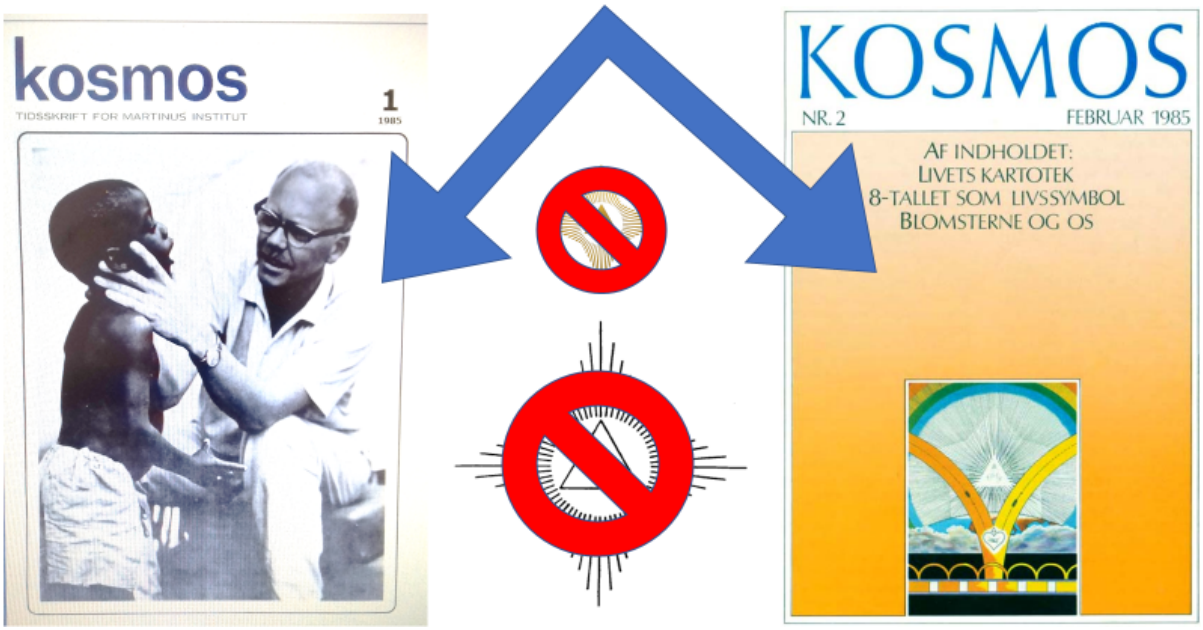

Kosmos skifter igen format i 1985 med begrundelser, som er citere i kapitel 1, men som bliver gentaget igen nu med flere sætninger tilføjet for at belyse Sagens tilstand: KOSMOS' NYE ANSIGT

Sammenhold den fra Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts nedenstående ***ordlyd, metode*** og ***hensigt*** vedrørende ændringer i formen på værket Det Tredie Testamente sammen med tidligere ordlyd og hensigt med ændring af formatet til et nyt format for Kosmos 1969 med nedenstående om ændring af formatet på Kosmos i 1985.

Kommentar KOSMOS' NYE ANSIGT

(...) Fremover vil Kosmos' ***ansigt*** mod verden være det *samme symbol,* som smykker *Martinus' eget værk. (...)*

Vi kan håbe på, at Kosmos med sit ***nye ansigt*** *med hensyn til* ***det ydre opfylder de krav,*** man må stille til et tidsskrift, der ønsker at optræde på ***verdensscenen.***
Tanken med denne ***layout-idé*** er, at Kosmos og DET TREDIE TESTAMENTE **i det ydre** skal optræde som de søskende, de er. De skal gå ud i verden hånd i hånd. Jo mere DET TREDIE TESTAMENTE bliver offentligt kendt og spredes, jo lettere bliver det at introducere lillesøster Kosmos.
(...) Kosmos har fået et ***nyt udseende,*** men arbejdet med at udvikle ***indholdet går videre.***

Stjernesymbolet er helt væk i glemslen som hovedsymbolet for Livets Bog i 1985. Nu bliver symbol nr. 23 betegnet som det samme symbol, som smykker Martinus´ eget værk. Dette er set ud fra paperbackudgaver, der begyndte at udkomme fra 1981.
Kosmos og værket bliver sat i forbindelse med hinanden ud fra symbolet på forsiden af paperbackudgaven, nemlig symbol nr. 23. Der bliver i teksten slået fast det kvalitative forhold mellem kosmos og værket, hvis titel bliver nævnt DET TREDIE TESTAMENTE og også, at der skal være et slægtskab mellem disse to udgivelser, hvilket er suverænt.

Desto mere hjerteskærende er det, at hovedsymbolet Stjernesymbolet er udraderet, vidende i en fornægtelse eller uvidende i en glemsel i denne tekst.

Det er en fuldstændig korrekt betragtning, at der skal være et slægtskab mellem de to udgivelser ved at have en overensstemmelse mellem Kosmos og værket.

Dette slægtskab var i den grad udformet i det oprindelige Kosmos format i 1933, hvor Stjernesymbolet er sat ind i kosmiske stråler, hvilket er et symbol på Guddommens skabeevne, der udstråler kosmiske impulser. Kosmiske verdensimpulser kan manifestere sig som en verdensgenløsning, og verdensgenløsningen for den ny verdensimpuls er standardværket Det Tredie Testamente, - i 1933 især med reference til hovedværket Livets Bog.

Sagen har igennem dets levetid med værkets tilblivelse op til 1981 ved Martinus bortgang IKKE brugt titlen Det Tredie Testamente, al den stund, at Martinus **først selv** brugte denne titel dels for hovedværket Livets Bog i 1975 og dels for hele det samlede værk i 1979.

Den lavpsykiske kultur af jordmennesker havde i flere menneskealdre derfor IKKE haft en forståelse af værket til at kunne sætte det i forbindelse med at være "Talsmanden, den Helligånd" eller "Kristi genkomst". Dette blev dog udtrykt tydeligt og gentagne gange i værket i løbet af værkets tilblivelse, men først cementeret og tydeliggjort med fællestitlen Det Tredie Testamente antageligvis i hhv. 1975 (for Livets Bog) og 1979 (for det samlede værk).

Ved Martinus' bortgang i 1981 og ved overdragelsen af ophavsretten videreføres den lavpsykiske kulturs egen vilje omkring værket og ikke Martinus´ vilje med værket, hvilket selvfølgelig også har betydning for indholdet af undervisning og formidling i betryggende form eller på en betryggende måde ud over formen på udgaven, som til d.d. endnu ikke er blevet udgivet ifølge Martinus vilje. I udgaven i november 1981 uden Stjernesymbolet i guld påtrykt på stift bind til førsteudgaven i juni 2019 i titlen Tredje med j.

Hjemmesiden for Martinus kosmologi www.martinus.dk. I efteråret 2020 med titlen "Retningslinjer for værkets udgivelse", med en anden titel i ***2021,*** men med næsten identisk **ordlyd**, **hensigt** om fornyelse i en **metode** ved at ændre på hhv. formatet på Kosmos og "ydre former" på selve værket:

Repetition:

Allerførst: Det er en fuldstændig absurd selvmodsigelse at påstå i to hovedtitler på én og samme side at kunne udgive værket både som "BEVARET" og samtidigt påstå, at værket besidder YDRE FORMER.

Martinus kosmologiske Institut – martinus.dk -

Udgivelse og bevaring

(...) ***Værkets ydre former***

På Instituttet forbereder vi også løbende *nye præsentationsformer* af *Det Tredje Testamente*. ***Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst***, og desuden vil ***det trykte medie*** blive suppleret af e-bøger og andre former for digitale læsemuligheder.

Instituttet udgav i 2010 sin første lydbog, *Livets Bog 1*, som er et eksempel på ***en ny og anderledes måde*** at tilegne sig Martinus' analyser på. Siden er også bind 2 blevet indtalt. Vi tilstræber generelt at benytte tidens nye medier – og ønsker at det skal være hurtigt og nemt at få adgang til både læsning og søgning i litteraturen, uanset hvor man befinder sig.

Om ændringer i formatet på Kosmos med den nye udgave i ***1969:***

NYT FRA INSTITUTTET

KOSMOS

Når De næste gang åbner kuverten med K O S M O S , er der bl. a. sket det, at ***formatet er blevet ændret.*** (…)
Der må tænkes og arbejdes i nøje overensstemmelse med analyserne og ***tidens nye krav*** til ***informations- og oplysningsvirksomhed.*** Vi må finde frem til de rigtige og effektive fremgangsmåder. (…).
I første omgang medfører dette, at bladet for eftertiden vil være forsynet med ***et stort forsidebillede,*** der så vidt muligt har helt ***aktuel interesse.*** (…)

En forside med et stort billede må anses for at være et virkeligt aktiv set fra et ***informationssynspunkt,*** men samtidig nødvendiggør dette et nyt og *mere* ***moderne "hoved"*** på denne ***forside***, (…)
Vi håber og regner også med, at disse ting vil betyde en ***kærkommen fornyelse*** for alle hidtidige abonnenter og læsere. (…)

der er derfor nu fastlagt et forsidearrangement, der i ***sin form*** er næsten ***neutralt som på julekosmos.***

(…) Vi håber og regner også med, at disse ting vil betyde en ***kærkommen fornyelse*** for alle hidtidige abonnenter og læsere. (…)

Ordet "form" bliver brugt som "format." Neutralt er lig med udrensningen af det for det umoderne for samtidens smagsdommere oprindelige og originale Stjernesymbol som forsidesymbol: Hovedsymbol.

Metoden til fornyelse er gældende for alle tre citater omhandlende hhv. Kosmos 1969, Kosmos 1985 samt værket Det Tredie Testamente: Den – umoderne- fysiske udgave skal ændres for at tilvejebringe en appel til ungdommen, tiden.

Konsekvensen er for Rådet, at deres retningslinjer for værkets udgivelse ikke blot gælder for et bladhoved eller en forside / omslag på et magasin, nej dette omhandler selve værket fordi:

Værket skal leve op til nutidens krav til layout af side og tekst,

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint kan åbenbart definere nutidens krav, samt i en forfejlet selvopfattelse og en i en forfejlet opfattelse af værket hævde i deres retningslinjer for udgivelse, at

Nutidens krav har, at Tredie skal staves med j såvel som i titel som i tekst.

Denne lavpsykiske kultur med en hensigt om fornyelse og i en metode ved ændringer i håndteringen af formen på udgivelser af værkets udgaver, bliver illustreret ved følgende eksempel på afstandtagen til Stjernesymbolet, der ifølge Martinus er Sagens hovedsymbol og Livets Bogs hovedsymbol. Verdenssituationen som intolerance uagtet en interesse for værket eller ej har hersket siden **Martinus skrev: Logik (2:26), Kosmos 1935 nr. 10** til nu.

Rådsreferat. D. 22. januar 1974

(Debat om at lave en vimpel til flagstangen på Klint)

Aage: Altså, - en vimpel skal være meget simpel, (…)

Martinus: Der må da være stjernen i det mindste. Eller hvad? Skal der ingenting være på den? *(Højpsykisk)*

Aage: Der kan være grundenergiernes farve, og ikke andet. *(Lavpsykisk)*

Martinus. Det gør det straks meget dyrt. (…)

Aage: Så kan det bare være intuitionens farve, - og ikke andet.

(Intuition - 5. grundenergi: Underbevidsthed. Lavpsykisk).

Rådsreferat. D.5. februar 1974

H:(…) Det var dette her med flag og vimpel. (…)

Aage: Kunne det ikke bare være hvidt. Og male noget på det. Det er jo svært at se noget på sådan en vimpel (…) Men hvad så en hvid? ***(-En hvid stjerne på vimplen= Stjernesymbolet bliver usynligt = Stjernesymbolet forsvinder)*** - Alle dine bøger er hvide.

("Alle dine bøger er hvide", men ikke med udgaver fra november 1981 efter Martinus bortgang!!!)

Ib: Det kan ikke være hvidt det hele her i verden.

Aage: Hvorfor ikke. Det er billigere at lave sådan en hvid stjerne på en hvid baggrund (ha, ha siges der)

H: Er du alvorlig?

Aage: Jah - det er jeg ... sådan set.

Martinus: Det var nærmest til Livets Bog, jeg fik den intuition.

(Spagfærdig. Udglattende. Undseelig for lavpsyken).

Stjernesymbolet er det glemte hovedsymbol, og for rigtig mange i Sagen var (og er) det et symbol på noget "helligt" eller "religiøst" – og var (og er) dermed en del af formen, der ikke lever op til nutidens krav til tekst og layout. Stjernesymbolet er en del af "de ydre former" altså et spørgsmål om "format" ifølge

retningslinjer for udgivelse for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut gældende fra november 1981.

Selvom de lavpsykiske smagsdomme skifter og ændres med tiden over Stjernesymbolet i guld påtrykt på forsiden af et hvidt stift bind hos indehaverne af den overdragede ophavsret, holdes deres retningslinjer jo fortsat i hævd: At ”rette” dvs. ændre i formen langt over, hvad trykfejl og grove stavefejl betyder. Ændringer symboliseret ved: Tredje med j; da ”Tredie med i er en irriterende stavefejl.”

Men Form for færdige litterære arbejder er faste, eller burde stå fast beskyttet og bevaret ved paragraffer, mens indhold skifter og ændres som vinden blæser alt efter brugerens fortolkning.

Nutiden taler KUN om symbol nr. 11 som ”hovedsymbolet”. I ental.

"Martinus' Erindringer". Zinglersens Forlag, 1987: Martinus: Et af de symboler, der gav mig flest spekulationer, var det, **der i dag** bliver kaldt »hovedsymbolet«. *(nr. 11).*

Kun nr. 11 bliver i dag af Sagens venner kaldt hovedsymbolet. Ikke af Martinus selv. I hvert fald ikke igangsat af Martinus. Martinus som spagfærdig, udglattende, undseelig – og dermed blev nr. 11 forstået som ”godkendt” som Hovedsymbolet af Sagens venner uden en protest fra Martinus.

Stjernesymbolet som slipsenål.

D.22.6.1980. Klint.
Martinus efter sit sidste åbningsforedrag i Klint.
Henny Bøgedal, Martinus

Stjernesymbolet, det glemte **Hoved**symbol. Det oversete **Hoved**symbol.

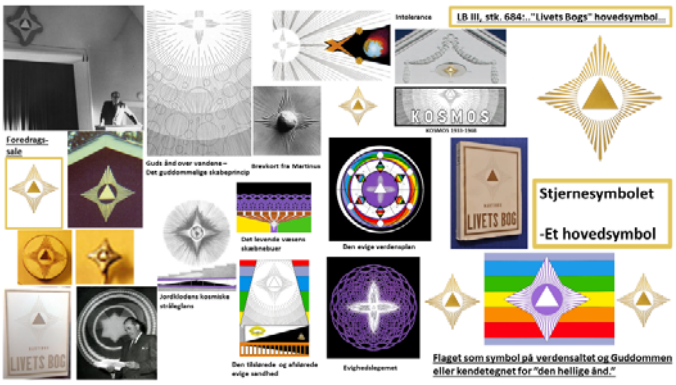

Påstand:

Martinus´ vilje og hensigt med værket blev og bliver til d.d. forbigået i larmende tavshed i hele Sagen ved IKKE at tage til indtægt og bruge fællestitlen ”Det Tredie Testamente” på skrift og i tale. Referencen for praktisk talt samtlige læsere af værket Det Tredie Testamente uanset holdningen til førsteudgavens betydning, er ALTID ”Martinus”, ”analyser”, ”verdensbillede” og i særdeleshed ”kosmologi”, men er IKKE og UDELUKKENDE fællestitlen på værket. Dette opfylder IKKE formålsparagraffen for Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut om undervisning i betryggende form: Undervisning på en betryggende måde.

Et eksempel: Man siger: ”Jeg læser Martinus” og ikke ”jeg læser Det Tredie Testamente”, men det er **værket** vi læsere eller åndsforskere skal fatte sympati for, ”og ikke mig, Martinus”, som Martinus har sagt i et foredrag. Vi læser ikke et værk i en reference til en jordmenneskelig forfatter, **men vi læser et værk fra en af Guddommens udsendte primære bevidstheder, som i den ny verdensimpuls skulle forblive anonym, idet verdensgenløsningen denne gang ligger i en manifesteret FORM af et værk fremfor en fysisk inkarnation. ”Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt” eller Talsmanden, den Helligånd i sin fysiske form.**

Ved at sige højt værkets titel Det Tredie Testamente, udviser jeg også straks sympati for væsenet Martinus.

Påstand:

Undervisningen (indhold) på Martinus åndsvidenskabelige institut og Klint drejer sig **IKKE om** (*Fader*) **Guddommen** (som både er ens Jeg (X1) og i hvem vi lever, rør og er (X3): Det totale.), - (*Søn*) **Kristi** genkomst (som værket: form og i læseren selv: det totale), og -Talsmanden, den **Helligånd** (som værket: Talsmanden, - form, og som et fuldkomment tankeklima hos læseren selv: det totale).

Alene **en *undersøgelse* i begrundelsen for værkets titel** bliver der ikke undervist i på Martinus åndsvidenskabelige Institut og på Klint, men emnet ville være indhold nok for samtlige ugekurser i lige så lang tid titlen ikke har eksisteret i Sagen, dvs. 2020 (1979) – 1932 = i 88 år.

For de næste 88 år fra 2020 kunne al undervisning med god grund koncentrere sig udelukkende om **dette emne.** Dette ville skabe en kultur med en forståelse af værket fremfor at blive fastholdt i ens egen forståelse, som laver en begrænsning af værket.

Undervisningen på Martinus åndsvidenskabelige institut og Klint d.d. er primært begrænset til f.eks. selvhjælps psykologi og naturvidenskabelige betragtninger ud fra et kosmisk verdensbillede. Denne undervisning er en reducering af Det Tredie Testamente som er standardværket i form og indhold og for det totale i mennesket i den ny verdensimpuls.

Form = Teori. Idé. Egenart.
Indhold = Udvikling. Fortolkning. Undervisning.
Det totale = Kristi genkomst i læseren eller åndsforskeren selv. Alkærlighed.

Det totale:
Artikelserie ”Fortolkning af Livets Bog” af Martinus i Kosmos 1933. Diagram eller symbol over Livets Bog.
”Denne det levende væsens identitet med Guddommen (…) er det centrale eller kernepunktet i Livets Bog.”

Form. Indhold. Det totale:
Rådsreferat d. 10. februar 1976.

Martinus: ”Ja, Livets Bog er det, der er det fundamentale i Kristi genkomst. Ja, altså teoretisk *(form)*. Det totale *(selvoplevelsen af og i Guddommen som et Gudebarn)*, det er jo det, menneskene skal udvikles *(indhold)* til, - det er jo kærligheden”.

Form:
Rådsreferat d. 20. september 1977.
Martinus: ”Altså, Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt”. *(Form)*

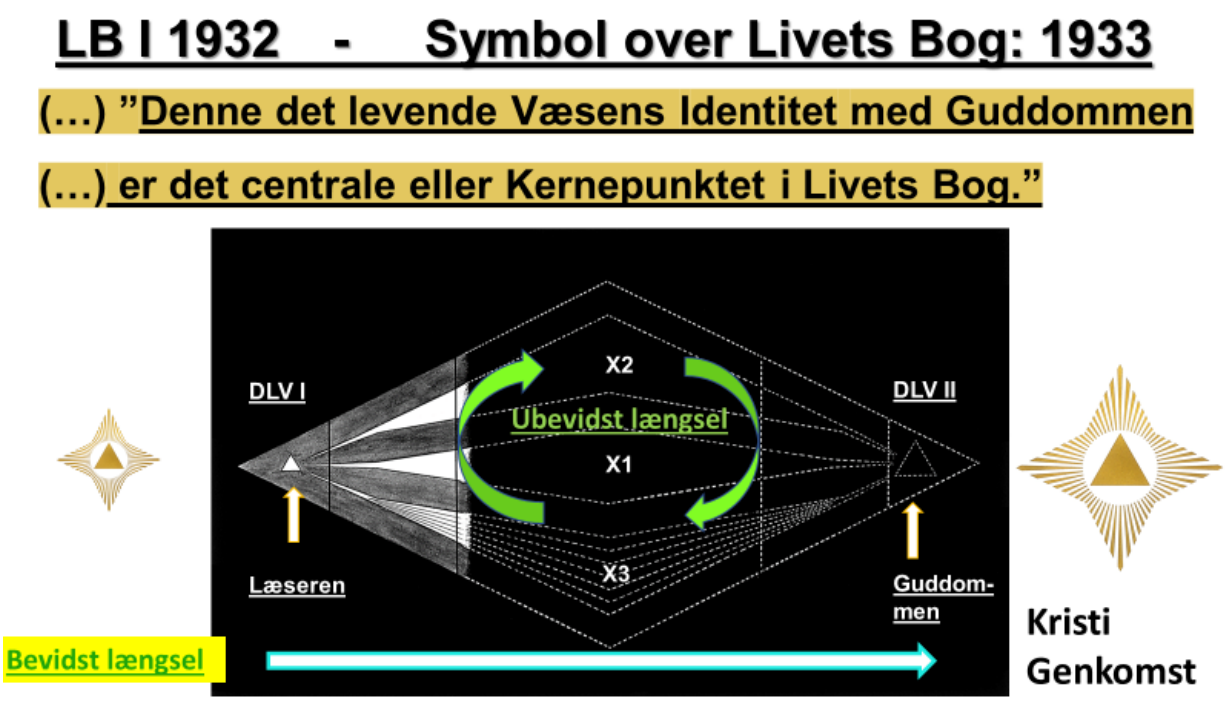

Kapitel 7
Det Tredie Testamente; Talsmanden over for Martinus kosmologi

Rådsreferat. D. 5. august 1980.

Martinus: (…) Jeg har ikke det begær efter at skulle lave mirakler, eller efter at blive, berømt. Hvis jeg havde sådanne begær, så ville jeg ikke være betroet det, jeg er betroet. Så kunne jeg have skrevet bøger, der ville vække vældig opmærksomhed. Det har jeg ikke. Jeg har ikke nævnt mig selv noget videre, andet end her til sidst. Der må jeg sige, at bogen er talsmanden. Det har jeg stærke impulser om, at det skal jeg sige. For ellers bliver der spektakler om det også. Det, at jeg selv har sagt det — det vil de nok tvivle på nu med det samme, men de kommer til at erkende det.

På nedenstående links findes en artikel "Kosmologi eller testamente?", som der i få udvalgte citater bliver gennemgået i belysningen af emnet for dette kapitel. Mine kommentarer i kursiv.

https://www.martinus-webcenter.dk/links.html - linket: www.nyimpuls.dk

Den Ny Verdensimpuls (DNV) 2004, nr. 4, s. 9. - Kosmologi eller Testamente? Af Walter Christiansen

(…) Martinus budskab til verden har to hovedaspekter, nemlig religion (kærlighed) og videnskab (sandhed).

(…) Hvis Jesus havde ønsket at benævne den ånd, som han bebudede til senere tider som Kærlighedens Ånd, ville han have gjort det. Men han benævnte den som Sandhedens Ånd. Deraf kan vi udlede, at det Andet Testamente primært har åbenbaret os Kærligheden, medens det Tredje Testamente primært har åbenbaret os kærlighedens komplementære modpol, nemlig Sandheden. (…)

I Det Tredie Testamente er referencen til denne "ånd" altovervejende betegnet som "Hellige ånd" og ikke "sandhedens ånd." Her af kan vi udlede, at artiklen sætter sin egen dagsorden fremfor at ville forstå Det Tredie Testamentes brug og fortolkning af selvsamme "ånd." Samtidig så holdes der ikke fast i den samme dagsorden, da budskabet først lyder på en ligelig fordeling mellem religion = kærlighed og videnskab = sandhed, hvorefter artiklen fortsætter kort efter med at fremhæve udelukkende "sandhed" som det bærende for værket Det Tredie Testamente.

"Universets grundtone er ALKÆRLIGHED": KOSMOS ER Guddommens (X1) tanker i sin evige skabende helhedsudfoldelse: Alt er såre godt (X3).

Næstekærlighed er betegnelsen for medvæsener i mellemkosmos på ét tilværelsesplan, og Alkærlighed er for alle tre kosmos. Derfor giver det ikke mening at adskille kærlighed fra sandhed for Kristusepokens begyndelse; Jesus Kristus og til epokens fuldkommengørelse; Det Tredie Testamente, da verdensgenløsningen for begges vedkommet var ét med Faderen eller Guddommen bare manifesteret under to forskellige kosmiske verdensimpulser.

IFØLGE KOSMOLOGIEN: det TredJe Testamente åbenbarer VIDENSKAB: (Natur)Videnskab er SANDHEDEN.

NATUR-VIDENSKABEN leder os til – sandheden.

Det andet Testamente åbenbarer RELIGION.

RELIGION er kærlighed. Ikke videnskab eller sandhed.

Kærlighed er derfor - følelsesladet tros-religiøsitet.

MEN: Den af Jesus bebudede ånd til senere tider benævnes af ham oftest i Det Andet Testamente eller Ny Testamente især som TALSMANDEN, DEN HELLIGÅND!

HELLIG-ÅND = - HEL-lig - HEL = HELHEDSUDFOLDELSEN AF SKABEPRINCIPPET: LYS og MØRKE fuldkommen forstået. - KOSMISK BEVIDSTHED. - KRISTI GENKOMST. - GUDDOMMENS PRIMÆRE BEVISTHED.

Artiklen fortsat.

(…) Sandhedsaspektet i Martinus værker understreges ved, at Martinus gennem logiske tankerækker omformer kærligheden til en videnskab, der åbner mulighed for at omgås alle livsytringer kosmisk-kemisk.

Kosmologien: "logik" omformer "den subjektive følelsesladet kærlighed" til at kunne omgås livsytringer (aflæse virkeligheden/sandheden) objektivt "kosmisk-kemisk".

MEN: SANDHEDEN /livsoplevelsen- opstår i vekselvirkningen ml. Guddommen og Gudebarnet:

DLV (I) og (II) kan kun opleve og manifestere "subjektivt" ud fra det faste punkt X1 - Jeget!

Samtidigt: Når en primær bevidsthed livsoplever bliver livsoplevelsen en absolut sandhed: "Himmel og jord vil forgå, men mine ord vil bestå", da en primær bevidsthed er ét med Guddommens egen bevidsthed 1) udspaltet i X1 og livsoplevet som et Gudebarn 2) i Kosmos / Guddommens organisme og samlede bevidsthed," i hvem vi lever, rør og er": Kosmisk bevidsthed.

(…) Sandhedsaspektet i Martinus værker understreges ved, at Martinus gennem logiske tankerækker omformer kærligheden til en videnskab, der åbner mulighed for at omgås alle livsytringer kosmisk-kemisk.

Hertil kommer, at de kosmologiske aspekter i Martinus værker er særdeles omfattende,

"Kosmologiske aspekter" er "særdeles omfattende"?! Hvad betyder dét?? "Kosmologiske aspekter" = er lig med RATIONEL tænkning?? = "Logik"?? = "Tankerækker"??

At "åndsvidenskab" og i særdeleshed "Kristi Genkomst", som værket Det Tredie Testamente er, er i modstrid med "sammenhængende tankerækker??? <u>Påstand: Kosmologien befrier de kosmiske analyser for Martinus´ dårskab om Kristus og "religiøs kærlighed" og dermed befrier kosmologien værket for usandhed. Kosmologien befrier værket for Guddommen. Ingen i Rådet i byretten i 2014 kunne redegøre for værket, som Talsmanden, den Hellige ånd.</u>

Hertil kommer, at de kosmologiske aspekter i Martinus værker er særdeles omfattende,

hvilket ikke kan måles efter, hvor hyppigt man kan stedfæste selve ordet "kosmologi" i hans samlede livsværk. (…)

"Hvilket ikke kan måles efter", …

A wa? … AUCH! dén gør ondt for kosmologien… Truth hurts.

"Kosmologi" er anvendt to gange af Martinus i det samlede værk, måske fem, men i en fuldstændig asymmetrisk forhold til hyppigheden af betegnelsen "åndsvidenskab". Begrebet "åndsvidenskab" defineret

af Martinus ud fra åndsvidenskab som "Hellig ånd", hellig viden, hellig bevidsthed og ikke kun som et mentalt logisk verdensbillede, som "kosmologi- begrebet" er en betegnelsen for.

(…) Martinus var på grund af sin religiøse natur ikke specifikt naturvidenskabeligt motiveret

- HVAD BETYDER DÉT?? "Martinus var på grund af sin religiøse natur ikke specifikt naturvidenskabeligt motiveret" – FORDI mål- og vægtfacitter (kun X3) IKKE kan beskrive eller være sandheden (X1 OG X2 SAMT X3 urokkeligt sammenføjet). Naturvidenskaben kan overhovedet ikke afsløre sandheden. Nada. Dette kan kun den af Martinus åndsvidenskab som Det Tredie Testamente. Tredie med i. Derfor var Martinus ikke specifikt naturvidenskabeligt motiveret. … Kosmologien underkender Martinus ved at sige "religiøse natur".

(…) Martinus gør os opmærksom på, at målgruppen for hans Tredje Testamente hovedsageligt består af "humane materialister". Derved forstår han jordiske mennesker, som ikke mere er særlig religiøse i traditionel forstand, men snarere ønsker viden frem for tro.

Tredie med i.

NEJ!! Human materialist betyder IKKE kun at være ledet af intelligens modsat en trosreligiøsitet. "Målgruppen" for DTT findes, hvor jordmennesket er modtageligt for værket, hvor kun en intuition i fostertilstand gør værket meningsfuldt for læseren eller åndsforskeren, mens ens forståelse af kosmiske analyser er mentale tankeprocesser baseret på åndsvidenskabelige detaljer.

"Human materialist" betyder at have en veludviklet human evne – ikke at kunne nænne at gøre ondt: følelse ledet af intelligens, og derved er bevidsthedslaget IKKE ledet af en suggereret instinkt-følelse, - hvilket åbner vejen meget langsomt op for intuitionen til KOSMISK VIDEN / subjektiv oplevelse, som er af en ABSOLUT SANDHED:

(…) " Moderkærligheden er Begyndelsen til Næstekærligheden. Og Næstekærligheden er udelukkende Vejen til **Oplevelsen af selve Guddommen eller det højeste Væsen, Hovedsymbolet udtrykker,** og som alle bevidst eller ubevidst længes imod" (Citat Martinus ved indvielsen af Mariendalsvej i 1942. (…)

Hovedsymbolet:

(…) Vi kan jo sagtens stå der og slå på tromme for "vort" Tredje Testamente. Men det kan ikke være meningen med dette Testamente, at vi på forhånd skal afskrække vore brødre og søstre fra andre religionskulturer ved i en sådan grad at fremhæve vort kristne bibelgrundlag,

BINGO!: Kosmologien ser hovedtitlen Det Tredie Testamente KUN som dét at fremhæve det "kristne bibelgrundlag", dvs. titlen udviser en tros-religion! Kosmologien ser IKKE titlen som et led i kosmiske verdensimpulser. Er Gud en realitet for kosmologien??

*Er Kosmisk bevidsthed som **GUDDOMENS** PRIMÆRE BEVIDSTHED en realitet for kosmologien?*

Kristusepoken består af to dele: Talsmanden, den Helligånd er den fysiske manifestation af Den ny Verdensimpuls (DNV), - del 2- som igen er en FØLGE af Kristus: Den gamle verdensimpuls (DGV) - del 1 -: OPHÆVELSE AF BETINGELSEN FOR DYRERIGET, hvilket er forudsætningen for det næste rige på vores klode: Det rigtige Menneskerige.

UDEN KRISTUS INTET DET TREDIE TESTAMENTE.

… slå på tromme for "vort" Tredje Testamente … **fremhæve vort kristne bibelgrundlag,**

FREMHÆVE – TYDELIGGØRE Det Tredie Testamente: FADER, SØN og HELLIGÅND:

GUDDOMMEN, - X1

GUDEBARNET, -(Udspaltning til individualitet) - X2

HELLIGÅND. - (Impulser i det Skabte. Livsoplevelse) - X3

X1 = ÉN GUDDOM. "JEG"

X2 = I OPHAVET "DET", Udspaltningen til et levende væsen I, Gudebørn, muliggør, at der kan finde en oplevelse af forening sted.

Foreningen sker i ÉN GUDDOM

X3 =I KOSMOS "DET" i ÉN GUDDOM:

ÉN BEVIDST SAMARBEJDENDE ORGANSIME.

UDEN KRISTUS INTET DET TREDIE TESTAMENTE:

Livsoplevelsen finder KUN sted i X3; i den skabte verden, ikke i ophavet af Det levende væsen, men fra og "stående i" ophavet (X1 og X2) med livsytringer i en korrespondance med sin næste som en skabning i det skabte.

Kristi genkomst som det færdige og fuldkomne menneske skabt i Guds billede efter Guds lignelse.

KRISTUSMISSIONENS FULDKOMMENGØRELSE FORUDSÆTTER ÉN GUDDOM:

Fra Næstekærlighed til Alkærlighed i korrespondance ud fra X1 i det levende væsen selv OG over for sin Næste: KOSMOS. Kosmisk bevidsthed: GUDDOMMENS PRIMÆRE BEVIDSTHED.

Foredrag af Martinus, d.11. 08. 1979:

44.52. (…) Gud oplever livet igennem menneskene, og menneskene oplever livet igennem Guddommen.

<u>Artiklen fortsat.</u>

(…) Her er det, at især de kosmologiske og kosmisk-kemiske aspekter i hans forkyndelse fremstår som en katalysator, der i varsom kærlighed ikke blot omfavner alle religionskulturers arvtagere, men også forvandler dem indefra - til "én hjord og én hyrde".

”SANDHEDEN” / Kosmologien VIL FORVANDLE RELIGIONEN INDEFRA!

Religion/”bibelgrundlaget” = TITLEN Det Tredie Testamente kan ikke ”omfavne”… da det udviser tros-religiøsitet ifølge kosmologien.

- Men det er én-poletheden, som er årsag til intolerance.

*Kosmologien kan intet. **Det er Kristi genkomst eller Talsmanden, den Helligånd**, der dels som det færdige værk Det Tredie Testamente (FORM) og dels som en udvikling (INDHOLD), **der vil fremstå som en katalysator** til at kunne samle kloden under ”én hjord og én hyrde” ved, at det ufærdige jordmenneske færdiggør sig til at blive det fuldkomne menneske eller Gudebarn (DET TOTALE): Det rigtige Menneskerige her på vores klode. I gang sat af Jesus Kristus og videreført med Det Tredie Testamente, hvor jordmennesket med dette værk kan blive vejledt til at få kosmisk bevidsthed for første gang inkarneret her på vores klode.*

Martinus var ikke specifikt naturvidenskabeligt motiveret – FORDI:

”SANDHEDEN” i en forbindelse og tradition med naturvidenskaben – (og ikke ”Sandheden” som Det Tredie Testamente) - KAN KUN OMGÅS ”LIVSYTRINGER” lavpsykisk-psykologisk SOM FORETEELSER (objekter/ døde ting)) i underbevidstheden (X3), som med artiklens ord ”kosmisk-kemiske aspekter” UDEN ET OPHAV BAG (X2, X1): Naturvidenskaben måler og vejer, og har ingen gang EN FORESTILLING om X1. Naturvidenskabsmænd og alle andre kosmiske bevidstløse væsener, det er os i Dyreriget, som KUN livsoplever i vores lavpsykiske tilstand i underbevidstheden uden adgang til overbevidstheden, er UDEN ABSOLUT VIDEN / ERFARING/ ERKENDELSE OM DET FASTE PUNKT (X1) SOM DEN UDLØSENDE ÅRSAG TIL ENERGIKOMBINATIONER OSV. i X3, den skabte verden.

Citater fra artiklen **Kosmologi eller Testamente?** Med kommentarer er afsluttet. Herefter ses der på relevante søgeord i værket Det Tredie Testamente i forbindelse med en ekstra belysning af artiklen.

Følgende nedenfor er ord i fed med understregning, der er ord søgt i det samlede værk Det Tredie Testamente. Søgningen er sket på hjemmesiden for Martinus Kosmologi, martinus.dk, og derfor er alle citater efter ny retskrivning.

Det samlede værk inkluderer ikke DIK, DEV 5, DEV 6 og GK, der IKKE tilhører værket Det Tredie Testamente, og derfor er disse bind forbigået i søgningen.

Søgeordene er:

Sandhedens ånd, Talsmanden, den Hellige ånd og Jesus Kristus i forskellige sammensætninger samt ordet kosmos.

Søgeordene er vist i antal af forekomster i det samlede værk. Selvfølgelig viser antallet af et ords forekomster (kvalitativt) i værket, noget om den værdi (kvantitativt) ophavsmanden har tillagt ordet. Hvert søgeord har flere **sætninger fremhævet med en fed markering.** Der er vist flere sætninger med det samme søgeord som eksempler på den sammenhæng, søgeordet indgår i. Alle kommentarer til sætninger fra værket er uden fremhævelse i fed.

På den måde giver sætningerne i eksemplerne en viden **om** værket **fra** ophavsmanden selv, altså ophavsmandens egen mening, vilje eller hensigt med sit værk Det Tredie Testamente, dvs. der er udvalgt nogle ganske få af Martinus´ egne formuleringer om ordene Sandhedens ånd, Hellige ånd, og Jesus Kristus og kosmos.

”Sandhedens ånd”: 13 sætninger.

Sandhedens ånd kan godt beskrives som **kærlighedens** ånd samt at være værket DTT, bebudet som fortsættelsen af Jesus Kristus påvirkning af jordmenneskeheden: Værket som Talsmanden.

Det Tredie Testamente citerer både Det andet / ny Testamente og Det første / gamle Testamente mange gange og referer rigtig mange gange til Jesus Kristus.

"... Og han skal give eder en anden talsmand til at være hos eder evindelig, – den sandhedens ånd, som verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke; men I kender den, thi den bliver hos eder og skal være i eder. –

Livets Bog VI, stk. 2243.

Det er den sandhedens ånd, som menneskene ikke kan se eller kende, så længe de endnu er behersket af det dræbende princip.

Artikelsamling 1, stk. 40.15.

Sandhedens ånd har intet komplementær modsætningsforhold til kærlighed, da åndsvidneskaben er en åndelige videnskab bl.a. om kosmos eller universets, hvor grundtonen er alkærlighed.

Han nævner da igen den hellige ånd eller den sandhedens ånd, hvilket vil sige den sandhedens videnskab, der kommer og skal vejlede menneskeheden til hele sandheden.

Artikelsamling 1, stk. 44.5.

Det er denne hellige sandhedens ånd eller alkærlighedens videnskab, der som livets tredje testamente vil blive den nu begyndende ny verdensepokes livsfundament.

Artikelsamling 1, stk. 44.6.

Helligånd: 8 sætninger

”Helligånd” i et ord findes ganske lidt, men i samme betydning som de følgende stavemåder nedenfor som f.eks. ”hellige ånd”

Helligånd som ”det totale” for jordmennesket i en udvikling hen imod at have Kristusbevidsthed, kosmisk bevidsthed eller blive Gudebørn, -

Da ånd er det samme som bevidsthed, vil "helligånd" altså sige det samme som "hellig bevidsthed".

Vejen til indvielse, artikel 2, kap. 24.

- Helligånd som også dermed er værket Det Tredie Testamente, da den i fysisk form er Kristusmissionens fuldkommengørelse i den ny verdensimpuls. Hvad Kristus påbegyndte, skal Helligånden fuldende som det fysiske værk Det Tredie Testamente.

Denne bebudelse finder vi i Bibelen under Johannesevangeliet, (Joh. 14,26) udtrykt således: "Talsmanden den helligånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder." Bebudelsen fortsætter i (Joh. 16,12-15) hvor Jesus siger: "Jeg har endnu meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu. –

Det Evige Verdensbillede IV, symbol 37

Der vil være sammenfald mellem nogle af de følgende søgte ord, så antallet af forekomster kan ikke bare ”lægges sammen” til en endnu større sum.

Hellige ånd: 535 sætninger

Naturvidenskaben er i ren fostertilstand i forhold til åndsvidenskaben, der viser sit potentiale med værket Det Tredie Testamente.

Set ud fra disse analyser kan det ikke nægtes, at den jordiske videnskab endnu befinder sig på fosterstadiet af det, den engang skal blive, nemlig den forjættede "talsmand, den hellige ånd", uden hvilken livets absolutte analyse aldrig nogen sinde kan blive en kendsgerning for individerne.

Menneskehedens skæbne, kap. 8.

”Human materialist” betyder IKKE overvejende at være ledet af intelligensgrundenergien, da denne grundenergi ikke betinger modtageligheden for værket Det Tredie Testamente i sin oprindelige og originale form. ”Human materialist” betyder at have en begyndende ligevægt mellem følelse- og intelligens = den humane evne, hvor dette ståsted i bevidsthedslaget betyder at kunne rette sin opmærksomhed med denne humane evne samt en intuition i fostertilstand både ind ad mod sig selv og ud på værket redigeret AF Martinus. Dette er en bevidst længsel mod Guddommen. Helligånd som tankeklima er lig med viljestyret intuition: ”Det totale;” det færdige og fuldkomne menneske på tilværelsesplaner Det rigtige Menneskerige.

Åndelig materialisme eller Martinus kosmologi har intelligensgrundenergien som den dominerende i bevidsthedslaget, hvor dette ståsted i bevidsthedslaget betyder en større uligevægt mellem følelse og intelligens. Det betyder, at man reagerer med instinktdrevet følelse, der ikke er ledet af intelligens og modtager værket som et logisk, dvs. ”logik” forstået her mentalt, verdensbillede. Der bliver undervist i terapiformer for at kompensere for denne instinktdrevet følelse samt undervist i et logisk verdensbillede, hvor Guddommen, Kristusepoken samt Helligånd som værket Det Tredie Testamente og som åndsforskerens selv, er fraværende. Dette er en **u**bevidst længsel mod Guddommen.

Der er selvfølgelig hele tiden glidende overgange mellem disse to kategoriseringer inde i én og samme person, da vi netop taler om kombinationer af bevidsthedsenergier.

Der vil derfor også findes rigtig mange ”humane materialister”, der er draget mod værket og er tro mod -ikke værket-, men tro mod Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint.

Eller der findes andre, som er bevidst om at være utro mod værket, men er draget mod Rådet, Martinus åndsvidenskabelige Institut samt undervisning på Klint.

Men da en viden ikke kan blive absolut eller fuldkommen ved intelligens alene, men derimod kun ved at være identisk med et ligevægtigt resultat af intelligens- og følelseserfaringer, og da dette resultat er det samme som kærlighed, kan enhver form for viden kun være absolut, når den er en "kærlighedsvidenskab", da bliver den synlig for alle som udgørende "den hellige ånd".

Menneskehedens skæbne, kap. 32.

”Kristi genkomst” forstået her som verdensgenløsningsprincippet udløsende verdensgenløsere. Den gamle verdensimpuls havde fysiske personer, som havde en anden opgave, end den opgave verdensgenløsningen har i den ny verdensimpuls, der derfor absolut ikke er af en ringere natur: åndsvidenskab, Det Tredie Testamente.

Dette betyder naturligvis ikke, at "Kristi genkomst", hvilket vil sige senere verdensgenløsere, vil blive af en mindre dybde eller natur, men kristusmissionen eller verdensgenløsningen har, som jeg senere i nærværende bog skal komme tilbage til, i vore dage en ganske anden opgave at udløse end i hine dage, da den hellige ånds fakkel på ny skulle tændes i jordens zoner.

Påske, kap. 3.

Talsmanden: 110 sætninger – Ordet står næsten aldrig alene, men i forbindelse med ”den Hellige ånd.”

»Næstekærlighedens videnskab« eller »talsmanden den hellige ånd« vil således i gennem verdensgenløsningen af i dag blive åbenbaret for menneskene i **ord og sætninger.**

Hvad er sandhed, kap. 29.

I sandhed, »talsmanden, den hellige ånd« (»åndsvidenskaben«) er således i færd med at blive aktuel.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 24.

”Kristi genkomst” i den ydre verden er lig med Talsmanden, den Hellige ånd som værket Det Tredie Testamente. Vil der så også være en ”Kristi genkomst” i den indre verden? Ja, ”det totale”: Jordmenneskets *forandrings*proces til et Kristusvæsen. Ikke ”kosmologien”, - som er en mental tilgang til værket underkendende og løsrevet fra den af ophavsmandens begrundelse for fællestitlen på værket Det Tredie Testamente, - men denne *forandrings*proces vil forene jordkloden.

At »Kristi genkomst« i den ydre verden, hvilket vil sige menneskehedens accept af kristusmentalitetens højeste livsfacitter, »talsmanden, den hellige ånd« som videnskab, vil give genlyd over hele jorden og til sidst samle »de udvalgte«, hvilket vil sige de humanistiske autoriteter eller myndigheder, »fra alle fire verdenshjørner, fra den ene ende af himmelen til den anden«, bliver også her selvfølgeligt.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 54.

Den totale oplevelse af denne mentale tilstands indtræden i væsenet udløses altså i form af en psykisk proces, den tidligere omtalte »talsmanden, den hellige ånds komme«, »indvielse« eller »den store fødsel«.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 55.

Talsmanden, den hellige ånd som værket Det Tredie Testamente:

Da ånd er det samme som tanker og viden, er "talsmanden den hellige ånd" således ikke en mand, der skulle komme til menneskene.

Bevidsthedens skabelse, artikel 2, kap. 20.

Og på denne kurs er menneskeheden, i kraft af "talsmanden den hellige ånd", der er det samme som kærlighedens videnskab eller videnskaben om Guds bevidsthed og dermed om livsmysteriets løsning, nu i færd med at blive ført ind.

Vejen til paradis, kap. 46.

Disse væsener er "de kommende slægter", til hvem "talsmanden den hellige ånd" eller den evige kærlighedsvidenskab skulle komme og overskygge eller indvi i livsmysteriets sande løsning eller Guddommens nærhed i de jordmenneskelige zoner.

Livets Bog II, stk. 620.

Her er anvendt en ganske kort hovedsætning især taget Det Tredie Testamente i betragtning.

Og "talsmanden" kom.

Livets Bog III, stk. 879.

Det er jo netop denne erkendelse, der får Verdensgenløseren til at bebude en sådan højintellektuel analyses komme i form af "talsmanden den hellige ånd", som skal lære menneskene det, hans samtidige ikke kunne fatte.

Livets Bog IV, stk. 1166.

Derfor måtte Kristus bebude "talsmanden den hellige ånd" som de senere tiders verdensgenløsning, idet han vidste, at de nævnte tiders mennesker ville have evne til at kunne forstå den evige sandheds analyser intellektuelt og derfor ikke mere ville kunne tilfredsstilles følelsesmæssigt ved hjælp af autoritetstro.

Livets Bog VI, stk. 1987.

Talsmanden, den Hellige ånd som ”det totale:”

Når talsmanden den hellige ånd bliver til C-viden, får væsenet som yppersteprræst adgang til "det allerhelligste" i Guds tempel

Livets Bog VI, stk. 1988, stykoverskrift.

Talsmanden, den hellige ånd: 104 sætninger

I sandhed, »talsmanden, den hellige ånd« (»åndsvidenskaben«) er således i færd med at blive aktuel.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 24.

Bibelen og andre hellige bøger udreder ikke den absolutte sandhed, som værket Det Tredie Testamente gør. Dette underkender ikke Det Tredie Testamente som en fortsættelse af Bibelen. Det Tredie Testamente er ikke en fortsættelse af Bibelen i indhold, men i form, som er den anden del af Kristusepoken ved den ny verdensimpuls.

Jesus Kristus var den verdensgenløser i fysisk form under den gamle verdensimpuls, der påbegyndte i væremåde eller handlemåde, virkeliggørelsen af Det rigtige Menneskerige i denne verden, på denne klode. Værkets originale udgaver efter 3, stk.1 i formålsparagraffen er verdensgenløseren i fysisk form under den ny verdensimpuls.

Bibelens og andre hellige bøgers overleveringer er kun bestemte til at skulle være vejledning for særlige lokale trin i spiralen og skal ikke være en videnskabelig udredning af den absolutte sandhed, hvilken udredning kun kan finde sted igennem "talsmanden den hellige ånds" komme.

Livets Bog, Bind IV, stk. 1166, stykoverskrift.

Jesus Kristus: 37 sætninger. Sammenfald med efterfølgende andre søgeord som ”Jesus” og ”Kristus”.

Kristendommen må blive "ét med Faderen", men før den kan blive det, må den blive ét med Jesus Kristus.

Den længst levende afgud, kap. 24.

Jesus Kristus blev altså inkarneret i jordens sfærer samtidig med en sådan kosmisk verdensimpuls.

Bevidsthedens skabelse, artikel 2, kap. 6.

Det var denne oplevelse og den heraf åbnede, permanente, kosmiske bevidsthed hos Jesus, der åbenbarede ham som Kristus eller som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

Meditation, artikel 2, kap. 8.

"Kristi genkomst" er altså det samme som at blive beriget med den samme bevidsthed som den, der forvandlede "Jesus af Nazaret" til "Kristus".

Livets Bog V, stk. 1893.

”Det totale:”

Denne genkomst er altså ikke personen Jesus Kristus, der kommer tilbage til jorden for at vise sig som Kristus, men derimod er det menneskenes egen personlige eller organiske oplevelse af kristusmentaliteten.

Livets Bog VI, stk. 2032.

Og der er vel ingen, der retmæssigt kan påstå, at verdensgenløseren "Jesus Kristus" ikke var den inkarnerede "næstekærlighed"? –

Artikelsamling 1, stk. 17.8.

Det er den ny verdensgenløsnings bærende fundament, bebudet af verdensgenløseren Jesus Kristus.

Artikelsamling 1, stk. 40.15.

Kristus: 755 sætninger

– Påstand: Nedenstående citater fra DEV II, symbol 23 er også Martinus´ beskrivelse af sig selv ud over en beskrivelse af og en kærlighedserklæring til Kristus. Sætningerne giver absolut mening ved at blive læst fremadskridende i de passager, som søgeordet ”Jesus Kristus” gav i DEV II, symbol 23.

Forsidesymbolet nr. 23 på smudsomslaget viser ”det totale” i jordmennesket, når det har gennemgået og fuldført forandringsprocessen hen til at blive et Kristusvæsen, ”skabt i Guds billede efter Guds lignelse.”

- Alle henvisninger til Det Evige Verdensbillede vil være korrekt vist efter originaludgaven som: Det Evige Verdensbillede, bog II, symbol 23 og ikke som nedenstående: Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.3.,

der er hentet fra hjemmesiden for Martinus kosmologi – martinus.dk. Udgaver efter d. 8. marts 1981 er omstrukturerede f.eks. også med stykinddelinger, som ikke forelå fra Martinus side i DEV I - III.

En forklaring på at den originale form på DEV I – III ikke har stykinddelinger kunne være, at stykinddelinger i Livets Bog samt titeloverskrift til hver stykinddeling følger slavisk formen på udgaven af Bibelen med vers (= stykke) og titel til hvert vers. Hovedværket i det samlede værk Det Tredie Testamente er Livets Bog, og måske ligger der i formen på DEV I – III en tilkendegivelse fra ophavsmanden af dette ved IKKE at lave stykinddelinger samt titler til hvert stykke for DEV I – III, der ikke var tiltænkt at blive til et nyt hovedværk. Endnu en grund til KUN at genudgive DEV I – III (evt. IV) i den originale form eller førsteudgave. Det

samlede værk burde ved genudgivelser kun forstås ud fra hovedværkets form og betydning for resten af værket: Tredie med i – gammel retskrivning.

Da sidste sætning i Livets Bog VII var skrevet, vidste Martinus, at nu var hans mission fuldført til at få jordmennesket vejledt mod kosmisk bevidsthed, men han havde så mange kræfter endnu på det tidspunkt (1960), at han ville fortsætte sit arbejde og kastede sig over at skrive DEV. (Fra rådsreferat). -

Som et eksempel på det færdigtudviklede menneske har vi, som i det foranstående berørt, verdensgenløseren Jesus Kristus.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.3.

Naturligvis rummede Kristus en endnu langt større bevidsthed end den, der var mulighed for ham at kunne åbenbare på jordmenneskehedens endnu meget ufærdige fysiske plan.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.3.

I et almindeligt jordmenneskes fysiske organisme eller legeme kan et færdigtudviklet menneske eller kristusvæsen umuligt udfolde hele sin suveræne kosmiske bevidsthed.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.3.

Det færdige menneskes kristusmission

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4, stykoverskrift.

Det var en sådan kosmisk åbenbaring, der udgik fra Kristus til menneskeheden og dermed gjorde ham til verdensgenløser.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Der kræves altså en vis fremragende udvikling for at kunne opleve og se den totalt fuldkomne verdensgenløser eller kristusvæsenet bag den almindelige jordmenneskelige organisme.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Det har jo absolut ingen mulighed for i denne lavere verden at kunne inkarnere i en færdig kristusorganisme, da en sådan endnu ikke eksisterer i nævnte verden.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Derfor er den fuldkomne Kristus som verdensgenløser nødsaget til kun at kunne fremtræde i en sådan for hans bevidsthed meget mangelfuld fysisk organisme.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Vi ser jo netop Kristus rent fysisk fremtrædende som et almindeligt jordmenneske.

Kun meget få af hans samtidige kunne se Kristus bag jordmenneskeorganismen.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Og disse menneskers syn af Kristus var dog ikke helt stabilt og permanent.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Til tider så de tydeligt Kristus bag jordmenneskeorganismen og elskede og tilbad ham.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Verdensgenløseren af kristushøjde i spiralkredsløbet er absolut geni i moral, men det betyder ikke, at han også er geni i almindelige menneskers jordiske professioner eller fagmæssige erhverv, selv om han naturligvis ville kunne lære disse.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Men verdensgenløseren Kristus kom til at vise menneskeheden, at det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse absolut ikke viger tilbage fra at påtage sig de forfærdeligste lidelser eller en korsfæstelse, når det dermed kan fremskynde og gavne menneskehedens befrielse eller frelse ud af mørkets og lidelsernes vold.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

Så meget er der altså igennem Kristus vist menneskene af det fuldkomne eller færdige menneskes kærlighed og væremåde.

Det Evige Verdensbillede, bog 2, stk. 23.4.

På søgeordet ”Jesus” alene:

Jesus: 298 sætninger.

Jesus dømte ingen, men tilgav alle.

Den længst levende afgud, kap. 19.

Jesus viser en alkærlig guddom.

Den længst levende afgud, kap. 24.

Den primære opstandelse er at få kosmisk bevidsthed eller Kristus bevidsthed. Dette kunne være betydningen af at ”arve evigt liv” ikke ved at tro på Kristus, men ved at blive Kristusbevidstheden, at indgå i eller blive overskygget af Kristusbevidstheden. Vejen der til er at gøre Kristus som ens rollemodel i væremåde eller handlemåde.

Denne kropslige, fysisk-psykiske begivenhed, som Jesus i form af sine »materialisationer« åbenbarede for sine venner og disciple, er således for det kosmisk indviede væsen kun noget sekundært ved Jesu mission.

Livets vej, artikel 3, kap. 2.

Opstandelse forklaret ved reinkarnationsprincippet.” Kun ved princippet om genfødsler eller reinkarnation, vil jordmennesket ”genopstå”.

Når Jesus minder skarerne om "opstandelsen", er det således det samme som det, han udtrykte for Nikodemus, nemlig: dette at "fødes på ny", dette at komme tilbage til en ny "fysisk tilværelse".

Livets Bog, Bind 3, stk. 874.

Med "opstandelsen" mener Jesus således kun den ene ting, som virkelig kan være "opstandelse", nemlig: en ny fysisk fødsel.

Livets Bog, Bind 3, stk. 875.

Dette rige er igen "det evige liv", Jesus bebuder som en arv til dem, der tror på ham, hvilket vil sige: dem der igennem jordlivene efterhånden har trænet sig op til eller levet så stærkt i praktiseringen af næstekærligheden, at denne levemåde nu som en selvfølgelighed er de samme væseners daglige natur, talent og karakter.

Livets Bog, Bind 3, stk. 876.

”Kristi genkomst” som ”det totale”:

Denne genkomst er altså ikke personen Jesus Kristus, der kommer tilbage til jorden for at vise sig som Kristus, men derimod er det menneskenes egen personlige eller organiske oplevelse af kristusmentaliteten. Livets Bog, Bind 6, stk. 2032.

”Kristi genkomst”: 72 sætninger.

Således gik det til, at »Kristi genkomst« i form af de tre store verdensgenløsere Jesus, Buddha og Muhamed affødte de tre store åndelige »kongeriger«, Kristendommen, Buddhismen og Islam, som »ikke er af denne verden«, og i hvilke de tre verdensgenløsere henholdsvis hver især er den højeste autoritet, men materielt set ukronede »konger«.

Hvad er sandhed, kap. 20.

Den ydre fysiske bogstavsform gemmer ”indholdet” ved at læseren eller åndsforskeren fortolker ”bag” DET BOGSTAVELIGE. ”Form” er præcis ikke bogstaveligt, men muliggør Denne visdoms tilsynekomst eller manifestation i jordens mentale sfære i form af ord og sætninger, tekst og tale, tilgængelig for det højintellektuelt hungrende væsen, er verdensgenløsningens nye manifestation af »Kristi genkomst«.

Og ser vi ikke her, at de væsener, der kun kan acceptere »Kristi genkomst« som en materiel opfyldelse af dens overleverede bogstavform, netop er højst ufærdige væsener, for hvem denne genkomst i virkeligheden endnu slet ikke er aktuel eller påkrævet? –

Hvad er sandhed, kap. 25.

Det vil altså igen betyde, at bebudelsen af denne »Kristi genkomst« slet ikke er til disse mennesker, men er beregnet til en hel anden kategori af væsener, væsener med en ganske anden mental indstilling og opfattelsesevne, væsener, der har evne til at kunne se, hvad der ligger gemt i den ydre fysiske bogstavform.

Hvad er sandhed, kap. 25.

Men da det ikke er dogmerne eller de blotte kosmiske facitter, han jo allerede har lært at kende igennem barnetroen, men derimod selve sandhedens absolutte analyser, han søger, vil han ikke møde denne guddommelige ånd, den forjættede »talsmand« fra Bibelen, verdensgenløsningens nye udløsning af »Kristi genkomst« som en profet, som en person, han blindt skal tro på, adlyde og følge, men derimod som en åndelig kraft i form af en ny videnskab.

Hvad er sandhed, kap. 26.

Denne visdoms tilsynekomst eller manifestation i jordens mentale sfære i form af ord og sætninger, tekst og tale, tilgængelig for det højintellektuelt hungrende væsen, er verdensgenløsningens nye manifestation af »Kristi genkomst«.

Hvad er sandhed, kap. 27.

Jordens kosmiske stråleglans

Påstand: Værket findes endnu kun i sin originale form eller idé i den kosmiske stråleglans omkring jorden, hvor også den kosmiske bevidsthed pga. af værket, findes frigivet til almenheden. Værket er endnu ikke frigivet af Forsynet til offentligheden, da værket endnu ikke er fysisk manifesteret i sin form og tilgængeliggjort efter ophavsmandens egenart med sit arbejde. Værket Det Tredie Testamente er endnu stort set ukendt for menneskeheden, hvilket IKKE skyldes den ny verdensimpuls, der virker med stadig stigende hastighed.

Til sammenligning med de ovennævnte ord findes hyppigheden af ordet "kosmos" i 160 sætninger, hvilket ved en kvantitativ sammenligning tyder også på en kvalitativ forskel til fordel for ord som "Talsmanden, den Hellige ånd og "Jesus Kristus". Ordet "kosmos" indgår rigtig mange gange i forbindelser med mikro- mellem og makrokosmos og i knap så mange andre betydninger.

De valgte eksempler giver også en fortløbende beskrivelse af en udviklingsrejse fra at været optaget af naturvidenskaben uden at se dens totale mangelfuldhed i forståelsen af kosmos og hen til, at væsenet er i en selvoplevelse af kosmos eller verdensaltet: Kosmisk bevidsthed.

Kosmos: 160 sætninger.

Hvorfor så sætte himmel og jord i bevægelse for at finde livsmysteriets løsning i de kosmos, der står vor bevidsthed eller oplevelsesevne fjernest?

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 22.

Hvorfor ikke søge nævnte løsning i vort eget kosmos, hvilket vil sige: mellemkosmos, der igen lige akkurat er tilpasset for vore sanser og derfor her forekommer i sin mest enkle og for sansning lettest tilgængelige form.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 22.

At søge livsmysteriets løsning i de to andre kosmos: mikrokosmos og makrokosmos, i stedet for i mellemkosmos er jo at gå over åen for at hente vand.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 22.

Det er at rejse milevidt for at lede efter noget, man allerede går med i hånden, rent bortset fra, at det er ganske umuligt at finde livsmysteriets løsning i de to kosmos, sålænge det ikke er fundet i vort eget kosmos eller det område i verdensaltet, der udgør vor egen organisme og »jeg«.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 22.

Den eneste erkendelse af liv, den moderne videnskab vil acceptere som »videnskabelig«, er en halv erkendelse af liv hos væsenerne i mellemkosmos, hvilket vil sige: de kendte levende væsener med menneskene i spidsen.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 31.

Forklaringen på livet findes kun i det liv, der udgør vort eget indre og ikke i fjerne horisonter i mikrokosmos og makrokosmos

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 33.

Hvordan skulle vel også en ting blive klarere og lettere forståelig, jo længere den ligger borte i en fjern horisont i mikrokosmos eller i makrokosmos?

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 33.

Hvorfor skulle det være lettere at finde livsforklaringen i mikrokosmos eller makrokosmos?

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 33.

Alt i mikrokosmos såvel som i mellemkosmos (den sfære, der udgøres af de kendte livsformer) er levende væsener.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 65.

Men selv om universet eller verdensaltet består af myriader af levende væsener eller former for liv, ved det indviede væsen, at ingen som helst enkelt af disse livsformer såvel som intet som helst enkelt af de levende væsener i de nævnte tre kosmos kan være den evige Fader eller Guddom.

Menneskeheden og verdensbilledet, kap. 66.

I en selvoplevelse af kosmos eller Guddommen får vi samme identitet som Guddommen, men bliver ikke lig med den evige Fader eller Guddom, - i hvem vi lever, rør og er. Samtidigt dog evigt skabt i Guds billede efter Guds lignelse. Dette kunne være et bud på Guddommens primære bevidsthed eller kosmisk bevidsthed.

LB I 1932 - Symbol over Livets Bog: 1933

(…) "Denne det levende Væsens Identitet med Guddommen

(…) er det centrale eller Kernepunktet i Livets Bog."

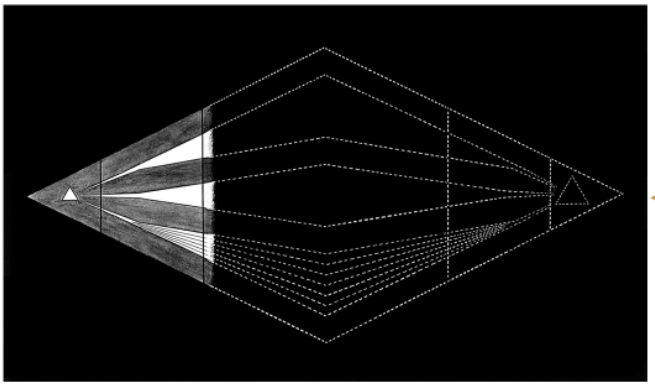

Kristi Genkomst

NB: I K-1943-10 betegnes symbolet "Sagens hovedsymbol"

Martinus: -Kosmos 1943, nr. 10-

Fra Indvielsen den 3. Oktober (...)

(Human evne. Bunden tyngdeenergi: Kultiveret følelsesgrundenergi).

"Moderkærligheden er Begyndelsen til Næstekærligheden.

Intellektualiseret følelse

Og Næstekærligheden er udelukkende Vejen til Oplevelsen af selve Guddommen eller det højeste Væsen, Hoved-

- symbolet udtrykker, og som alle bevidst eller ubevidst længes imod. Jeg vil derfor gerne her rette en særlig Tak til vedkommende *to Venner, hvis* **Kærlighed til Sagen saaledes gjorde Bureauets fysiske Front lysende".**

Kristi genkomst eller

Talsmanden, den Helligånd er

*både som teori: - originaludgavens **form**- Talsmanden, DTT.*

*og som udvikling: - **indhold** i fortolkning- Åndsvidenskab.*

og som det totale: - læserens egen identit. Rigtigt menneske.

Symbol over Livets Bog:1933

(...) "Denne det levende væsens identitet med Guddommen

(...) er det centrale eller kernepunktet i Livets Bog."

Sandhed som logik uden kærlighed.

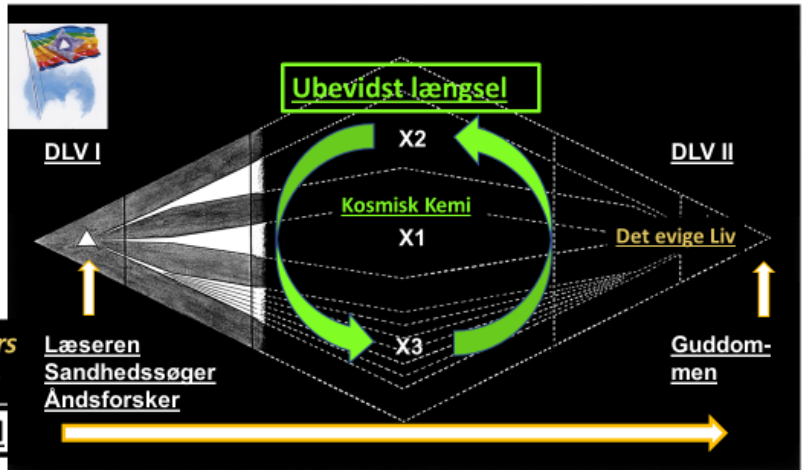

Rent ud sagt

Sandhedssøgers dybeste Attraa

Bevidst længsel

Kristi Genkomst

Foredrag af Martinus. Sjælelig underernæring. 1955

22:41 (...) Når man aldrig har skænket de åndelige realiteter nogen tanke, - man ikke iagttager - man ikke får at vide, hvor man kan se - ikke aner, at man kan iagttage livets natur meget bedre end ved at læse i "Bivlen" (Martinus´ udtale af Biblen - 22:54) - Det ved de ikke. Og når de ikke har fået interesse af det, så oplever de det jo heller ikke. (Naturen er bogstaver og sætninger der ligger 1000 gange højere end den daglige oplevelse, de er i færd med at opleve).

Martinus karakteriserer de tros-religiøse, som folk der læser i "Bivlen" :-D med stor interesse i stedet for at bruge deres sanseevner på "livets natur". "Livets natur" viser Bivlen ikke, samtidig med, at det åndelige for Bivel-læsere heller ikke bliver skænket en tanke! Altså ved at læse i Bivlen, skænker man ikke det åndelige en tanke!

Guddommen viser sig i naturen, der viser sig for det åndeligt søgende menneske, der så kan begynde at afkode bevægelser som livsytringer med et ophav bag. Hvad hedder hovedværket i det samlede værk Det Tredie Testamente, der minder om ordlyden "Livets natur"? Nemlig ja, ***Guddommen er HELT centralt grundlæggende for det samlede værk****, ikke som en Gud i "Bivelen", men som dén realitet og som dén absolutte virkelighed, der i teorien med kosmiske analyser er ransaget og forklaret; er "det faste punkt" samt alt bevidsthed og skabelse til sammen.*

29:56 Derfor er det jo, at man stadig søger frem mod at få en bedre viden - at få viden om - Derfor er det jo, at man heller ikke holder sig til Bibelen eller til de religiøse sekter, for dér får man ikke forklaringen.

De levende væseners sanser er ALTID rettet mod en realitet, og denne realitet kan ikke være andet end Guddommen, men forklaringen om denne realitet kan være sandheden med kosmisk bevidsthed – eller det modsatte uden forklaring og sandhed. Religionen har dog sin værdi og berettigelse til at udvikle jordmennesket i humanitet eller væremåde:

38:46 Der er i den grad igennem religioner, igennem højtudviklede væsener, bliver menneskene belært om, at HUMANITET - dét er vejen. Humanitet. Hele tiden må man vurdere; er det humant?!

Jordmennesket skal være årvågent, ikke på vagt, men iagttage både omverdenen eller "livets natur" og ens egen væremåde. Dét er vejen. Ens humane evne. Ikke nænne at gøre ondt. ***Kristus bl.a. som rollemodel.*** *Hvad betyder dette at vurdere: "er det humant"? Det betyder, at:*

47:12 Alle vegne må tankegangen, indstillingen, være livgivende, være forståelse - ikke kritik og ikke ondskab, men hele tiden tilgivelse og tilgivelse.

Tilgivelse ER vejen. Ja. Samtidigt: Skal man være kritikløs og tossegod, når det drejer sig om værket? Nej: Martinus: Det er jo heller ikke for det ... jeg mener jo heller ikke, at Livets Bog skal monopoliseres ... men det er en verden, hvor mennesket ikke er færdigt - der er vi nødt til at beskytte. For ellers kunne alle mennesker jo have lov til at benytte det, og (…) – *misbruge en ubeskyttet original udgave uden forståelse for værkets superoriginalitet og dermed uden forståelse for at bevare værkets originalitet i form og bevare på betryggende vis indholdet ved undervisning.*

Selvom et jordmenneske ikke længere har lyst til at gøre ondt, ja ikke kan nænne at gøre ondt, hvad er formålet, da lyst og evner ikke er et formål i sig selv for det begyndende uselviske jordmenneske?

Men det er jo det, **åndsvidenskaben** giver Dem. Ved at læse og studere disse ting, ved selv at forske og iagttage, så bliver de overskygget af **Den Helligånd**, som skal frelse menneskene. Og det er jo det, som er den fuldkomne næring for sjælen. (Foredraget slut. Klapsalver).

Afslutning

Det Tredie Testamente.

Livets Bog (LB) er hovedværket i det samlede værk Det Tredie Testamente af Martinus. Livets Bog bind I - VII udkom i tidsrummet fra 1932 – 1960. I 1948 vedtog Folketinget en retskrivningsreform, hvor bl.a. retskrivningen gik fra at stave ord med i til j, f.eks. fra tredie til tredje – eller "det med små bogstaver"-. Livets Bog bind V – VII udkom efter 1948, alligevel fortsatte Martinus at udgive de sidste 3 bind af LB efter gammel retskrivning, hvilket var en fuldt ud bevidst beslutning villet af Martinus.

Påstand:

I 1975 besluttede Martinus, at hovedværket Livets Bog også skulle bære hovedtitlen: "Det Tredie Testamente". Hele det samlede værk havde ifølge Martinus ***status*** som "Det Tredie Testamente", men det samlede udgivne værk var ikke udnævnt til at bære en fælles *hovedtitel* endnu. Dette var foreløbigt kun i 1975 forbeholdt Livets Bog og en introduktionsbog, som Martinus skrev på i årtiet.

Beslutningen om en fælles hovedtitel gældende for hele værket kom i 1979, hvor Martinus udnævner hele det samlede værk til at skulle bære hovedtitlen "Det Tredie Testamente", hvorfor alle andre titler fra værket også skal bære i nye udgaver denne fælles hovedtitel for fremtiden eller for eftertiden.

Hovedværket er Livets Bog skrevet efter gammel retskrivning i en bevidst beslutning af Martinus. Hovedtitlen Det Tredie Testamente blev stavet af Martinus i 1981 efter gammel retskrivning i en form som før retskrivningsreformen fra 1948.

Påstand:

Martinus ville, at den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente til det samlede værk skulle være i overensstemmelse med hovedværket Livets Bog skrevet efter gammel retskrivning. **Hovedværket Livets Bog skulle danne grundlaget for FORMEN på den fælles hovedtitel på det samlede værk**, mens andre dele af værket, f.eks. Det evige Verdensbillede skrevet med den ny retskrivning efter reformen i 1948, IKKE skulle danne grundlaget for formen på den fælles hovedtitel Det Tredie Testamente. (I så fald kunne hovedtitlen have j i Tredie, hvad titlen som bekendt ikke havde i 1981 villet af Martinus).

I følge råds- og torsdagsmødereferater var Martinus udtrykkelige ønske eller retningslinjer for værkets udgivelse følgende:

Det Tredie Testamente med formen Tredie stavet med i med Stjernesymbolet påtrykt i guld på hårdt, hvidt bind. Hovedværket Livets Bog i hårdt, hvidt bind som det bærende for de andre binds udseende. "Småbøger" kunne evt. udgives i flere farver eller også gerne i hvidt bind.

Omkring det hårde, hvide bind med guldstjernen et smudsomslag af papir med to farverige symboler (nr. 23 og nr. 19) på hhv. for- og bagside af smudsomslaget.

Martinus går over i marts 1981 og i november 1981 udgives for første gang et bind, (Livets Bog I), med hovedtitlen "Det Tredie Testamente", men i paperback med hhv. symbol nr. 23 og nr. 19 på hhv. for- og bagside.

Martinus åndsvidenskabelige instituts konsekvenser af deres retningslinjer for udgivelse er derfor fra november 1981 til d.d. HVERKEN

1) FUGL: Farvestrålende paperback med symbol nr. 23 og nr. 19 uden stjernesymbolet på hårdt, hvidt bind, men Tredie stavet med i, f.eks. udgivelser fra november 1981.

   ELLER

2) FISK: Hårdt, hvidt bind med stjernesymbol med smudsomslag med nr. 23 og nr. 19, men Tredie stavet med j – Tredje. – f.eks. med udgivelsen af førsteudgaven i 2019

Form = Teori. Idé. Egenart.
Indhold = Udvikling. Fortolkning. Undervisning.
Det totale = Kristi genkomst i læseren eller åndsforskeren selv. Alkærlighed.

Det totale:
Artikelserie "Fortolkning af Livets Bog" af Martinus i Kosmos 1933. Diagram over Livets Bog.
"Denne det levende væsens identitet med Guddommen (…) er det centrale eller kernepunktet i Livets Bog."

Form. Indhold. Det totale:
Rådsreferat d. 10. februar 1976.
Martinus: "Ja, Livets Bog er det, der er det fundamentale i Kristi genkomst. Ja, altså teoretisk. Det totale, det er jo det, menneskene skal udvikles til, - det er jo kærligheden".

Form:
Rådsreferat d. 20. september 1977.
Martinus: "Altså, Livets Bog er Kristi genkomst. Rent ud sagt".

Påstand:

Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut har på INTET tidspunkt efter Martinus bortgang d. 8. marts 1981 forholdt sig til Martinus hensigt med værket og vilje med udgaven på værkets form og dermed til Martinus vilje med *udgivelsen* af værket (*form*), men kun taget udgangspunkt og endt i ens egen forståelse af og vilje med værket.
Der har på intet tidspunkt været en vilje, måske også en manglende evne, til at læse og forstå formålsparagraffen for Martinus åndsvidenskabelige Instituts love af 1982, som er en enkel og en præcis formulering af formen på værket:

- **1) Loven for Martinus åndsvidenskabelige Institut, 1982:**

§ 3 Formål

Stk. 1 (…) Bevare Martinus værker uændret, som de forelægger fra hans side,

Kulturen efter Martinus bortgang har sat sin egen forståelse (indhold) af værket højere end Martinus´ vilje (form) med værket. Martinus´ vilje var, at "Livets Bog er Kristi Genkomst. Rent ud sagt", hvilket Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut direkte modsiger på skrift – f.eks. Rådets advokat og i tale –f.eks. i Byretten 2014.

Hvorfor lyder det under **formålsparagraffen**, stk. 1: ”**Bevare** Martinus værker **uændret**, som de forelægger **fra hans side**”, - hvis de ikke skal **udgives** som sådan? Hvilket andet **formål** har Rådet og Martinus åndsvidenskabelige Institut ellers??

Sagen har på den ene side at gøre med en lavpsykisk kultur af os læsere af værket, der på hver vores måde efter bedste evne forstår og fortolker (indhold), og på den anden side har vi fået et værk af Martinus, som er en højpsykisk manifestation (form).

Opfordring.
Dommen i Østre Landsret i 2021 bliver anket uanset hvilken afgørelse, der falder. Gerne inkluderende, men fuldstændig uafhængigt af Rådets og Martinus åndsvidenskabelige Instituts samt undervisningen på Klints billigelse, ville det klæde Sagen, -som er alle læsere af værket-, at mødes fysisk i en vedvarende proces præcis ud fra den begrundelse, at vi har en retssag kørende, i stedet for at bruge en retssag som en begrundelse for ikke at gå i dialog. Vi kunne begynde processen med at blive enige om at være uenige. Dette er, hvis ikke venskab, venligt.
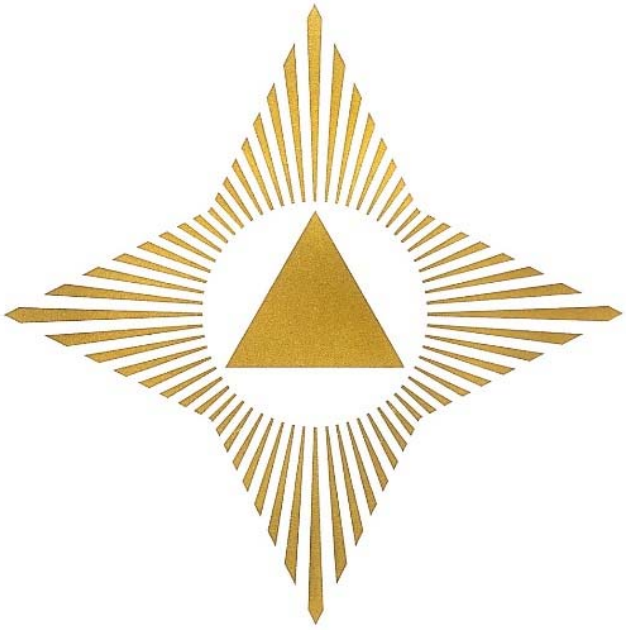
”DER MÅ IKKE FLYTTES ET KOMMA” **"DET ER FÆRDIGT, SOM DET ER"**